

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 583



Σ'ΑΥΤΟ
ΤΟ
ΦΥΛΛΟ
ΕΝΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΙΣΟ

Επιδημία

ΕΠΙΘΗΤΑ

Τὰ εἶπαμε, παιφιλιόταπε, στὸ περασμένο φύλλο
ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν στιγμὴν, νομίζω, πῶς δ-
(φείλω

νὰ σὰς τὰ ξαναπῶ.
σὰς θυμίζω, ἀπρόπο.
προχθὲς αὐτὰς πληθύν ἄσχοι,
δι' αὐτὰς Ἀθηναίσι δλο
οἱ ἀνέναντι ἀμέσως περιβ
τὴν εὐν

Κατέκτησεν ἡ μουσικὴ τ' ἀρχαῖον τοῦτο (στν.
κί' ἡ κόρη τοῦ παπιδωματοῦ ἢ τοῦ λαγαρο-
τὴν συναυλίου της δὲν ἐννοεῖ νὰ λείψῃ. (πλάστη
να ὑποκύβῃ τοῦ μπαμπά περὶ οἰκο- (μίσ)
ἐπίσης ἐξήδως ἐξαιρετικῆς νενικηθῇ
ἐπιδοκᾷ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ..... 1. Τ. Τζορτζ
ΗΜΕΡΟΜ..... 16.8.85
ΑΡΙΘ..... 35282

Κανείς δεν έπιμένει να σ'αξ μετα-
πίση.

—“Ολοι είναι έξυπνοι στην παρέα
μου! αποκρίθηκε γρήγορα η Νάν-
τα...”

—Είσαστε τσουχτερή! είπε ο Πέ-
τρος μισομεθυμένος, και σώπασαν
κι' οι δυο μιά στιγμή.

Τα λεπτά χαρακτηριστικά της
κοπελλίτσας σκοτεινιάσαν. Το στή-
θος της φούσκωσε, κι' ο άναστε-
ναγμός της πνίγηκε κάτω από ένα
χαμόγελο.

—Τίποτε άλλο δεν έχετε να μου
πείτε; φώναξε σε λίγο νευρικά. Δεν
πιστεύω να σκοπεύετε να με δια-
σκεδάσετε με κατήχηση ύπέρ της
γυμναστικής.

Γέλασε ο Πέτρος, κι' έπιασαν άλ-
λη συζήτηση. Πέρασε κάμποση ώ-
ρα έτσι. Είχε φέρει κοντά στην κο-
πέλλα την καρέκλα του, και μελε-
τούσε τις ανάλαφρες γραμμές του
προσώπου της, τις αδιάκοπες άλλα-
γες στην έκφρασή της. Άλλήθεια,
ποτέ δεν είχε ιδεί το φως να παίζει
έτσι με τη σκιά σε κοριτσιάκι μορφή.

Ένω τα μαύρα, πελώρια
μάτια της έκλειναν για μιά στιγ-
μή χίλιες αχτίδες, έθυναν με μιάς,
κι' όσο και να κυτούσε θαθεία
τους, δεν εύρισκε τίποτε άλλο πα-
ρά μαυρίλα, μαυρίλα.

Τα χείλη της ώστόσο δεν έπαυαν
να χαμογελάνε. Συζητούσε ευχάρι-
στα, μ' ένα τρόπο ζωηρό, που γι-
νόταν όμως κάθε τόσο νευρικός κι'
απότομος.

—“Ολα αυτά του άρεσαν του Πέ-
τρου, τον τραβούσαν. Κι' έτσι, από-
ρησε όταν είδε τα φώτα ν' ανάβουν
στο κέντρο, και την παρέα τους να
γυρίζει από τον περίπατο.

Πετάχτηκε, ψιθυρίζοντας της:
—Πότε πέρασε κιόλας η ώρα;
Κι' έπειτα, δυνατά, στους άλλους
που είχαν φθάσει.

—Παιδιά! Να πούμε να θάλουν
δίσκους για χορό;
—Χορό! φώναξε μ' ένθουσιασμό
όλη η νεολαία.

Και μερικά κοριτσόπουλα έτρε-
ξαν μέσα στο καφεενάκι.

Ο Πέτρος κύτταξε με χαμόγελο
τη Νάντα, σ'α να τ'αξ έλεγε πώς
γι' αυτήν μοναχά γινόταν όλη η έ-
τοιμασία.

Στήλωσε αυτή μιά στιγμή τα
μάτια της στα δικά του. Τα χείλη
της χαμογέλασαν σπασμωδικά, τρε-
μούλιασαν. Γύρισε το κεφάλι της
σ'α να γύρευε κάτι. “Επειτα, καρ-
φώνοντας τη ματιά της μακριά,
σηκώθηκε άργα-άργα, και την ώ-
ρα που οι πρώτοι εύθυμοι χορευτι-
κοί ρυθμοί άντήχησαν στη σιγαλιά
της νύχτας, έκανε δυο βήματα ή
κοπέλλα.

Ορμητικά είχε σηκωθεί κι' ο Πέ-
τρος, νομίζοντας πώς έτοιμαζόταν
η Νάντα για το χορό. Άλλά εξα-
φνα, το χαμόγελο πάγωσε στα χεί-
λη του. Άνοιγόκλεισε σπασμωδικά
τα μάτια του, σ'α να μην έβλεπε
καλά. Το πρόσωπό του έγινε σκο-
τεινό.

—“Οχι... δεν είναι δυνατόν... κι' ο-
μως! Το κοριτσάκι αυτό το άνη-
πο, που προχωρεί σέρνοντας το ένα
πόδι, με φανερά προσπάθεια να
κρύψει το ελάττωμα, είναι η Νάντα,
ή ίδια χαριτωμένη κοπέλλα που τον
είχε μαγέψει τόση ώρα με την άρ-
μονική της όμορφιά.

Στεκόταν σ'άν άπολιθωμένος μιά
στιγμή. Και καθώς παρατηρεί πώς
όλα τα βλέμματα είναι καρφωμένα
άπάνω του, ασπτισμένος, αρπάζει
στην άγκαλιά του την πρώτη κο-
πέλλα που βρίσκεται μπροστά του,
μιά χοντρή ξανθούλα, γελαστή και
νοστιμούλα.

Σε μιά στροφή του χορού, βλέ-
πει τα μαύρα μάτια της Νάντας
που τον παρακολουθούν σκοτεινά,
γεμάτα ειρωνία και θλίψη.
—“Όταν τελειώνει ο χορός, κάθε-
ται μακριά της και δεν ξανασηκών-
νεται.

—Πέτρο! του φωνάζει ο Άλέ-
ξης. Τι άνισόρροπος άνθρωπος που
είσαι άπόψε! Ζητάς περίπατο και
δεν έρχεσαι μαζί μας. Ζητάς χορό
και καρφώνεσαι στην καρέκλα σου.

—“Άσε με! κάνει μωτρωμένος ο
Πέτρος, και προσπαθεί να κυττάξει
κλεφτά τη Νάντα. Μά κάθε φορά
που γυρίζει προς τα εκεί, νοιώθει
τη ματιά της μικρής, θαρεία καρ-
φωμένη άπάνω του.

Περνάει κάμποση ώρα έτσι. Το
γλέντι φουντώνει. Τα μάγουλα των
κοριτσιών ανάβουν στο σκοτάδι, τα
μάτια των παιδιών λαμποκοπούνε.

Σε μιά στιγμή σηκώνεται ο Πέ-
τρος. Στέκει άναποφάσιτος, λίγη
ώρα, κι' έπειτα, γρήγορα ζυγώνει
τη Νάντα. “Η φωνή του είναι όσο
πιο φυσική μπορεί:

—Θέλετε να χορέψουμε, δεσποί-
νις;
Τον στηλώνει αυτή μ' ένα κακό
χαμόγελο.

—Ευχαριστώ! του λέει στεγνά:
Τον οίκο σας δεν τον θέλω.

—Τον οίκο;... τραυλίζει ο Πέ-
τρος. Δεν σ'α καταλαβαίνω. Θά
μου κάνετε ευχαρίστηση...

Γελάει η Νάντα δυνατά, σκληρά.
—Θά σ'α κάνω ευχαρίστηση; Δεν
ήξερα πώς ένας τόσο εύγενής Ιπ-
πότης μπορεί να λήη ψέμματα χω-
ρίς να κοκκινίζει.

Κι' ένω ο Πέτρος τη θεωρεί σα-
στισμένη, σηκώνεται ή κοπέλλα, κι'
όσο πιο γρήγορα μπορεί παίρνει το
μονοπάτι που φέρνει στο κέντρο
του νησιού, στα φώτα.

—Τι παράξενο κορίτσι, ή ξαδέρφη
σας! λέει ο Πέτρος στη μικρή τη
Βάσω που στέκει δίπλα του. Τσουχ-
τρα!

—Την πειράξατε πολύ! ψιθυρίζει
αυτή.

—Μά γιατί; Γιατί; κάνει αυτός
κοκκινίζοντας. Να πάω να της δι-
καιολογηθώ...

—Δεν πιστεύω να κάνετε κι' αυτή
τη γκάφα! λέει αούτηρά ή ξαδελ-
φούλα της Νάντας. Αυτή έφανε για
να μην άρχιση τα κλάματα μπρο-
στά μας.

—Μά τί φταίω εγώ;... κάνει με
λύπη ο Πέτρος. “Όταν πρότεινα να
χορέψουμε, δε μπορούσα να φαν-
τασθώ...

—Επίτηδες σηκώθηκε αυτή, για
να την δητε. “Επρεπε μ' όλ' αυτά,
να την πάρετε να χορέψετε. Τα κα-
ταφέρνει άκορετά, όταν την βοηθεί
ο καθαλλίερος.

—Θέλησα να εξιλεωθώ τώρα, της
πρότεινα να χορέψουμε.

—“Ήταν άργα, δείξατε την όδυ-
νηρή σας έκπληξη την πρώτη στιγ-
μή, και τον οίκο σας έπειτα. Την
πληγώσατε θαθεία. “Υποφέρει τόσο
για το ελάττωμά της. Και διψάει
για τη ζωή! Για χορό, για έκδρα-

Θυσία

=====

μές, για μπάνια. “Αφού, για να μη
στερηθώ τη θάλασσα, ξυπνάει χα-
ράματα, και πηγαίνει εκεί που φθά-
νουν τα πεύκα ως το νερό, να πά-
ρη το λουτρό της.

“Αργά, θλιμμένα, προχωρεί κι' ο
Πέτρος στο μονοπάτι προς τα φώτα.

=====

Είπε ένα ρόδινο πρωινό. Τα πεύ-
κα γέρνουν στη θάλασσα και κα-
θρεφτίζουν τις πράσινες κορφές
τους μέσα στον κρυστάλλινο ουθύ.

“Ερημη ή άκρογυαλιά. Μοναχά
μιά κοπελλίτσα λιγνή, με μαύρο
λουτρικό, με καστανόχρυσα μαλ-
λιά, με προσωπάκι διάφανο, φιλντι-
σένιο, προχωρεί άκρογυαλιά — ά-
κρογυαλιά πατώντας στο νερό,
και σέρνοντας το ένα της πόδι που
είνε λίγο πιο κοντό από το άλλο.

Το όμορφο, σγουρό κεφάλι γέρνει,
τα μεγάλα μάτια της κυττάνε κου-
ρασμένα, αδιάφορα, τις φειδωτές
ραβδώσεις του νερού.

“Αξαφνα, ένα μικρό ξεφωνητό
σκίζει την ήρεμη στιγμή.

Το νερό φεύγει κάτω από τα πό-
δια της κοπέλλας. Νοιώθει δυο
μπράτσα γερά να τη σηκώνουν σ'άν
πούπουλο, κι' ένα πρόσωπο γελαστό
να σκύβει στο δικό της.

—“Αφήστε με! ξεφωνίζει, σπρώ-
χνοντας μ' όλη της τη δύναμη το
νέο από τους ώμους.

—Νάντα! λέει ο Πέτρος γελα-
στός. Σ' έπιασα, δε θά μου ξεφύ-
γης εύκολα.

—Είστε άναιδής! Είσαστε άναν-
δρος! ξεφωνίζει ή μικρή, και τα
μάτια της πετάνε άστραπές θυμού.

—Δεν είναι πιο όμορφο να σε θα-
στούνε δυο γερά χέρια, παρά να
κουράζεσαι; λέει ο νέος μαλακά.

Τον χτυπάει με τις μικρές γρο-
θιές της στο γυμνό του στήθος.

—“Αφήστε με! “Αφήστε με! Δε
θέλω να σ'α βλέπω στα μάτια μου!

—Θά σ' αφήσω, αλλά όχι χωρίς
λύτρα.

Τα χείλη του, καυτά, κυριαρχικά,
κολλάνε στα δικά της. Φρίττει ή
κοπέλλα θέλει να ξεφωνήσει, μά δε
μπορεί. Κλείνει τα μάτια της, και
το μακρύ φιλί, τελειώνει σ' ένα
λυγμό λύσσας.

—Γιατί θυμώνεις; κάνει τρυφερά
ο Πέτρος, άκούμπώντας την στην
άμμο.

—Δε θέλω τον οίκο κανενός! Δε
θέλω τον οίκο κανενός! φωνάζει
εραχνά ή Νάντα, τρέμοντας σύσ-
σωση. Γιατί δε μ' αφήνετε ήσυχη;
Είμαι μιά άνάπηρη, το βλέπετε;
Τί γυρεύετε από μένα;

—Ποιός σου μιλάει για οίκο;
ρωτάει ο Πέτρος περνώντας το χέ-
ρι του στους λεπτούς της ώμους. Οί-
κο λές έσύ τη λέξη; άγαπώ;

Τα πελώρια μαύρα μάτια καρ-
φώνονται γεμάτα θυμωμένη άπορία
στη συγκινημένη του μορφή. Μά
σκοτεινιάζουν πάλι, κι' ή φωνή της
άκούγεται άγρια.

—Γιατί με βασανίζετε; Νομίζε-
τε, επειδή είμαι ελαττωματική, πώς
δεν είμαι άνθρωπος κι' εγώ; Πώς
μπορείτε να παίζετε μαζί μου, σ'α
νάχετε μπροστά σας καμμιιά σπα-
σμένη κούκλα; “Α έχετε την ιδέα
πώς με παρηγορείτε κάνοντας τον

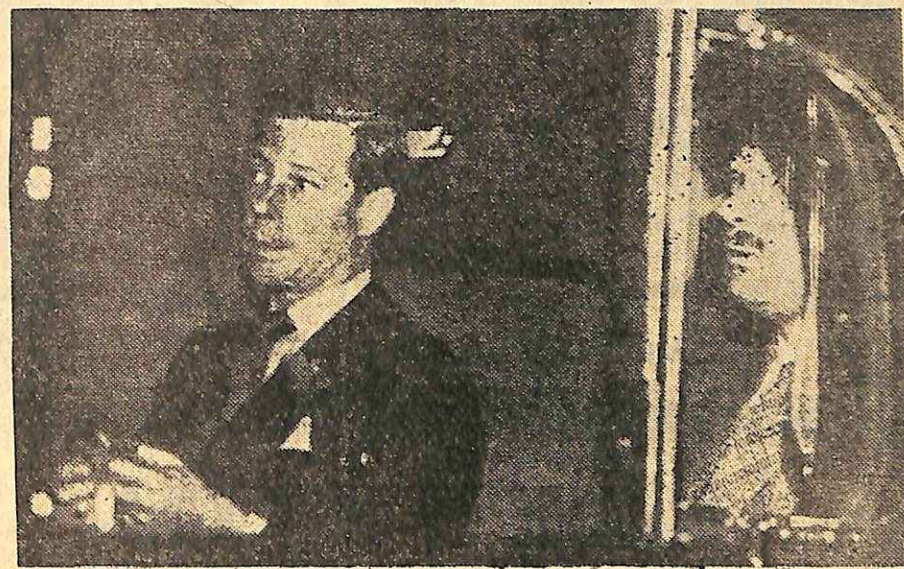
=====

=====

=====

Φωτο-Ρεπορτάζ

ΜΙΑ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ



“Ο δούξ του Γκλώστερ, άδελφός του Βασιλέως της Άγγλίας μετά της συζύγου
του, επιστρέφοντας εκ ταξιδίου εις Λονδίον, επέρασεν εσχάτως άπ' το Παρίσι
και εκεί συνηντήθησαν διά πρώτην φοράν με τον παραιτηθέντα Βασιλέα Έδου-
άρδον, νυν πρίγκηπα του Ουίνδσορ, καθώς και με την Δούκισσαν του Ουίνδσορ.
“Ο Έδουάρδος έδειξε εις τον άδελφόν του το άνάκτορον που άγόρασε στο Πα-
ρίσι, όπου σκοπεύει να εγκατασταθώ.

έρωτευμένο; Εύχαριστώ πολύ. Μι-
σώ εκείνους που με λυπούνται. Δεν
θέλω να με λυπόσαστε.

—“Αν όμως σου ζητήσω εγώ, να
με λυπηθής;

Πάλι το κυττάζει μ' έκπληξη αυ-
τή, με δυσπιστία.

—Νάντα, λέει ο Πέτρος σιγανά,
είμαι τόσο δυστυχισμένος από χθές
και τόσο ευτυχισμένος... Νάξερεις
πόσο σ' άγαπώ. Δε θέλεις να σ' έ-
χω σ' όλη μου τη ζωή άπάνω στο
γερό μου μπράτσο, όπως σ' είχα
πρίν λίγα λεπτά;

Το άγριεμένο πρόσωπο της μι-
κρής μαλακώνει διατακτικά. Τρο-
μαγμένα, τον κυττάνε τα σκοτεινά
της μάτια. “Όλη ή ψυχή του Πέ-
τρου χαμογελεί στη ματιά του.

Τότε, άργά, μαζεύονται δυο δά-
κρυα στις άκρες από τα μακριά
της ματόκλαδα, κυλάνε θαρεία στα
φιλντισένια της μάγουλα.

“Ολα τα χαρακτηριστικά της που
ήταν τεντωμένα, έτοιμα για άμυνα,
για μάχη, χαλαρώνονται, με μιάς.
Το λεπτό κορμάκι της άνατριχιάζει
από την κορφή έως τα νύχια. Σβύ-
νει ή κακία, ή ειρωνία, από τη φυ-
σιολογία της. Μιά άνέκφραστη
τρυφερότητα πλημμυρίζει το διά-
φανο, εύγενικό της προσωπάκι, μ'
ένα παράξενο φως φωτίζεται όλη
της ή μορφή.

Και καθώς γέρνει τ'όμορφο κε-
φάλι της στον ώμο του, νοιώθει ο
Πέτρος, πώς γελάστηκε λέγοντας
μέσα του ύποσυνειδητά ότι κάνει
μιά Ιπποτική θυσία, μιά εύγενική
τρέλλα, ένω σ' αλήθεια κέρδισε
μιά γλυκειά γυναικούλα που θά
τον άγαπάη άληθινά.

=====

=====

=====

Ι. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Για την γυναίκα

και τον έρωτα

“Ο έρωας δεν αποτελείται παρά από τον
πόθο ν' άποκτήση ή από την εύγνωμοσύ-
νη ότι άπέκτησες.

(Ζωρζ Κουρετλίν)

Τίποτα δεν είναι άδιάφορο στο πάθος:
εύχαριστιέται κανείς για ένα τίποτα και
υποφέρει για λιγώτερο άκόμα.

(Ζοζεφέν Πελαντάν)

“Ο έρωας της γυναίκας είναι πιο στα-
θερός, πιο διαρκής, στηρίζεται σε δικαι-
ολογίες πιο θαθείες από τον έρωτα του
άνδρος. “Υπάρχει ολιγώτερο καπρίτσιο
στην καρδιά μιάς γυναίκας παρά στις αί-
σθήσεις ενός άνδρος.

(Ερνέστος Γκομπέρ)

Δυο στόματα που ενώνονται, δυο χέρια
που συμπλέκουν τα δάχτυλά των, ένα ά-
ρωμα που χύνεται στον άέρα από θαιμά-
σια μετάξινα μαλλιά, πόσο λίγο πράγμα
είναι και πώς είναι το παν!...

(Μαρσέλ Πρεβό)

Βρίσκει κανείς μιά γυναίκα μέσα σε
χιλίες που δεν μπορεί πια να την αφήση,
αφού την κατέκτησε και την όποιαν πο-
θεί πάντα αίώνια. Είναι ή σάρκα της
που δίνει αυτή την άθεράτευτη άρρώ-
στεια της άγάπης. Είναι όμως και κάτι
άλλο άκόμα που δεν μπορεί να το κα-
θορίση κανείς: είναι ή ψυχή του σώμα-
τός της!

“Ο έρωας δεν είναι τίποτα, ούτε το α-
γαπητό, ούτε το όμορφο, ούτε το καλό,
σγηνιο, ούτε το άκακό, τίποτα, παρά μόνον ο συ-
νέτης το κακό, τίποτα, παρά μόνον ο συ-
νέτης, όμοιος με τον ρυθμό των κυμάτων
και των άστρων.

(Άνρε Μπατάιγ)

=====

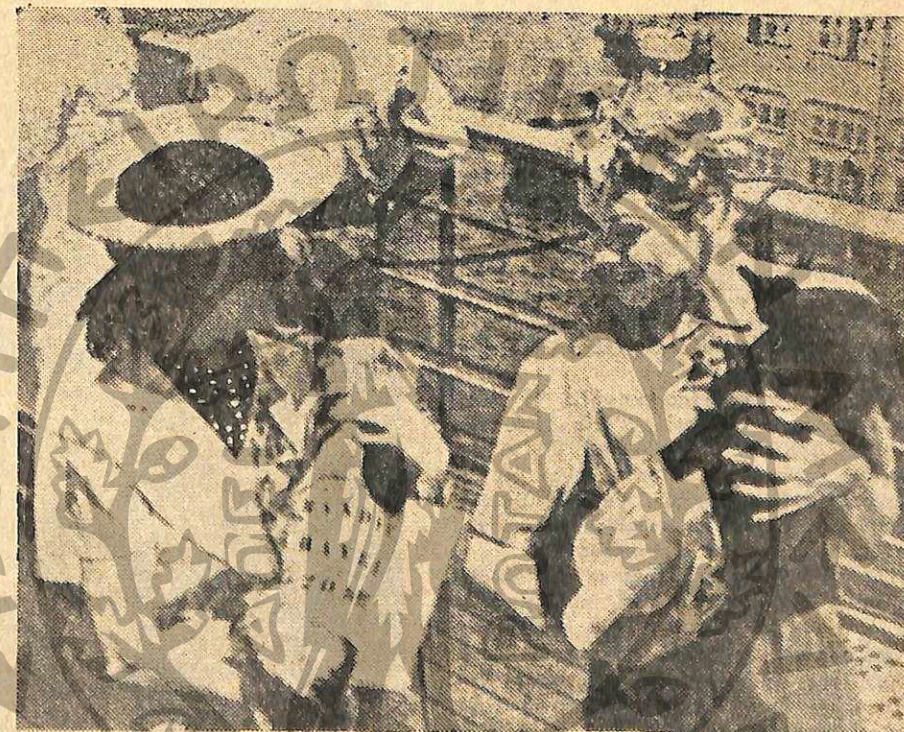
=====

=====

=====

=====

ΣΩΣΙΒΙΑ ΔΙΑ ΤΑ ΖΩΑ



Πολλά έξέχοντα μέλη της Έταιρίας προς προστασίαν των ζώων, στο Παρίσι,
έζητησαν να ληφθούν μέτρα για την σωτηρία των ζώων κατά τα ναυάγια που
συμβαίνουν τόσο συχνά. Πρώτο το Γαλλικό υπερωκεάνειο «Νορμανδία» έσπευσε
να συμπληρώση τα κενά και παρήγγειλε ειδικά σωσίβια. “Ιδού τα εύτυχη ζώα
που «προβάθρουν» υπεργήφινως τα πρώτα αυτά σωσίβια, πάνω στο άριστοκρατικό
υπερωκεάνειο.



"Ενα άγγελμα φρίκης

"Ερχονται οι "Αρειοι!"

ΘΥΜΑΣΤΕ την ιστορία.

Ο μίστερ Σμιθ, η αν προτιμάτε ο μίστερ Μπράουν ή ένας οποιοσδήποτε τέλος πάντων φιλήσυχος και νοικοκυρεμένος Αμερικανός, είχε γυρίσει στο σπίτι του, και αποφασισμένος να ξεκουραστεί στα σωστά από τους κόπους μιας ολόκληρης εβδομάδας, είπε να μη βγεί πια έξω αυτό το Σάββατοβραδυ. Φόρεσε, λοιπόν, τις παντούφλες του, ξαπλώθηκε στην βαθειά αναπαυτική πολυθρόνα του, άναψε ένα πούρο, μισογέμισε το ποτήρι του με ούισκυ και όταν πια βεβαιώθηκε ότι ήταν καθ' όλα έτοιμος για την απόλαυση της ησυχίας του, γύρισε το κουμπί του ραδιοφώνου για ν' ακούσει λίγη μουσική. Άντί όμως για μουσική άκουσε τον σπῆκερ να φωνάζει με μια φωνή βραχνιασμένη από την αγωνία:

—Τρομακτική καταστροφή!... Η Νέα Υόρκη καταστρέφεται!... Τρεις Πολιτείες της Αμερικής έχουν μεταβληθεί κι' όλες σε ερείπια! Μια μυστηριώδης άκτις σκορπίζει παντού τον θάνατο! Σπίτια καίγονται, άνθρωποι πεθαίνουν κατά χιλιάδες! Τρομακτική καταστροφή!

Ο μίστερ Σμιθ ή ο μίστερ Μπράουν, τέντωσε τ' αυτιά του και τράβηξε μια γερή ρουφηξιά ούισκυ για να συνέλθῃ.

«Τεράστιες μηχανές προχωρούν κατά μήκος της λίμνης του Μίτσιγκαν και θαρίζουν, έτσι βρεθή, μπροστά τους σε απόσταση δεκάδων χιλιομέτρων, συνέχισε ο σπῆκερ. Κάθε τόσο και λιγάκι πέφτουν από τον ουρανό τεράστιες βόμβες μέσα από τις οποίες ξεπηδάνε χιλιάδες παραδοξόμορφα όντα, οι κάτοικοι του "Αρεως" Αμερικανοί! Η χώρα μας καταστρέφεται! Το τέλος του κόσμου ξεθάπει!»

Το ίδιο μήνυμα άκουγαν την ίδια στιγμή

μή χιλιάδες άλλοι συμπατριώτες του μίστερ Σμιθ ή του μίστερ Μπράουν και εξαλλοί από τον φόβο τους έβγαιναν στους δρόμους για να βεβαιωθούν αν είχαν τρελαθῇ ή αν ή τρομακτική καταστροφή ή-



Φοβερά, παραδοξόμορφα τέρατα ξεπήδησαν: οι κάτοικοι του "Αρεως"

Στο περιθώριο της έπικαιρότητας

ταν αληθινή.

Χρειάστηκε να περάσουν ώρες πολλές για να πληροφορηθούν οι Αμερικανοί ότι είχαν πέσει θύματα κάποιας κακής φάρσας του ραδιοφωνικού σταθμού που μετέδιδε με ρεαλιστικές εκφράσεις κουμάτια από το περίφημο βιβλίο του ακόμη πιο περίφημου μυθιστοριογράφου Ουέλς «Ο πόλεμος των κόσμων». Οι άκροατοι του ραδιοφωνικού σταθμού της «Κολούμπια», ο οποίος είχε σκαρώσει την φάρσα αυτή χωρίς να φαντάζεται φυσικά ότι θα είχε τόσο μεγάλη επιτυχία, θύμωσαν από την μία μεριά. Από την άλλη μεριά όμως ευχαριστήθηκαν υπερβολικά όταν πληροφορήθηκαν ότι δεν ήταν παρά μια φάρσα και ότι οι άνθρωποι του "Αρεως" εξακολουθούσαν να ζούν ειρηνικά επάνω στον πλανήτη τους.

"Υπάρχουν άνθρωποι στον "Αρη;

Ωστόσο, το πάθημα αυτό των Αμερικανών, ξαναφέρει στην έπικαιρότητα ένα ζήτημα που έχει απασχολήσει όλους κλήρους αιώνες στην επιστήμη και που — καθώς φαίνεται — θα την απασχολή πάρα πολύ ακόμη.

Υπάρχουν άνθρωποι στον "Αρη;

Η απάντηση στην ερώτηση αυτή δεν πρόκειται, φαίνεται, να δοθῇ ποτέ.

Βέβαια, στο μυαλό του μυθιστοριογράφου Ουέλς, οι άνθρωποι αυτοί όχι μόνον υπάρχουν, αλλά και εκστρατεύουν έναν-

τίον μας. Στο βιβλίο που αναφέραμε παραπάνω, ο Ουέλς περιγράφει τους "Αρειανούς" σαν να τους έχει ιδῇ από κοντά ή τουλάχιστον σε φωτογραφία.

Άλλοι πάλι, έρασιτέχνες ή και επιστήμονες, μᾶς διηγούνται ότι οι "Αρειανοί" έχουν τεράστιες μύτες που μοιάζουν με... τιμπουρόν. Τα αυτιά τους είναι ίσα με μια πλάκα γραμμοφώνου το καθένα. Τα τεράστια κεφάλια τους κάθονται επάνω σ' ένα κορμί που έχει εξαιρετικά φουσκωμένο το στήθος και τα χέρια και τα πόδια τους είναι σε μάκρος τουλάχιστον τριπλάσια από τα δικά μας.

Είπαμε όμως και πιο επάνω ότι όλα αυτά είναι παραμύθια, γιατί κανένας δεν είναι εις θέσιν να περιγράψῃ ανθρώπους για τους οποίους δεν γνωρίζουμε ακόμη αν υπάρχουν ή όχι. Το βέβαιον είναι ότι και αν υπάρχουν, θα είναι όντα εντελώς διαφορετικά από εμάς, για τὸν απλούστατο λόγο ότι οι συνθήκες που βασιλεύουν στον γειτονικό μας πλανήτη είναι εντελώς διαφορετικές από τις δικές μας.

"Ενας πλανήτης... ψυγείο!

Οι άστρονόμοι έχουν τελειοποιήσει σήμερα σε τέτοιο βαθμό τα όπτικά τους όργανα και τα άλλα επιστημονικά εργαλεία που διαθέτουν, ώστε να είναι τελείως σε θέση να μᾶς δώσουν πολλές πληροφορίες για τα άλλα ούρανια σώματα. Έτσι λοιπόν μᾶς πληροφορούν για τὸν "Αρη, ότι η μέση θερμοκρασία εκεί είναι 35 βαθμοί υπό το μηδέν και φθάνει σε ωρισμένες εποχές εκατό κι' επάνω ή μάλλον και κάτω. Η λεπτομέρεια αυτή και μόνη είναι αρκετή για να μᾶς πείσῃ ότι οι γείτονές μας οι "Αρειανοί" πρέπει να είναι πλασμένοι εντελώς διαφορετικά από εμάς. Το υπερβολικό αυτό ψύχος οφείλεται στην μεγάλη απόσταση που υπάρχει μεταξύ "Αρεως και "Ηλίου. Η Γῆ απέχει από αυτόν 150 εκατομμύρια χιλιομέτρα, ενώ ο "Αρης απέχει 228 εκατομμύρια χιλιομέτρα, δηλαδή περίπου μισή φορά περισσότερο.

Ο "Αρης συνοδεύεται από δύο δορυφόρους, τὸν Φόβον και τὸν Δείμον, ενώ εμείς δεν έχουμε άλλον από τὸ φεγγαράκι μας. Οι δορυφόροι αυτοί είναι όμως τόσο μικροί, ώστε δεν ανακάλυφθηκαν παρά μόνον στὰ 1877, όταν δηλαδή είχαν τελειοποιηθῇ τα τηλεσκόπια. Ο Φόβος έχει διάμετρο 10 χιλιομέτρων και ο Δείμος 12.

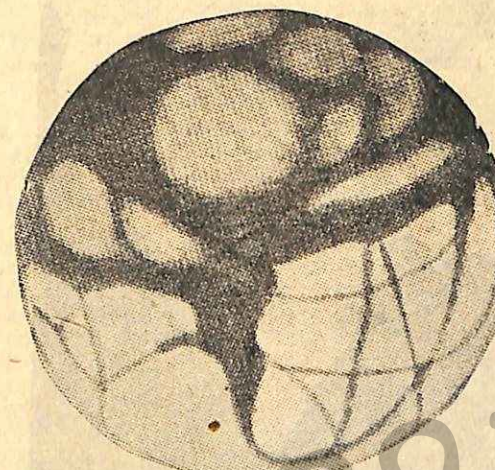
Οι μυστηριώδεις δώρυγες

Μία από τις περίεργες παρατηρήσεις που έχουν κάνει ως σήμερα οι άστρονόμοι επάνω στον "Αρη, είναι οι περίφημες δώρυγες του. Πρώτος τις ανακάλυψε ο

Ιταλός άστρονόμος Σκιαπαρέλλι, πρὸ ἐξήντα περίπου ετών. Είναι κάτι μεγάλες, παράλληλες γραμμές, εντελώς ευθείες, που μοιάζουν καταπληκτικά με τις τεχνητές δώρυγες που κατασκευάζουμε εμείς στην Γῆ για να διοχετεύουμε νερά, να ενώσουμε ποταμούς και τα παρόμοια. Τὸ μήκος τους υπολογίζεται περίπου 5 χιλιάδες χιλιόμετρα.

Η ανακάλυψίς τους όμως μόνη δεν ήταν αρκετή. Έπρεπε να εξηγηθῇ και ὁ προορισμός τους. Κάθε επιστήμων είχε, φυσικά, και από μια δική του εξήγηση, αλλά ἡ πιο διαδεδομένη ήταν ότι οι δώρυγες αυτές είχαν κατασκευασθῇ για να ἀρδεύσουν κάποια τεράστια ἔρημο και να τὴν μεταβάλουν σε καλλιεργήσιμο ἔκταση.

Οι συζητήσεις και οι υποθέσεις γύρω στις δώρυγες τοῦ "Αρεως είχαν γίνει τόσο της μόδας, ώστε ὁ πολὺς κόσμος θεωρούσε για εντελώς βέβαιο πᾶν ότι στὸν "Αρη κατοικοῦν άνθρωποι σαν κι' εμάς και ότι δεν ὀ' ἀργήσει ὁ καιρὸς πὺν θὰ μπορούσαμε να συνεννοηθούμε μαζί τους.



Τεράστια κανάλια διασχίζουν τὸν πλανήτη "Αρη" ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον.

(Φωτογραφία τοῦ "Αστεροσκοπείου τοῦ ὅρους Οὐτίλων)

Σοβαροὶ επιστήμονες είχαν προτείνει τὴν εποχή αὐτή να γυραγοῦν σε μία μεγάλη έκταση τῆς Γῆς — κατὰ προτίμησιν στὴν Σιβηρία — τεράστια γεωμετρικά σχήματα για να τὰ ἴδουν οἱ "Αρειανοί και να μᾶς ἀπαντήσουν. Φυσικά δὲ ἄνθρωποι που κατασκεύαζαν τόσο τέλειες, μεγάλες δώρυγες θὰ είχαν και τηλεσκόπια για να ἴδουν τὰ γεωμετρικά μας σχήματα. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, τηλεγραφήματα ἀπὸ τὴν Αμερική ἀνήγγειλαν ὅτι διάφοροι παρατηρηταί είχαν συλλάβει φωτεινὰ σήματα πὺν μᾶς ἔστειλαν ἀπὸ τὸν "Αρη. Τόσο δὲ μεγάλη ἦταν ἡ πεποίθησις ὅτι θὰ ἐπικοινωνήσουμε με τοὺς "Αρειανούς, ὥστε κάποια πλουσιωτάτη κυρία διέθεσε ἕνα μεγάλο ποσὸ για να δοθῇ σ' ἐκείνους πὺν θὰ κατόρθωνε πρῶτος να συνεννοηθῇ με τοὺς κατοίκους ἄλλων πλανητῶν, ἀεκότος ὅμως ἀπὸ τὸν "Αρη — ἐπρόσθετε ἡ ἀθλοθέτις — γιατί αὐτὸ δεν είναι καθόλου δύσκολον.

Περὶ τὸν να λεχθῇ, ὅτι τὸ παράδειγμα αὐτὸ βραδεῖο μὲν ἀκόμη κατατεθειμένο σε κάποια Τράπεζα, ὅπου και θὰ ἐξακολουθήσῃ να παραμένῃ, για πάντα, ἴσως...

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ
ΣΤΗΝ

"ΕΒΔΟΜΑΔΑ"

Δυο μεγάλες,
δυο αληθινές
ἀπολαύσεις.

Ο ἄγαπημένος τοῦ
ἀναγνωστικοῦ μας
κοινου συγγραφεὺς

ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΑΡΥ

Ο κολοσσὸς τῆς
μυθιστοριογραφίας
προσφέρει τὸ
παθητικώτερό του ἔργο

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

Μυθιστόρημα πὺν θὰ
κάνῃ να κλάψουν
πολλὰ ὠραία μάτια,
μυθιστόρημα
πὺν θὰ συναρπάσῃ, θὰ
κρατήσῃ ἀδιάπτωτον
τὸ ἐνδιαφέρον σας
μέχρι τέλους.

Και ὁ γόης τοῦ ἀτυνομικοῦ
μυθιστορήματος

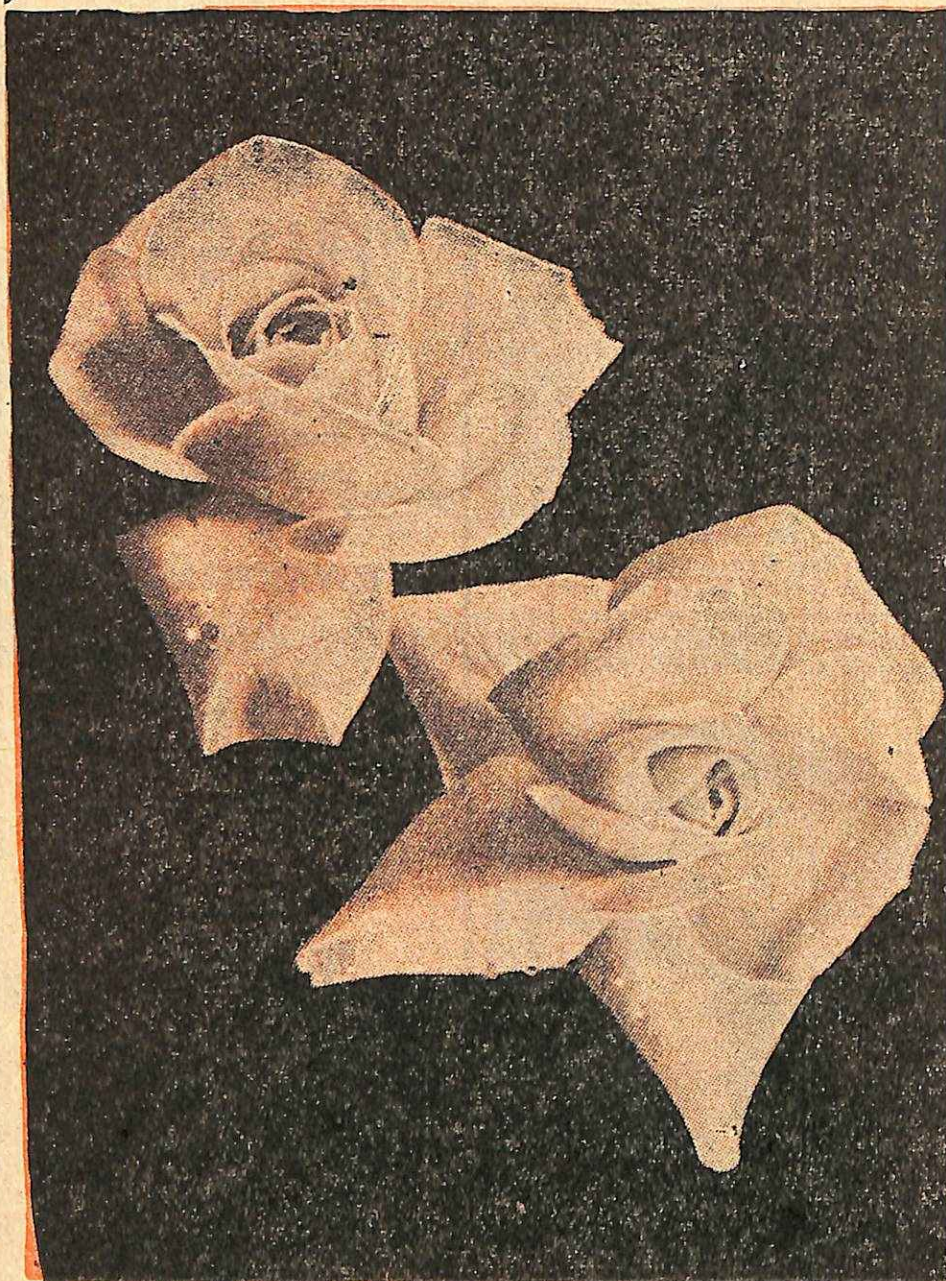
ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝ ΚΟΥΕ

με τὸ ἀριστούργημα
τῶν ἀριστουργημάτων του :

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Παρακολουθήσατέ τα
και τὰ δύο

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ



ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η Χρύσα και η Φανή Μαργέτη είναι δυο αδελφές που εργάζονται μαζί στο μπαλέτο του κλεινοκρινικού θεάτρου «Κοσμοκάν». Εκεί, η Χρύσα, η μεγαλύτερη, γνωρίζεται με τον δημοσιογράφο Χρυσάνη και γίνεται φίληνάδα του, ενώ η Φανή συνδέεται μ' ένα τρυφερότατο αίσθημα, με τον πιανίστα της ορχήστρας Λεωνίδα. Κάποτε, όμως, ο Χρυσάνης θαρρείται την Χρύσα και θέλει να κάνει ερωμένη του την Φανή. Αυτή αντιστέκεται, αλλά σε μια έκδρομή με κάποιο φίλο του Χρυσάνη, τον έμπορο κρασιών Γεωργίουπουλο στην Βουλιαγμένη, ο δημοσιογράφος κατορθώνει να αποσπάσει την Φανή από την παρέα της και την συνοδεύει ως το σπίτι της. Εκεί της ρίχνεται και προσπαθεί να την κάνει δικιά του. Η κοπέλλα αντιστέκεται όσο μπορεί, αλλά δεν θα κρατούσε πολύ. Εδυνάτως την τελευταία στιγμή επεμβαίνει ο Λεωνίδας που παρα-

φύλαγε έξω από το σπίτι και διώχνει τον Χρυσάνη με τις κλωτσιές. Εκείνη την νύχτα ο Λεωνίδας την περνά κοιμώμενος με τα ρούχα πάνω σ' ένα ντιβάνι, στο γώλ του σπιτιού της Φανής. Το πρωί επιστρέφει και η Χρύσα αναστατωμένη. Την είχε παρασύρει, ο Γεωργίουπουλος με ναρκωτικό ως το σπίτι του, απ'

δπου ξέφυγε κρυφά, πολύ ανήσυχη για την τύχη της αδελφής της.

Η Φανή την καθυστέρει και της αφηγείται την περιπέτεια της με τον Χρυσάνη. Η Χρύσα είναι ευτυχισμένη που γλύτωσε η αδελφούλα της από την φοβερή αυτή περιπέτεια. Το άλλο βράδυ, γεμάτες αγωνία οι δυο αδελφές πηγαίνουν στο θέατρο. Τίποτε όμως το ανώμαλο και δυσάρεστο δεν συμβαίνει. Στα μέσα εν τούτοις της 6' πράξεως, φέρνουν της Φανής ένα μπουκέτο από τριαντάφυλλα, εκ μέρους κάποιου κ. Νικολαΐδη. Οι δυο αδελφές δεν ξέρουν ποιός είναι. Το άλλο βράδυ η ίδια ιστορία. Αυτή την φορά η Φανή επιστρέφει τα λουλούδια. Σε λίγο εμφανίζεται ο Βεργίδης με μια εφημερίδα στο χέρι, όπου δημοσιεύεται ότι ο παραγγελιοδόχος κ. Φώτης Ν. επρόκειτο να αρραβωνιαστή την χορεύτρια του «Κοσμοκάν» δίδα Φανή Μ., όλοι μένουν κατάπληκτοι για το δημοσίευμα. Επιστρέφοντας οι δυο αδελφές σπίτι τους βρίσκουν ένα σημείωμα του Λεωνίδα στο οποίο αυτός της ανήγγειλε ότι έφτανε για την επαρχία, γιατί δεν ήθελε να ταράξει την ευτυχία της αγαπημένης του. Τρελλή απ' την απίστευσια η Φανή τρέχει στο σπίτι του αγαπημένου της για να τον προλάβει. Την συνοδεύει η Χρύσα. Μα δεν τον βρίσκουν. Έχει αφήσει το δωμάτιο. Βρίσκουν όμως λίγες παρακάτω τον Χρυσάνη που τις παίρνει στο αυτοκίνητό του, και τις συνοδεύει σπίτι τους. Εκεί τους προτείνει μια καλή θέση για τη Φανή σ' ένα χειμερινό θέατρο. Η Χρύσα αγανακτισμένη απερριπνεί την πρόταση και ο Χρυσάνης φεύγει. Η αδελφή της όμως δεν ήθελε να χάσει την ευκαιρία.

1000

ΟΤΙ κι' αν γίνει, ψιθύρισε η Φανή μέσα στους λυγμούς της, θάνα καλύπτεται απ' τη σημερινή βασανισμένη ζωή που περνάμε... Βαρέθηκα πια να ζω κάτω απ' την απειλή της Διαμάντη, του Βεργίδη, του Φραντζή, και να με κουρελιάζουν οι σαρκασμοί του υπαλλέττου... Θέλω κι' εγώ ν' ανέβω ψηλά... Αφού μάλιστα δεν είναι και τόσο δύσκολο...

Η Χρύσα της άρπαξε δυνατά τα χέρια:

—Και το Λεωνίδα δεν τον συλλογιέσαι καθόλου; της είπε. Δε συλλογιέσαι πως θα ντρέπεται τότε να τον κυττάς;
Η Φανή έσκυψε ακόμα πιο χαμηλά το κεφάλι της.

—Και τώρα ντρέπουμε να τον δω, κι' ως μη φταίω καθόλου...

Κι' εκεί, μέσ' στις πρώτες λάμψεις της αούγης που βόκανε με λίγες σκόπιμες πιελίες τις γρίλλες του παραθύρου, η Χρύσα ένοιωσε πως η αδελφή της άρχισε να γοητεύεται απ' τις λάμψεις της φωτιάς που ήταν έτοιμη να της κάψει τα φτερά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13

Η Φανή δεν κοιμήθηκε καθόλου. Την βασανίζανε χίλιες—δυο εφιάλτες, και τη διεκδικούσαν χιλιάδες αντίθετα όραματα, που της τραβάνε την ψυχή καθένα προς το μέρος του, και της την κάνουν να πορνί. Η Χρύσα είχε κοιμηθεί, ντυμένη όπως ήταν, σε μια πολυθρόνα.

Κατά τις έντεκα, η Φανή, που δεν μπορούσε πια να βαστάξει αυτή τη σιωπή που κυριαρχούσε γύρω της, ενώ μέσα της βουίζανε τόσες θύελλες, σηκώθηκε σιγά—σιγά απ' την καρέκλα της, πήρε την τσάντα και το καπέλλο της, και βγήκε απ' το σπίτι πατώντας στις μύτες των ποδιών της!... Όταν βρέθηκε στο δρόμο, ο ήλιος της στράβωσε τα μάτια. Σά μεθυμένη ανέβηκε σ' ένα τραμ που περνούσε.

Το σπίτι του Χρυσάνη βρισκόταν σε μια πάροδο της οδού 'Ιπποκράτους. Η Φανή είχε ακούσει την διεύθυνσή του απ' την αδελφή της. Ήταν ένα διώροφο σπιτάκι, με μπαλκόνι, που από μέσα του ξεχειλίζανε τα σπαράγγια. Η Φανή έφτασε μπροστά στην πόρτα του, και μ' ένα δυνατό χτύπημα στην καρδιά της πάτησε το κουδούνι της εξώπορτας. Της άνοιξε μια αδύνατη υπερενθουσία.

—Ο κ. Χρυσάνης; τη ρώτησε.
—Κοιμάται... της αποκρίθηκε η υπηρέτριά της.

—Θα τον περιμένω να ξυπνήσω...
—Περάστε... Θα τον ξυπνήσω εμέσως...

Η Φανή μπήκε σ' ένα σαλονάκι περιποιημένο, που άπάνω στο τραπέζι της μέσης του βρισκόντουσαν ανάκατα οι τελευταίες εφημερίδες και τα περιοδικά. Η υπηρέτριά της, εξαφανίστηκε.

Σε λίγα λεπτά, μια πόρτα άνοιξε, και μπήκε ο Χρυσάνης, φορώντας μια μεταξωτή ρόμπα. Προχώρησε στη Φανή, της έσφιξε και τα δυο χέρια, και κάθισε δίπλα της.

—Σε περιμένα, της είπε, όχι όμως και τόσο γρήγορα...

Η Φανή του αποκρίθηκε με χαμηλωμένα τα μάτια:

—Ήτανε κάτι άνωτερο απ' τις δυνάμεις μου...

—Ναί, ξέρω... Η φιλοδοξία για τη γυναίκα είναι το πιο ισχυρό συναισθημα... Την κάνει ν' αφήσει ακόμα και τον κίνδυνο...

Θαρραλέα η μικρούλα σήκωσε τα μάτια της και τον κύτταξε μ' ένα βλέμμα εκπληκτικό:

—Λέτε να κινδυνεύσω σήμερα που ήρθα δω;...

Ο Χρυσάνης για να φέρη κάποιον αντιπερισπασμό στη συζήτηση, που έρχεται να τον στενοχωρή, άναψε ένα τσιγάρο. Το τσιγάρο για τον άνθρωπο αυτόν, ήτανε μια ύπερκουή και μία προθεσμία, που τον έκανε να καταφέρνει να τακτοποιήσει τις σκέψεις του.

Αφού τράβηξε λίγες ρουφηξίες, είπε στη Φανή που τον κυττούσε πάντα:

—Κοντά μου, ούτε κινδύνεψες ποτέ, κι' ούτε θα κινδυνέψεις... Τ' όνειρό μου είναι να σε δω μεγάλη, τρανή, κι' ευτυχισμένη...

Η Φανή τον ξανακύτταξε παράξενα.

—Γιατί; είσατε τόσο καλός;...

Ο Χρυσάνης σηκώθηκε.

—Και καλός και αφιλοκερδής... της είπε. Και θα στο αποδείξω εμέσως... Περιμένα μια στιγμούλα να ντυθώ, κι' έρχομαι.

Και βγήκε απ' την κάμαρα. Η Φανή μένοντας μόνη, άρχισε να κυττάει τα δυο—τρία κάδρα, των τοίχων, ενώ μέσ' στο μυαλό της φτερουγίζανε χίλιες—δυο σκέψεις: Ήτανε φανερό πως ο Χρυσάνης βάδιζε με ένα πρόγραμμα καλά μελετημένο. Αφού είχε δει πως με τη βία δεν μπορούσε να καταφέρει, έκεϊνο πούθελε, προσπαθούσε τώρα να το καταφέρει με την καλωσύνη. Κι' η Φανή τον φοβότανε περισσότερο τώρα, παρά το βράδυ εκείνο, που την είχε σώσει απ' τα χέρια του ο Λεωνίδας. Κι' όμως, δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς: Μια κι' ο Λεωνίδας είχε φύγει, η δική της ζωή άνοιγότανε κοινότητα χωρίς σημασία και χωρίς χαρά, μέσα στο θέατρο που δεν της φύλαγε παρά μια ανώνυμη θέση στο πολυάνθρωπο πλήθος των κομπάρσων του. Μα γαί, τώρα που έφυγε ο Λεωνίδας, ένοιωσε η Φανή επιτακτική την ανάγκη ν' ανέβη, όχι μόνο για τη δική της ευχαρίστηση του ανέβασματος, μα και για ν' αποδείξει σ' εκείνον ότι ήταν ικανή ν' αναδει-

νη και την παιδική διάθεση να «τοῦ μπη στο μάτι!». Κι' όταν μια μέρα, στα προνοήματα των θεάτρων θά φάνταζε τ'ονομά της με κατακόκκινα ψηφία, τριγυρισμένα απ' τη λάμψη της δόξας, ο Λεωνίδας δεν μπορούσε παρά να σκεφτεί, πως η μικρή άσημη μπαλαρίνουλα του «Κοσμοκάν», που με τόση επιπολαιότητα την είχε κάποτε παρατήσει, ήτανε κάτι κι' αυτή, και μπορούσαν να την προσέξουνε κι' άλλοι άνθρωποι εκτός από εκείνον, καλύτεροί του...

—

Ο Χρυσάνης δεν άργησε να ντυθεί. Όταν ξαναμπήκε, ήτανε φρέσκος, σχεδόν κομψός. Και στα χείλια του άνοιξε ένα χαμόγελο καλωσύνης.

—Πάμε; της είπε.

—Πού; τον έρωτησε η Φανή.
—Κάπου... της αποκρίθηκε. Πάντως, όπου και να πάμε, νομίζω πως θα διατρέχης λιγότερο κίνδυνο από δω πέρα, που είμαστε μόνοι μας...

Η Φανή προχώρησε, κι' εκείνος την ακολούθησε. Βγήκαν απ' το σπίτι και προχώρησαν προς τα κάτω. Στρίψανε δεξιά, ύστερ' αριστερά, και μπροστά σε μια πολυκατοικία της οδού Σόλωνος σταματήσανε.

—Εδώ είμαστε... είπε ο Χρυσάνης.

Εμπα.
Η Φανή μπήκε χωρίς αντίρρηση και χωρίς διαταγή. Ανεβήκανε μαζί τις μαρμαρένιες σκάλες, κι' ο Χρυσάνης γτύπησε το κουδούνι ενός διαμερίσματος του πρώτου πατώματος. Η Φανή πρόφτασε και διάβασε σε μια μικρή κάρτα, δίπλα στο κουδούνι: «Φλώρα Δαμηρά, Καθηγήτρια του άσματος».

Η πόρτα άνοιξε, κι' ο δημοσιογράφος με τη μπαλαρίνουλα μπήκανε σ' ένα γώλ. Από κάποιο διπλανό δωμάτιο γυμνάζανε σταυτιά τους τα άρπεξ ενός πιάνου κι' οι λαρυγγισμοί μιας φωνής. Σχεδόν αμέσως, όμως, κι' οι δυο αυτές μουσικές εκπληρώσανε σταματήσανε, μια πόρτα άνοιξε και ώρμησε στο γώλ μια μάλλον έξαλλη γυναίκα, μ' ένα γκριζό συγκρότημα μαλλιών πίσω απ' το κεφάλι της, κόκκινο μούτρο, υπερβολικές καμπύλες κι' ένθουσιασμένο ύφος.

—Α, μποτζόρνο, άμικο μόν Χρυσάνη! φώναξε στο δημοσιογράφο, σφίγγοντάς τον ανάγεια στην άγκυλιά της. Κόμει στά; Μπένε; Έχω να σε δω από προγτές...

—Καλημέρα, Φλώρα, είπε ο Χρυσάνης με το συνηθισμένο του συγκρατημένο ύφος. Σούφερα τη μαθήτριά, που σου'γω μιλήσει. Η δεσποινίς Φανή Μαργέτη...

Τώρα, οι εκπληρώσεις της χονδρής γυναίκας ξεσπάσανε στη Φανή: Η καθηγήτριά την άγκάλιασε, τόσο, που της έκοψε για πολλήν ώρα την αναπνοή, και την τσούλιζε μ' ένα σωρό 'Ελληνοϊταλικές εκφράσεις συμπαιθείας:

—Α, τί νόστιμη ποδαί... Καρίσσιμα νιά! Δε μοιάζει καθόλου με τις άλλες θεατρίνες... Έχει ένα μπουτάκι πικάντοκο, δυο ματάκια τρέλλα, ένα στοματάκι ζάχαρη... Άξίζει να σε κάνω μια δημοφιλή πρωταγωνίστρια, Τσεζόρο μόν... Άν έγης και φωνή, όπως κι' όμορφαί, σε λίγο θα γίνης η πρώτη μεσ' στο μουσικό έλληνικό θέατρο, πέρ—λά—Σάντα—Αουταία!...

Η Φανή δεν ήξερε τί ν' απαντήσει, αλλά ούτε όπρηγε και τρόπος ν' απαντήσει, μέσα στον έλληνοϊταλικό

Λουλούδια

της Νυχτας

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ROMANTZO
του ΚΟΥ
ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ξε, και μπήκε ο Χρυσάνης, φορώντας μια μεταξωτή ρόμπα. Προχώρησε στη Φανή, της έσφιξε και τα δυο χέρια, και κάθισε δίπλα της.
—Σε περιμένα, της είπε, όχι όμως και τόσο γρήγορα...
Η Φανή του αποκρίθηκε με χαμηλωμένα τα μάτια:

γρή και να φτάση ψηλά. Δηλαδή, η φιλοδοξία της είχε ανακατεμεί-

αυτό χείμαρρο. Καί ξαφνικά, ή γον-
τρή γυναίκα την άρπαξε απ' τ'ό χέρι
καί την τράβηξε προς τ'ό διπλανό
δωμάτιο. 'Ο Χρυσάνης τις άκολού-
θησε, μάλλον ψύχραιμος. 'Η καθη-
γήτρια τοποθετήθηκε με φοβερούς
τριγμούς τοῦ ταμπουρέ μπροστά
στό πιάνο, πού δίπλα του στεκόταν
άμίλητη μιά μεσόκοπη μαθήτρια,
καί ξύπνησε την ήχώ της πολυκα-
τοικίας, κι' ίσως όλοκλήρου τοῦ τε-
τραγώνου, με καμιά δεκαριά φο-
βερές συγχορδίες, «φορτίσιμο».

—'Ελα νά μάς τραγουδήσης τώ-
ρα τί ξέρεις, περισσότεράκι μου... εί-
πε στην κατάπληκτη Φανή.

—Τραγουδῆσε κάτι... πρόσθεσε κι'
ό Χρυσάνης χαμηλόφωνα.

—Τί νά τραγουδήσω; ρώτησε χα-
μένη ή υπαλλαινωύλα.

—'Η καθηγήτρια σήκωσε τ'ά χέρια
της στο ταβάνι κι' έμπηξε μεγάλες
φωνές:

—Τί νά τραγουδήση, ρωτάει, Σάν-
τα Μαντόνια! 'Ενώ δέν έχει παρά
νά διαλέξη: «Μπαρμπίερε», «Σον-
νάμπουλα». «Φόρτα ντέλ Ντεστί-
νο», «Ριγκολέττο», «Τροβατόρε»,
«'Ερνάνι»... «'Ολη ή μουζικά 'Ιτα-
λιάνα είναι στή διάθεσή σου... 'Α-
νοιξε τ'ό στοματάκι σου, καί κελά-
δισε, καναρινάκι μου...

Τώρα άνακατεύθηκε ό Χρυσάνης,
μιλώντας χαμηλόφωνα στή Δαμη-
ρά:

—Δέν ξέρει 'Ιταλικά μελλοδρά-
ματα τ'ό κορίτσι, καυμένη... Μπαλ-
λαρινούλα είναι... Δέ στώπα;

—Καί τί ξέρει τότε;
—Τίποτα... άποκρίθηκε άπότομα
ό δημοσιογράφος. «'Αν ήξερε, δέ
θάργότανε νά τη μάθης...

—'Η Δαμηρά μούδισε λιγάκι,
—Καλά, άμικο μίο 'Αντζουλο, εί-
πε στο δημοσιογράφο. Καλά... Βά
μπένε... Μή θυμώνης...

—'Υστερα, σκύβοντας λιγάκι προς
τά πληκτρα, έκανε ν' άκουσθί ένα
κάπως πιό συγκρατημένο άρπέζ,
πάνω στή «ντό»:

—Ντό, μί, σόλ, ντό... τραγουδῆσε
ή καθηγήτρια με μιά φωνή πού-
μοιαζε με ήχο φουαρμόνικας. Πές
το κι' εσύ, τώρα, μικρούλα μου...

—'Η Φανή τραγουδῆσε τις τέσσερις
νότες όπως μπορούσε καλύτερα, με
φωνή πούτρεμε έλαφρά.

—Πιό δυνατά, καρίσσιμα μιά. Πιό
δυνατά... φώναξε ή γοντρή καθηγή-
τρια. Μέτζο-φόρτε... "Ελα, μαί
μου... Ντό, μί, σόλ, ντό, σόλ, μί,
ντό... Καλύτερα, μπράβο... Πιό ψη-
λά τώρα... Ρέ, φά, λά, ρέ, λά, φά,
ρέ... "Αλλη μιά φορά τ'ό ίδιο. Μόνη
σου τώρα, σόλο... Πιό ψηλά... Μί,
σόλ, σί, μί, σί, σόλ, μί... Μπράβο,
μπραβίσσιμο!... Φά, λά, ντό, φά,
ντό, λά, φά... Σόλ, σί, ρέ, σόλ, ρέ,
σί, σόλ... Μπράβο, μίο κάρρο... Λά,
ντό, μί, λά, μί, ντό, λά... Μπραβί-
σιμο!... "Ελα τώρα καί μισό τόνο
άπάνω... "Ελα νά δοῦμε άν έχης
καί τ'ό σί μπεμόλ... 'Αβάντι! Σί, ρέ,
φά, σί, φά, ρέ, σί... Κράτα λίγο στο
σί... Κορώνα... Σί...

—'Απότομα, ή γοντρή γυναίκα πε-
τάγτηκε απ' τη θέση της, άγκάλιασε
τή Φανή, καί τη φίλησε καί στά δυό
μάγουλα με δυό πολυθόρυβα φιλιά,
σά βεντούζες!

—Θά γίνης πρώτη τάξεως πρι-
μαντόνα, της είπε. 'Η φωνή σου εί-
ναι σοπράνο λετζέρα, απ' τις πιό
καθαρές κι' απ' τις πιό σωστές πού-
γω άκούσει... Μιά μέρα, όταν θά
βγῆς στην όπερα, νά θυμηθῆς τη
Δαμηρά δασκάλα καί τ'ά λόγια της...

Καί, ξαφνικά, όλος εκείνος ό ογ-
κος αναλύθηκε σε δάκρυα.

—Πρώτα απ' όλα, δέν πρόκειται
νά βγῆ στην όπερα... είπε νευρια-
σμένος, ό Χρυσάνης. Καί ύστερα, τ'ά
λόγια σου δέ θά τ'ά ξεχάση καί μὴν
κλαίς άδικα...

—'Η Δαμηρά παρηγορήθηκε σχεδόν
άμέσως.

—'Αχ, εσύ, καρίσσιμα μίο, θάξι-
ζε νάβγαίνεις στο Μιλάνο, στοῦ
«Τεάτρε ντε λά Σκάλα», με μαέστρο
τόν Τοσκανίνι...

—Καλά, καλά... την έκοψε ό Χρυ-
σάνης. Θά βγῆ στή «Σκάλα» καί
δέ θά σε ξεχάση... Τώρα πές της,
κάθε πότε νάρχετοι, γιά νά κάνη
μάθημα... Καί μὴν ξεχνάς πώς πρέ-
πει νά προχωρήση γρήγορα, γιατί
τό χειμώνας θά παίξη σε θίασο...

—'Η Δαμηρά συμβουλευτήκε ένα
μικρό σημειωματάριάκι πού βρι-
σκόταν άπάνω στο πιάνο της.

—Πρωί ή άπόγευμα προτιμάς;
ρώτησε.

—'Αντί γιά τη Φανή, άποκρίθηκε ό
Χρυσάνης:

—'Απόγευμα πάντα, γιατί πρωί έ-
χει πρόβες στο θέατρο πού εργάζε-
ται...

—Τότε, Τρίτη, Πέμπτη καί Παρα-
σκευή, πέντε μ' έξη...



—'Η Φανή τραγουδῆσε όπως μπορούσε καλύτερα.

—Μπορείς αυτές τις ώρες; ρώτη-
σε ό Χρυσάνης τη Φανή.

—Καί βέβαια μπορώ...

—'Ο Χρυσάνης γύρισε στή Δαμηρά:
—Σύμφωνοι, λοιπόν, τ'ό μάθημα
άρχίζει από αύριο... Καί γιά την τι-
μή, όπως είπαμε προχτές... 'Αντίο
Φλώρα...

—'Η Φανή ξαναδοκίμασε την επίθε-
ση τοῦ ένθουσιασμένου όγκου, με
δυό καινούργια φιλιά πού σαλιώσα-
νε τ'ά μάγουλά της. Κι' ύστερα, ό-
ταν βρέθηκε πάλι στο δρόμο, δίπλα
στο δημοσιογράφο πού προχωρούσε
ήσυχα, ένοιωσε τ'ό κεφάλι της τόσο
ζαλισμένο, πού νόμισε πώς όλα όσα
είχανε συμβεί δέν ήτανε παρά ένα
ιδιότροπο όνειρο.

—'Απ' τ'ό πελάγωμά της την έβγα-
λε ή Φωνή τοῦ Χρυσάνη:

—Πώς σοῦ φάνηκε, λοιπόν, ή και-
νούργια σου δασκάλα, Φανίτσα; τη
ρώτησε.

—Καλή γυναίκα...

—Καλή, μά λιγάκι μυαλοκομμέ-
νη... Τῆς άρέσει νά γεμίζει τόν κό-
σμο φωνές καί σάλια... "Εχει σπου-
δάσει όμως γερά στήν 'Ιταλία. Μα-
ζί της είμαι βέβαιος πώς θά προ-
χωρήσης γρήγορα.

(Συνέχεια στο προσεχές)

Τά εἰδημε τοῦ δικαστηρίου 'Ο δαυμαστής



ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

ΦΙΛΟΣ έπιασε φίλον καί τοῦ έκανε
τήν έξῆς κουδένταν σε τόνο μυσ-
τηριώδους άποκαλύψεως.

—'Αγαπῶ μιά γυναίκα τοῦ θεά-
τρου.

—Καλά κάνεις, τοῦ απήντησε ό φίλος.

—Σοῦ άρέσουν έμένα οί γυναίκες τοῦ
θεάτρου;

—'Ο φίλος τοῦ φίλου γιά νά άπαντήση
στο έρώτημα αυτό έκανε μιά σύντομη δι-
άλεξιν επί τοῦ θέματος:

—Νά σοῦ πῶ, αγαπητέ μου Νίκο, Βέ-
βαια οί γυναίκες τοῦ θεάτρου έχουν εμφά-
νισιν, συνήθως είναι νόστιμες καί συμπα-
θητικές. 'Αλλά κατά βάθος δέν είναι τί-
ποτε από δαῦτες! 'Επειδή ό κόσμος χα-
ζεύων τις χειροκροτεῖ, χειροκροτῶν μάλ-
λον τόν συγγραφέα, όταν δέν γράφη κου-
ταμάρες, οί γυναίκες αυτές τ'ό παίρνουν
έπάνω τους. Μήπως σε ένοχλώ;

—Παρακαλῶ...

—Λοιπόν, δέν ὑπάρχει ένοχλητικώτε-
ρο πρᾶγμα νά συνδέσαι με μιά γυναίκα
πού πιστεύει πώς είναι ένδοξη, γιά τόν
άπολύστατον λόγον ότι παρουσιάζει γυ-
μνές τις γάμπες της καί καμιά φορά
περισσότερα πρό τοῦ κοινοῦ. Μήπως σε
κουράζω;

—Παρακαλῶ...

—'Επειδή όμως συμβαίνει νά είναι, ό-
πως σοῦ είπα, γυναίκες συμπαθητικές
καί επειδή ένας άνδρας σεβόμενος τόν έ-
αυτόν του δέν πρέπει νά άποκρούη καμ-
μιά γυναίκα καί επειδή δέν είναι καί πο-
λύ δύσκολες, διὰ ταῦτα δόστου χαδά-
δάκι!

—Τὴν αγαπῶ!

—Στά σοβαρά;

—Βεβαίως.

—Παράτα τα, λοιπόν!

—'Αδύνατον.

—'Υποφέρεις;

—'Αφαντάστω.

—Καί ἔχεις συνδεθῆ;

—Ποσῶς. Τ'ό μόνο πού ἔχω κάνει, ἡ

μᾶλλον πού κάνω, είναι νά τῆς στέλνω
κάθε βράδυ λουλούδια, χωρίς άκόμη ν' ά-
ποκαλύψω τὴν ταυτότητά μου.

—Εἶσαι βλάξ;

—Πᾶς έρωτευμένος ἴσον βλάξ. 'Εγώ

είμαι έρωτευμένος. 'Αρα, με τούς στοι-
χειώδεις κανόνες τῆς λογικῆς, είμαι καί
εγώ βλάξ. Μή ξεχνᾷς όμως ότι ό έρω-
ς είναι ή ωραιότερα βλακεία πού έχᾶρισε

εις τὰ δημιουργήματά του ό "Υψιστος.

Στεροτυπῶς, λοιπόν, ένα μῆνα τώρα

έπαναλαμβάνω τὴν ἴδια βλακεία. Δηλα-
δή: Κάθε βράδυ πού ἡ συμπαθῆς καλλι-
τέχνης τῆς γάμπας — παρντόν, τῆς ράμ-
πας ἤθελε νά πῶ — ἔδωαινε στοῦ προσκή-
πιον καί ἔλεγε τὴν ρωμαντίστικὴν, ἄνθρω-
πο ραγδαίων χειροκροτημάτων, ἄνθρω-
πο τοῦ θιάσου κουβαλοῦσαν επί σκηνῆς

μῖαν ἄνθοδέσμη ἴσως τ'ό μπόι της.

Ποῖος ἦταν ό ἀποστολῆς; Μυστήριο.

Με χαμόγελα εὐφροσύνης ἔσκυβε ἔπάνω
στήν ἄνθοδέσμη ή συμπαθῆς καλλιτέχνης

τῆς ράμπας — παρντόν, τῆς γάμπας ἡ

θελα νά πῶ — ἔκοβε ένα λουλούδι, τ'ό έ-
μορῆζε με πάθος καί ἔψαχνε στήν πλα-
τεῖα με βλέμματα ἀνήσυχα νά ἀνακαλύ-
ψῃ τόν μυστηριώδη θαυμαστήν της. 'Υ-
ποθέτω δέ ότι ἐπέμενε νά βοῇ τόν θαυμα-
στήν της, ὠθουμένη ἀπό τις ἐξῆς αἰσθη-
ματικώτατες σκέψεις: "Ανθρωπος στέλ-
νων κάθε βράδυ ἄνθοδέσμην είναι κορόι-
δο. "Ανθρωπος στέλνων κάθε βράδυ ἄν-
θοδέσμην καί μὴ τολμῶν νά εμφανισθῇ
γιά νά ζητήσῃ τ'ό ἀντίτιμον, είναι κορόι-
δο.

—Καλά κάνεις, τοῦ απήντησε ό φίλος.

—Σοῦ άρέσουν έμένα οί γυναίκες τοῦ
θεάτρου;

—'Ο φίλος τοῦ φίλου γιά νά άπαντήση
στο έρώτημα αυτό έκανε μιά σύντομη δι-
άλεξιν επί τοῦ θέματος:

—Νά σοῦ πῶ, αγαπητέ μου Νίκο, Βέ-
βαια οί γυναίκες τοῦ θεάτρου έχουν εμφά-
νισιν, συνήθως είναι νόστιμες καί συμπα-
θητικές. 'Αλλά κατά βάθος δέν είναι τί-
ποτε από δαῦτες! 'Επειδή ό κόσμος χα-
ζεύων τις χειροκροτεῖ, χειροκροτῶν μάλ-
λον τόν συγγραφέα, όταν δέν γράφη κου-
ταμάρες, οί γυναίκες αυτές τ'ό παίρνουν
έπάνω τους. Μήπως σε ένοχλώ;

—Παρακαλῶ...

—Λοιπόν, δέν ὑπάρχει ένοχλητικώτε-
ρο πρᾶγμα νά συνδέσαι με μιά γυναίκα
πού πιστεύει πώς είναι ένδοξη, γιά τόν
άπολύστατον λόγον ότι παρουσιάζει γυ-
μνές τις γάμπες της καί καμιά φορά
περισσότερα πρό τοῦ κοινοῦ. Μήπως σε
κουράζω;

—Παρακαλῶ...

—'Επειδή όμως συμβαίνει νά είναι, ό-
πως σοῦ είπα, γυναίκες συμπαθητικές
καί επειδή ένας άνδρας σεβόμενος τόν έ-
αυτόν του δέν πρέπει νά άποκρούη καμ-
μιά γυναίκα καί επειδή δέν είναι καί πο-
λύ δύσκολες, διὰ ταῦτα δόστου χαδά-
δάκι!

—Τὴν αγαπῶ!

—Στά σοβαρά;

—Βεβαίως.

—Παράτα τα, λοιπόν!

—'Αδύνατον.

—'Υποφέρεις;

—'Αφαντάστω.

—Καί ἔχεις συνδεθῆ;

—Ποσῶς. Τ'ό μόνο πού ἔχω κάνει, ἡ

μᾶλλον πού κάνω, είναι νά τῆς στέλνω
κάθε βράδυ λουλούδια, χωρίς άκόμη ν' ά-
ποκαλύψω τὴν ταυτότητά μου.

—Εἶσαι βλάξ;

—Πᾶς έρωτευμένος ἴσον βλάξ. 'Εγώ

είμαι έρωτευμένος. 'Αρα, με τούς στοι-
χειώδεις κανόνες τῆς λογικῆς, είμαι καί
εγώ βλάξ. Μή ξεχνᾷς όμως ότι ό έρω-
ς είναι ή ωραιότερα βλακεία πού έχᾶρισε

εις τὰ δημιουργήματά του ό "Υψιστος.

Στεροτυπῶς, λοιπόν, ένα μῆνα τώρα

έπαναλαμβάνω τὴν ἴδια βλακεία. Δηλα-
δή: Κάθε βράδυ πού ἡ συμπαθῆς καλλι-
τέχνης τῆς γάμπας — παρντόν, τῆς ράμ-
πας ἤθελε νά πῶ — ἔδωαινε στοῦ προσκή-
πιον καί ἔλεγε τὴν ρωμαντίστικὴν, ἄνθρω-
πο ραγδαίων χειροκροτημάτων, ἄνθρω-
πο τοῦ θιάσου κουβαλοῦσαν επί σκηνῆς

μῖαν ἄνθοδέσμη ἴσως τ'ό μπόι της.

Ποῖος ἦταν ό ἀποστολῆς; Μυστήριο.

Με χαμόγελα εὐφροσύνης ἔσκυβε ἔπάνω
στήν ἄνθοδέσμη ή συμπαθῆς καλλιτέχνης

τῆς ράμπας — παρντόν, τῆς γάμπας ἡ

θελα νά πῶ — ἔκοβε ένα λουλούδι, τ'ό έ-
μορῆζε με πάθος καί ἔψαχνε στήν πλα-
τεῖα με βλέμματα ἀνήσυχα νά ἀνακαλύ-
ψῃ τόν μυστηριώδη θαυμαστήν της. 'Υ-
ποθέτω δέ ότι ἐπέμενε νά βοῇ τόν θαυμα-
στήν της, ὠθουμένη ἀπό τις ἐξῆς αἰσθη-
ματικώτατες σκέψεις: "Ανθρωπος στέλ-
νων κάθε βράδυ ἄνθοδέσμην είναι κορόι-
δο. "Ανθρωπος στέλνων κάθε βράδυ ἄν-
θοδέσμην καί μὴ τολμῶν νά εμφανισθῇ
γιά νά ζητήσῃ τ'ό ἀντίτιμον, είναι κορόι-
δο.

—Καλά κάνεις, τοῦ απήντησε ό φίλος.

—Σοῦ άρέσουν έμένα οί γυναίκες τοῦ
θεάτρου;

—'Ο φίλος τοῦ φίλου γιά νά άπαντήση
στο έρώτημα αυτό έκανε μιά σύντομη δι-
άλεξιν επί τοῦ θέματος:

—Νά σοῦ πῶ, αγαπητέ μου Νίκο, Βέ-
βαια οί γυναίκες τοῦ θεάτρου έχουν εμφά-
νισιν, συνήθως είναι νόστιμες καί συμπα-
θητικές. 'Αλλά κατά βάθος δέν είναι τί-
ποτε από δαῦτες! 'Επειδή ό κόσμος χα-
ζεύων τις χειροκροτεῖ, χειροκροτῶν μάλ-
λον τόν συγγραφέα, όταν δέν γράφη κου-
ταμάρες, οί γυναίκες αυτές τ'ό παίρνουν
έπάνω τους. Μήπως σε ένοχλώ;

—Παρακαλῶ...

—Λοιπόν, δέν ὑπάρχει ένοχλητικώτε-
ρο πρᾶγμα νά συνδέσαι με μιά γυναίκα
πού πιστεύει πώς είναι ένδοξη, γιά τόν
άπολύστατον λόγον ότι παρουσιάζει γυ-
μνές τις γάμπες της καί καμιά φορά
περισσότερα πρό τοῦ κοινοῦ. Μήπως σε
κουράζω;

—Παρακαλῶ...

—'Επειδή όμως συμβαίνει νά είναι, ό-
πως σοῦ είπα, γυναίκες συμπαθητικές
καί επειδή ένας άνδρας σεβόμενος τόν έ-
αυτόν του δέν πρέπει νά άποκρούη καμ-
μιά γυναίκα καί επειδή δέν είναι καί πο-
λύ δύσκολες, διὰ ταῦτα δόστου χαδά-
δάκι!

—Τὴν αγαπῶ!

—Στά σοβαρά;

—Βεβαίως.

—Παράτα τα, λοιπόν!

—'Αδύνατον.

—'Υποφέρεις;

—'Αφαντάστω.

—Καί ἔχεις συνδεθῆ;

—Ποσῶς. Τ'ό μόνο πού ἔχω κάνει, ἡ

—'Ετσι. Εἶμαι λιγάκι ιδιόρρυθμος...

Τ'ό θηλυκό ἐγέλασε θεατρικῶς, τόν έ-
κτύπησε κινηματογραφικῶς, καί απήντη-
σε ἀνθρωπινῶς:

—Τί εὐγενικό αυτό ἐκ μέρους σας!...

Τὴν συνέχεια μαντεύει εύκολα ό ἀνα-
γνώστης, εἰς τοῦ όποίου τὴν ἐξυπνάδα
βασίζομαι ἀπολύτως. 'Ο θρασύτατος ψευ-
τοθαυμαστής έκανε θαυμάσια τὴν δουλί-
τσα του με λουλούδια τοῦ ντροπαλοῦ
θαυμαστοῦ, ἔως ὅτου συνέδραμε γεγονό-
τα ἀπρόσδοκα πού περιέπλεξαν τὴν ὑπόθε-
ση καί τὴν ἔφεραν ἐνώπιον τοῦ δικαστη-
ρίου γιά νά τὴν ξεκαθαρίσῃ.

—'Ενόμιζα πὼς ἦταν αὐτός!

—Ποῖος;

—'Ο ἀποστολῆς τῶν λουλουδιῶν.

—Λοιπόν;

—'Αφοῦ εἶχαμε συνδεθῆ διὰ φιλίας (ό-
ποία πενήγρητος ἐκφράσεως!) ἐπὶ δεκα-
πέντε μέρες, μοῦ ἔλεγε ότι ἐξώδευα δε-
καπέντε χιλιάδες δραχμῆς γιά τὰ λου-
λούδια, μιά μέρα με σταματᾷ στὸν δρόμο
κάποιος ἄλλος κύριος.

—Ποῖος;

—'Ο κ. 'Αναστασίου.

—'Ο όποιος;

—Μοῦ λέει, δεσποινίς, εἶμαι ό κύριος

κὺρ σᾶς στέλνω κάθε βράδυ τὰ λουλου-
δια καί θέλω νά σᾶς μιλήσω. 'Εγώ τόν
ἐπέερα γι' ἀπατεῶνα καί τοῦ είπα φύ-
γε μὴ φᾶς χαστοῦκι! 'Αλλά ἐκείνος έ-
πέμενε ότι αὐτός ἐστίνε τὰ λουλούδια.

Τοῦ απήντησα κι' ἐγώ ν' ἀφίγη τις ἐξυ-
πνάδες, γιατί ό κύριος με τὰ λουλούδια
συνδέεται ἐρωτικῶς μαζί μου. Τότε τόν
εἶδα νά κιτρινίζει. Μ' ἐρώτησε τ'ό ὄνομά
του. Τοῦ τοῦ είπα. Τότε τόν εἶδα ν' ἀφρί-
ζῃ καί νά λέη: "Α, τόν παλιάνθρωπο,
μοῦ τὴν ἔσκυψε!

—'Εν τέλει;

—Μοῦ εἶπε ότι εἶμαι φίλος του καί ἀ-
πατεῶν καί νά τόν διώξω. 'Εγώ, όμως,
κ. πρέσβε, ἐν τῷ μετὰ τόν εἶχα συμ-
παθήσει!

—Μπᾶ;

—Σᾶς δοκίζωμαι. Εἶμαι πολὺ εὐαίσθη-
τη. Καί όταν συνδεθῶ με ἕναν ἄνθρωπο,
δέν μπορῶ νά χωρίσω τόσο εύκολα.

—Καί τώρα τόν αγαπάτε;

—Πολύ!

—Παρά τις ἀπάτες πού έκανε;

—Αὐτὸ δέν ε

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΟΒΑΡΕΣ ΚΥΒΕΝΤΕΣ

Κουβέντες του Βάδρακα

Νέα ποιήσις

Γράμματα του Τζανέττου

Ρεζιλίκι...

Αδερφάκι διευθυντή,

Τώρα που ο Χάρης ο Μπώρας ξαναγύρισε στο Παρίσι, θά σου ξομολογηθώ ένα μεγάλο ρεζιλίκι που πάθαμε με δαύτονε κι' εγώ και το Φροσί. Που λές, αδερφέ μου, την προπερασμένη Κυριακή, μου ξηγήθηκε το Φροσί, πως επειδή ήθελε να κάνει το κομμάτι της στη γειτονιά, γούσιπρε να πάμε στο Λίρε Μπώρα.



— Αδύναμον!, της ξηγήθηκα.
— Γιατί, ρε Βάδρακα;
— Περονόσπορος, αδερφούλα μου!
— Δηλαδή;
— Δηλαδή της έπεσε περονόσπορος στο μπαμπακόσπορο

και δεν υπάρχει μπαγιόκο. Αντιλαδού;
— Περι λεφτά ο λόγος;
— Ναίτις.
— Θα ξηγηθώ εγώ, ρε Βάδρακα.
— Έκατότις;
— Έκατότις!

Τις δώκαμε, που λές, αδερφάκι, και πήγαμε. Κι' εκεί την έπαθα τη νύλα. Καταπώς μίλαγε φραντσέζικα ο Μπώρας, εγώ και το Φροσί δεν αντιζώμασε τίποτα. Και στά πίσω-πίσω συνθησιμένοι απ' τον κινηματογράφο φωνάζαμε κι' οι δυο μ' ένα στόμα:

— Γράμματα, ρεέέέέέ!

Και γίνεται σούσουρο μεγάλο, αδερφάκι, και πλακώσανε κάτω πολιτισμένοι και μās βγάνουνε έξω. Το όποιον, αδερφέ μου, μεγάλη λαγύρα και μεγάλο ρεζιλίκι. «Ας όψεται ο Μπώρας και τα φραντσέζικα!...

Για χαρά
ΒΑΘΡΑΚΑΣΟι σοβαρώτερες
άποριες του κόσμου

— Γιατί λέμε ότι μία γέφυρα ενώνει δύο ηπείρους, ενώ είναι βέβαιον ότι ο Μέγας Ναπολέων ήττησε εις το Βατερλώ;
— Γιατί θεωρούμεν οικιακόν ζώον την γαλήν, ενώ είναι εξηκριθωμένον ότι τα καλά κόποις κτώνται;
— Γιατί τρώγουν άμπελοφάσουλαι, την στιγμήν που έχει έρευνρηθί από τώσων έτών ο άσύρματος τηλεγράφος;

Αν και...

Του κ Τούφη Τούφτ

Ήταν σύζυγος πιστή και τόν έσεβόταν πάντα (αν και είχε και δυο φίλους να της κάνουνε άδάντα), και στά μάτια τόν κυττούσε μ' άφοσίωσι μεγάλη (αν και με πηρούνι πήγε τρεις φορές να τού τ'α βγάλει)...

Η μαμά της ήταν λάτρης τ' ουρανού μας τού άνάστρου και ποιήτρια σπουδαία (αν και έμοιαζε της Κάπτρου κι' από ποιήσι δεν είχε την παραμικρήν ιδέα), τόν γαμπρό της δέ αυτή τόν ήτένιζεν ως φίλο, (αν και άπειρες φορές τόν έτάραζε στο ξύλο...)...

Ήταν όμορφη ή μαμά και ή κόρη της επίσης (αν και, ως επί τ'ό πλείστον, συχαίνουσιν να τις φτύσης!) και αυτό τόν είχε κάνει τήν ζωή του ν' αγαπήση (αν κι' άμέτρητες φορές θέλησε ν' αυτοκτονήση...)...

Ο κουμπάρος τών συζύγων τζέντλεμαν σπουδαίος ήτο (αν και από τήν κουμπάραν πλείστα όσα ώφελείτο) και ο σύζυγος σ' αυτόν είχ' έμπιστοσύνη τήση (αν και τρίς άπεπειράθη σοβαρώς, νά τόν σκοτώσει!...)...

Είχαν πάντα μεταξύ των έπεισόντα νηγάκι (αν και ζούσανε καλά και περνούσαν μέλι-γάλα) και οι γείτονες μ' αυτούς είχαν πλέον νά τόν κάνουν (αν και ηύχοντο μαζ' κι' ολόψυχως νά πεθάνουν!)

Τό άνδρόγυνο αυτό ήταν τουσορό τώ όντι (αν και από τούς καυγάδες δέν τού είχε μείνει δόντι) και σάν σύζυγοι περνούσαν όπως-όπως οι καυμένοι (αν και, όπως έχω μόθει, —φού—, δέν ήσαν... παντρεμένοι!)
ΤΟΥΦΗΣ ΤΟΥΦΑΣ

Η όπερα

Σίδη ντιρεττόρια τή «Εβδομάδα»

Καταπώς άξέρης, τζογούλια μου, έμείς δέω πέρα αίστανόμαστε τή μουζικα μιλιούνια φορές πότερο από τσου άλλους ρωμηούς. Έφτό, τζόγια μου, στάθηκε ή άφορμή πούκανε τήν καρδιά μας κι' άσφιχτηκε, τόμου κι' άρριδάρησαν στο Τζάντε τ'ά φύλλα που γράφανε πώς θάρρότανε στην Αθήνα ή Όπερα τή Φραγκούρης και θάπαιζε τή μιρακολόζα τετραλογία τού σιόρ Ριχάρδου Βάγνερ «Τό δαχτυλίδι τού Νιμπελούγκεν».

Θερίο άγίνηκε ή κοντε - Πίπερος τόμου τώμαθε.

— Μωρέ!, στονόρισε. Τ'είν' έφτό, μωρέ;

— Παλάθωσες, τζόγια μου;

— Έγώ, μωρέ, παλάθωσα; Δέν άσπεκουλάρεις, μωρέ, τί γίνεται; Τή Όπερες τή πάνε στην Αθήνα, μωρέ! Ω, βουρλισία!

Έφτά και χειρότερα, τζόγια μου, άγινήκανε και με τσου άλλους κόντες και με τσου ποπολάρους, άκόμα. Φιναλεμέντε, όμως, άμαθεύτηκε πώς ή παράστασι τή Όπερας τού σιόρ Βάγνερ, θ' άβασταγε έξήμιση ώρες, και τ'ά πράμματα άλλαζαν.

— Βρέ, τσου φουκαράδες τσου Αθηνάιους τί τούς μέλλεται!, είπε ο κόντε-Πίπερος.

— Θα τσου ξεθεώσουνε, φιναλεμέντε!

— Θα τσου βγάλουνε τό λάδι στη μουζικα!

Κι' ούλο τό Τζάντε, παναπή, άργίνησε νά κλαίη σάν μωρό παιδί που τού δένουνε τ'ά πσινά του. Βρέ, τσου φουκαράδες τσου Αθηνάιους!...

Με τιμή κι' ύπόληψι
ΤΖΑΝΝΕΤΟΣΓια να οδηγείτε
αυτόκίνητο πρέπει...

...να έχετε δίπλωμα τής γαλλικής στρατιωτικής σχολής τού Σαιν-Σώρ.
...να φορήτε μωβ λαίμοδέτην και άμπεχωνον περάσινον.
...να κατοικήτε εις όδον τής οποίας ή όνομασία νά λήγη εις «-αλμοτινάδσκου».



Χαρές και λύπες τών άσων της άθηναϊκής σκηνής

Η άγνωστη ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

ΠΑΙΡΝΕΤΕ την όδον Χαριλάου Τρικούπη και μόλις προχωρήσετε λίγο στρίβετε στην όδον Φειδίου. Πρίν φθάσετε στο Ωδειον στρίβετε ξανά και μπαίνετε σ' ένα στενάκι περιεργό. Βγαίνετε σε μι'α στενόμακρη αλλη και πείψετε πάνω σ' ένα γαϊδουράκι σμαρμένο, με τ'α χαλινάρια του, που άμέριμνο, άτάραχο έχει ξαπλώσει κατά γής και περιμένει. Απέναντι απ' τ'ό ύπομονητικό ζώο είναι μι'α πόρτα: σαρακοφαγωμένη, έτοιμόρροπη, που θά έστεκε σε χαμόσπιτο καλλίτερα. Καθώς την σπρώχνετε τρίζει άπαίσια. Μι'α μεγάλη πέτρα δεμένη με σκονιάνι εκτελεί χρέη... έλαττοίου προορισμένου να κλείνει «αυτομάτως» την πόρτα. Αν καταφέρετε να περάσετε κάτω απ' αυτό τό λιθάρι χωρίς να τό φάτε στο κεφάλι, θά δρεθήτε σ' ένα στενό καμαράκι—σ' ένα στόμιο πέστε καλλίτερα κάποιου σπηλαιώδους κτιρίου που θά μπορούσε να σ'α κάμη και νά τροιάξετε άκόμα. Για νά μη τό βλέπετε, όρίστε ίσα μπροστά, πρὸς τ'ά εκεί όπου μέσα στο μισοσκόταδο διακρίνεται κάτι ν' άναδεύη. Είναι ένας τσουβαλοειδής μπερντές, πίσω απ' τόν όποιον ύπάρχει άλλος μπερντές και άμέσως έπειτα τρίτος μπερντές που κρατιέται κι' αυτός με σπάγγους απ' τούς τοίχους.

Θέσμαι άπογοητευτικών για νά μήν πούμε θλιβερόν. Τό δάπεδο, κάτω, έχει μικρές παγίδες για παραπατήματα, στραμπουλισματα και σταθμούς πρώτων βοηθειών, στους τοίχους σκονιά και κουρέλια, ένα γύρω περιεργες φάτσες, φυσιγνωμίες άγνωστες, συνοφρυωμένες και άναπάντεχες.

Πού δριγκόμεθα; Μα που άλλού άγαπητέ άναγνώστα, παρά στα καλλιτεχνικά άδεια, στα παρασκήνια ενός λαμπερόχρωμου θεάτρου επιθεωρήσως; Είνε δυνατόν θά πητε;

Με μι'α τέτοια πάντως, διαδρομή, από μι'α τέτοια όδον άθλιότητος φθάνει κανείς στη δόξα. Αύτην πήραμε και μεις για νά συναντήσωμε ένα απ' τ'α μεσοεραυνότα άστρα τής μουσικής μας σκηνής. Φυσικά τό περιβάλλον θά μπορούσεν νά προδιαθέσει δυσμενώς. Αλλά δέν θαριέστε! Τέτοιες ώρες ποιός τ'ά σκέπτεται αυτό! Αλλωστε ύπάρχει και τό γνωμικό που λέει πως δέν έχει σημασία τό «πώς» πηγαίνεις όσο τό «που» πηγαίνεις. Και μεις, παρακαλώ, πηγαίναμε νά συναντήσωμε τήν όπ' άριθ. 1 ντιζέζ τής Ελλάδος!

Νάτην! Η Σοφία Βέμπο στο δάθος τού δευτέρου πρὸς τ'ά δειλά καμαρινού. Πρόπει νά είμεθα ειλικρινείς. Τό αντίκρισμά της δέν ν' άφήνει τελώς άσυγκίνητο. Ο κάποιος θρύλος, ή κάποιαι νη, τό κάποιον ανστήριο που την περιβάλλει είναι εκείνα που προκαλούν τήν άδοκιολόγητη αυτή

έντύπωση; Η γυναίκα αυτή—έξω από οιαδήποτε πρόθεση εύφυλογίας—άποτελεί ένα αίνιγμα. Μπορεί ή λύση του νά είναι άπλούστατη, λίγοι όμως τήν έχουν άνακαλύψει.

Πρίν από πέντε σχεδόν χρόνια ήταν μι'α άγνωστη έπαρχιωτοπούλα, μι'α νέα κλεισμένη στο σπίτι, της—άποτραβηγμένη στο νοικοκυριό της, στα όνειράνια της, στην ήρεμη ζωούλα τής συνοικίας τού Βόλου, κατερούσε «τόν νιό, τόν αινιγματικό, τόν πλούσιο και ώραίο», όπως λέει κι' ο ποιητής, που θά τής χάριζε τήν εύτυχία. Τίποτε δέν τής προσέλεγε τή μελλοντική της σταδιοδρομία. Ούτε τ'ά όνειρά της, ούτε οι χαρτορρίχτες.

— Τό θέατρο; Λέγει ή ίδια. Αυτό δά ήταν που δέν ύποπτευόμουν ποτέ. Νά θγώ εγώ στο θέατρο; Πώς νά τό φρανταφύ ούτε τό ήξερα καν. Έπιθεωρήσεις κι' όπερέττες έρχόντουσαν δέβαια



Η δις Βέμπο δέν φημιζέται μόνον ως «ντιζέζ» αλλά και ως «μοιραία» γυναίκα. Η ίδια όμως διαμαρτύρεται γι' αυτό. Προσέξτε τήν έκφραση της στην ώραία αυτή φωτογραφία και θά πεισθήτε και σεις ότι είναι απλώς μι'α πολύ χαριτωμένη γυναίκα.

Μιά συναρπαστική θεατρική καμπάνια
του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Πώς πρωτοτραγουδής χωρίς νάχη... ιδέαν μουσικής. — Τραγουδι και κουζίνα. — Πώς πρωτοβγήκε στη σκηνή με μι'α σπρωξιά. — Οι θαυμαστοί και οι πολέμοί της. — «Δέν έχει τίποτα μ'ά έχει... κάτι». — Οι θρίαμβοί της. — Τα καλλιτεχνικά της όνειρα. — Πρὸς τόν Νέον Κόσμον... κλπ.

στον Βόλο. Αλλά ο πατέρας μου δέν μās άφηνε νά παρακολουθώμε τις πειρασιές τους. Αλλωστε νά σ'ας πώ τήν αλήθεια δέν μ' ενδιέφερε και καλά-καλά.

Κι' όμως αυτή τήν άπληροφόρητη άκόμα και για τήν ύπαρξη τού μουσικού θεάτρου επέπρωτο, έτσι ξαφνικά νά τήν άρπάξη ή Τύχη και νά τήν πετάξη με τό έτσι θέλω, πάνω στο παλκοσύνικο για νά τήν μεταβάλη απ' τή μι'α στιγμή στην άλλη σε θριαμβεύουσα βεντέτα, σε ντιζέζ πρώτου μεγέθους. Πώς έγινε αυτή ή μεταμόρφωσις; Πού όφειλεται αυτή ή έπιτυχία;

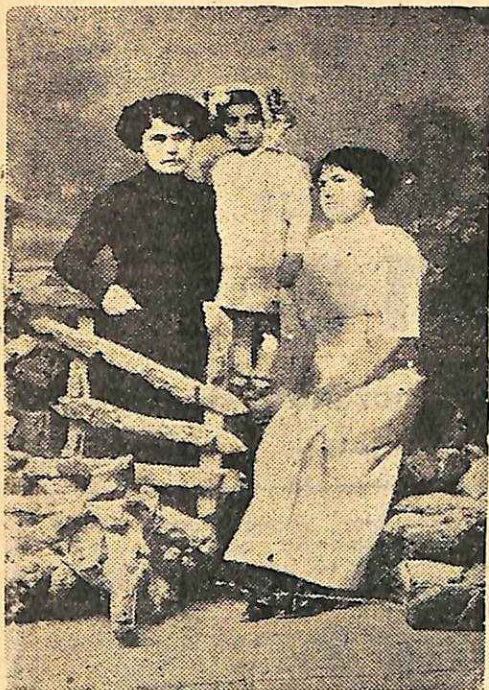
Ας πούμε όμως καλλίτερα τ'ά πράγματα με τή σειρά των.

Εδώ και κάμποσα χρόνια—πόσα ακριβώς είναι άγνωστο διότι οι ήθοιοί και προπάντων οι ήθοιοί τού άφροού θεάτρου δέν έχουν ήλικία ή μάλλον δέν έχουν γνωστή και συγκεκριμένη ήλικία—πρὸ άρκετών λοιπόν έτών γεννήθηκε στην Καλλιόπη τού Έλλησπόντου ή Σοφία Αθανασίου Μπέμπο. Ο πατέρας της, λιθογράφος τό επάγγελμα, έγκατέστησε σε λίγο τήν οίκογένειά του στην Κωνσταντινούπολη. Από κει έφυγε σε επτά σχεδόν χρόνια για νάρθη και νά μείνη όριστικώς, στον Βόλο.

Η Σοφίτα τελείωσε τό δημοτικό, πήγε στο Γυμνάσιο, πήρε τό χαρτί της και τραβήχθηκε στο σπίτι της. Ήταν όμως απ' τ'α πιο άτακτα κοριτσόπουλα τής έπαρχιακής πόλεως. Για τήν κυριολέξια πραγματικό άγοροκόριτσο. Και έξυπνη όσο παίρνει. Ιδιαιτερες προτιμήσεις; Σχεδόν καμμιά, έξω απ' τήν κουζίνα τουλάχιστον, που είναι και σήμερα στον κατάλογο των καθημερινών άπασχολήσεών της άφου κάποτε-κάποτε φτιάχνει κάτι γλυκά που κάνουν τήν άδελφούλα της, τήν Αλίκη—έπίσης ήθοιο— νά γλάφη, όπως ώμολόγησε, τό δάκτυλά της.

— Και για τό θέατρο;

— Καμμιά ίδια! Και πριγκήπισσα, που λέει ο λόγος, μπορούσα νά φαντάζομαι ότι θά γινόμουν, όχι όμως ήθοιοις. Η αλήθεια είναι πως ήμουν πολύ γλεντζού, στις δι-



Η Βέμπο, μικρούλα, μόλις δυόμιση έτών, μαζί με τους δικούς της.

ασκεδάσεις είχα το γενικό πρόσταγμα, χόρευα και τραγουδούσα και παρέσυρα και τους άλλους με το ατελείωτο κέφι μου. Άλλα όλα αυτά δεν είχαν βέβαια καμιά σχέση με το θέατρο. Αυτό το άνεκάλυψη ή μάλλον με άνακαλύψε άργότερα.

Τό πώς έγινε ή άνακάλυψη άποφεύγει να τό πη ή Βέμπο. Προτιμά να τό ρέξη στη λήθη, άγνωστο για ποιά λόγο. Δεν θέλουμε να κάνουμε άδιακρίσιες άλλα δεν μπορούμε να μην άναφέρουμε την έπισημότερη έκδοχή που υπάρχει γύρω άπ' αυτήν την άνακάλυψη. Σ' ένα ταξίδι της, λένε, ή Βέμπο πάνω στο κατάστρωμα τραγουδούσε. Την άκουσε κάποιος θεατρικός έπιχειρηματίας, γοητεύτηκε άπ' τό τραγούδι της κι έπειτα από δύο-τρεις μήνες ή σημερινή στάρ της έπιθεωρήσεως ένεφανίζετο πρδ του άθηναϊκού κοινού.

Υπάρχουν βέβαια, κυκλοφορούν στα στόματα των καλοθελητών τουλάχιστον, κι άλλες έκδοχές αλλά τί σημασία μπορεί να έχη στο κάτω-κάτω της γραφής τό πώς έφθασε ή Βέμπο μέχρι της σκηνής. Σημασία έχει μάλλον τό πώς βγήκε σ' αυτήν, ή πρώτη της εμφάνιση δηλαδή.

— Δεν θα την ξεχάσω ποτέ! λέγει ή δις Βέμπο. Είναι μια από τις σπουδαιότερες άναμνήσεις της ζωής μου.

— Είχατε τράκι;

— Δεν έγνώρισα ποτέ τό τράκι. Ίδιως δε όταν πρωτοαντίκρισα τό κοινό.

Και σκεφθήτε. Χωρίς νάχω δη ποτέ μουσικό θέατρο, χωρίς καμμία προπαρασκευή, χωρίς μουσική κατάρτιση, χωρίς φωνητική άσκηση, βγήκα στα καλά καθούμενα στη σκηνή κι άρχισα να τραγουδώ.

— Πότε συνέβησαν αυτά;

— Τό 1933 στην έπιθεώρηση «Παπαγάλος» του κ. Βώττη. Έμει πρωτοτραγουδίσσα δοκιμαστικώς την «Τσιγγάνα», ένα τραγούδι που τη μουσική του είχε γράψει ή κ. Αδλα Βώττη.

Σημειώστε ότι όταν ή ώρα ήλθε, κι έποπε να βγώ στη σκηνή φοβόμουν. Και την τελευταία στιγμή... άρνήθηκα να βγω! Άλλά μ' έσπρωξαν. Κάποιος μου έδωσε μια σπρωξιά κι έτσι βρέθηκα έξω άπ' τις κουίντες.

— Θα πρέπει να λιποθυμήσατε την ώρα εκείνη.

— Έκ των ύστερων άπορώ κι' εγώ πώς δεν έμεινα εκείνη τη στιγμή. Άλλά σάς έπαναλαμβάνω ότι ήταν τό θάρρος για να μη πω τό θάρρος της άγνοίας που μ' έκανε άτρόμητη. Τα δυό πρώτα λεπτά στεκόμουν σαν χαζή με μια κισάρα χρεμασμένη άξιόδογητα στα χέρια μου. Ένοιωθα τό αίσθημα της μονώσεως, της εγκαταλείψεως. Εύτυχώς που κατόρθωσα να συνέλθω κάπως έγκαιρώς και έτσι άρχισα τό τραγούδι...

— Φαντάζομαι τί θρίαμβος θα ήταν αυτή ή πρώτη σας εμφάνιση.

— Άντιθέτως. Ήταν μια μέτρια, μετριότητα έπιτυχία. Σχεδόν μια άποτυχία.

— Όστε δεν έπεδηθήκατε άπ' τό πρώτο βράδυ;

— Κάθε άλλο! Στην άρχή τό κοινό, όπως έμαθα άργότερα, είχε μια δυσάρεστη έκπληξη. Καθώς μ' έβλεπε ψηλή κι' εύσωμη, περίμενε ν' άκούση μια φωνή πριμαντόνας. Κι' όταν άκουσε τις χαμηλές νότες μου έμεινε. Όταν τελείωσα, μερικά κατά συνθήκη μάλλον χειροκροτήματα μ' έφεραν και πάλι στην σκηνή. Σανατραγούδι λοιπόν, χωρίς νάχω συναίσθηση, του τί ακριβώς συνέβαινε, νόησε να μπορώ να καταλάβω άν είχα έπιτυχία ή άποτυχία, γιατί άλλωστε δεν σκάμπαζα και πολλά πράγματα άπ' αυτά που λέμε έπιτυχία, σουξέ, φουρόρε και τά παρόμοια!...

— Την ίδια ύποδοχή σάς έκαναν και τη δεύτερη φορά;

— Όχι! Τα πράγματα είχαν αλλάξει. Τώρα οι θεαταί είχαν χωρισθ' σε δύο. Οι μισοί με χειροκροτούσαν, οι άλλοι γυρίζαν τό πρόσωπό τους, σημείω ότι τους είχα κάνει φοβερή έντύπωση. Στην τρίτη επανάληψη του τραγουδιού ή διάστας μεταξύ των θεατών είχε γίνει ακόμη μεγαλύτερη. Τα χειροκροτήματα τώρα ήταν πιδ δυνατά και οι άντιφρονόντες είχαν όλιγοστέψει άρκετά. Έκανα εκείνο τό βράδυ έννέα έν συνόλω «μπίτς»!...

Ένα τέτοιο άποτέλεσμα βέβαια έπρεπε να έπιβάλη την δεσποινίδα Βέμπο μια για πάντα, και όμως. Οι άεροαταί είχαν χωρισθ' αυτόμάτως σε δύο μερίδες. Οι μόν έξεδηλώναν άνεπιφυλάκτως τόν ένθουσιασμό τους, οι άλλοι έσχίζαν τα ρούχα τους από άγανάκτηση.

— Αύτη είναι ντιζέ; Μά τί λέτε τώρα; Δεν ξέρει να τραγουδά, δεν έχει φωνή, τό στόμα της είναι τόσο μεγάλο... χάλια... κυριολεκτικώς χάλια. Να μου τό θυμιάσαι. Θα την σφυρίξουν άγρια.

Πέντε περίπου χρόνια τραγουδά, ή Βέμπο και κανείς δεν βρέθηκε να την σφυρίξει. Τουναντίον από τόν ένα θρίαμβο περνά στον άλλο. Τό καταπληκτικό όμως είναι ότι υπάρχουν και σήμερα Άθηναίοι που δεν μπορούν να χωνέψουν τό τραγούδι της με κανένα τρόπο. Όπως υπάρχουν και άλλοι—πάρα πολλοί αυτοί—που λένε Βέμπο και τους κολλά ή γλώσσα.

— Για τη Βέμπο θα πής, καυμένε; Σα δεν ντρέπεσαι! Μά μήπως έχουμε και δεύτερη;

Μπορούμε να επαναλάβουμε κι' έμεις τη φράση:

Πράγματι δεν έχουμε δεύτερη άρτίστα... γύρω άπ' την όποια να υπάρχει τόσος φανατισμός και τόσο άλληλοσυγκρούμενες άντιλήψεις. Πολλοί πάνε στο θέατρο που παίζει μόνο για να την άκούσουν, άλλοι κριτικίζουν άπ' τό κακό τους άκόμα κι' όταν άκούσουν καποιον να σφυρά ένα τραγούδι που εκείνη «έκρεάσσε».

Οι άντιφρονόντες αυτοί της ψέλνουν συχνά άγρίους φιλιππικούς:

— Μωρέ, την άμανετζού θα μου πής;

Φωνή έχει αυτή ή κλιζόν. Έπειδή δηλαδή σταυρώνει τα χέρια της, άνοίγει τό στόμα της δυό πήχεις, και παριστάνει την μοιραία, θα πούμε ότι τραγουδά;

Τό πιδ περίεργο είναι ότι ή συμπαθής ντιζέ παραδέχεται τό πιδ πολλά άπ' όσα της καταμαρτυρούν οι άντιθεμπικοί. Και μάλιστα υπερβεμπίζα.

— Ίσως να μην έχουν και άδικο, λέγει. Πράγματι, δεν έχω τίποτε, ούτε φωνή, ούτε όμορφιά, ούτε δεν ξέρω τί άλλο χρειάζεται μια γυναίκα για να έπιτύχη στη σκηνή. Έχω όμως παρ' όλα αυτά κάτι, κάτι που, δεν τό ξέρω κι' εγώ ή ίδια, που φέρνει την έπιτυχία μου. Αυτό που συμβαίνει δηλαδή με μένα είναι εκείνο που λέει και τό τραγούδι που είπα κάποτε «Δεν έχεις τίποτε μά έχεις κάτι!».

— — —

Η Σοφία Βέμπο είναι πολύ εύχαριστημένη άπ' την τύχη της. Άπολύτως ικανοποιημένη. Έλέγχε μέχρι τώρα σ' όλη τη γραμμή. Όταν έπρόκειτο να βγ' στο θέατρο πέρασε άσκημες μέρες. Τη βραδυά που υπέγραψε τό πρώτο συμβόλαιό της έμεινε άύπνη όλη νύκτα. Αύτη είναι και ή δραματικότερη άνάμνηση που έχει άπ' τη ζωή της. Πέτυχε σ' ό,τι προεπάθησε. Στο θέατρο, στο γραμμόφωνο, στον κινηματογράφο. Στην Αίγυπτο άποθέωθηκε, στην Πόλη επίσης. Και τώρα έτοιμάζει τη μεγάλη έξοδο. Φεύγει σε λίγες μέρες για την Άμερική. Είς άναζητήσιν νέων καλλιτεχνικών θριάμβων. Άπ' τό ταξίδι της αυτό έξαρά πολλά. Άλλά άποφεύγει να κάμη λόγο. Φαίνεται άπ' τις γυναίκες που ξέρουν να κρατάνε τα μυστικά τους γερά κλεισμένα μέσα στην ψυχή τους. Όπως φαίνεται έπίσης γυναίκα με μεγάλη αυτοπεποίθηση, με θεληματικότητα, με πείσμα. Έχει σχέδια, έχει φιλοδοξίες, έχει σκοπούς στη ζωή της και είναι άποφασισμένη να τους πραγματοποιήσει.

Και να τό θυμάστε. Θα τους πραγματοποιήσει.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ



Στην άκροθαλασσιά

Άγαπούν και οι Κροίσοι;



Η Κορνέλια Βαντερμπιλντ, ή κόρη του βασιλέως των σιδηροδρόμων, που πρόκειται να παντρευθ' έναν Έλβετό ήθοποιό.

Ο βασιλεύς των Άμερικανικών σιδηροδρόμων Τζώρτζ Βάντερμπιλντ, έχοντας λόγους να μην είναι καθόλου εύχαριστημένος από τόν γάμο της πρώτης του κόρης Κονσουέλο, είχε άποφασίσει να ενεργήσει διαφορετικά για τη δεύτερη κόρη του, την μίς Κορνέλια.

Η μίς Κορνέλια Βάντερμπιλντ που θα κληρονομήσει μια μέρα τό ήλιγγιώδες

Τò έρωτικό ρομάντσο της μίς ΚΟΡΝΕΛΙΑ ΒΑΝΤΕΡΜΠΛΑΝΤ

ποσόν των πενήντα εκατομμυρίων δολλαρίων, θα γίνονταν μοιραίως στόχος όλων των προικοθηρών του κόσμου.

Για να προφυλάξη, λοιπόν, την κόρη του ο Τζώρτζ Βάντερμπιλντ από τόν μεγάλο αυτόν κίνδυνον, άπέφυγε να τη στείλη στα άριστοκρατικά οικοτροφεία, όπου σπουδάζουν όλα τα πλουσιόκριτσα της Άμερικής. Και την έκλεισε στον μεγαλοπρεπή πύργο του της Βαλτιμόρης, όπου την έπρόσεχε σαν τα μάτια του.

Κλεισμένη μέσα στο χρυσοστόλιστο αυτό άναχωρητήριο με τα βαρύτιμα χαλιά και τα σπάνια έπιπλα, ή μίς Κορνέλια Βάντερμπιλντ απέκτησε πολύ γρήγορα τη φήμη μιας κοπέλλας άπλης, που είχε μείνει άπρόσβλητη από τό μικρόδιο της φιλοδοξίας και του νομισμαίου και ή όποια άποτελούσε πλήρη αντίθεσι με τις άλλες νεαρές άριστοκράτιδες που άέκταναν τη ζωή τους στους θορυβώδεις κύκλους των Άμερικανών γλετζέδων.

Η άπλότης και ο άδολος χαρακτήρ της μίς Κορνέλια είχαν γίνει παροιμιώδεις και ο πατέρας της μπορούσε να υπερηφανεύεται ότι είχε φθάσει στο άποτέλεσμα που επεδίωκε. Η δεύτερη κόρη του είχε περάσει τα κοριτσίστικα χρόνια της μέσα σ' ένα πύργο, παρόμοιον του όπου κανένας μαρκήσιος ή δούξ της Εύρώπης δεν θα μπορούσε να της προσφέρει.

Πρός τί, λοιπόν, να παντρευθ' έναν άριστοκράτη του παλαιού κόσμου, που όποιον ή μόνη πρόσβαςις θα ήταν ή έπιχρόσωσις των σκουριασμένων οίκοσήμεν' του

με τα δολάρια της Κορνέλια; Τίποτε, ή δεύτερη κόρη του Τζώρτζ Βάντερμπιλντ θα έπαιρνε ένα νέον έργατικόν, από καλή βέβαια οικογένεια, άλλ' όχι χασομέρη και χρεωμένον.

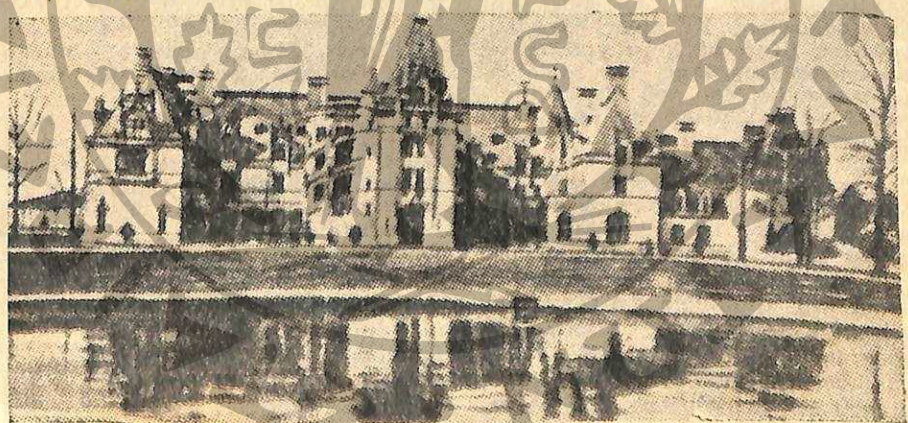
Όπως και έγινε. Μια μέρα, ο Τζώρτζ Βάντερμπιλντ άκουσε ότι ή Κορνέλια άπεράσισε να παντρευθ' ένα νεαρόν Άγγλον διπλωμάτη, γιού του λόρδου Ουίλλιαμ Σέσιλ και γόνον μιας από τις ιστορικώτερες και ένδοξότερες οικογένειες της Άγγλίας. Η χαρά του γηραιού βασιλέως των σιδηροδρόμων υπήρξε άπερίγραπτη. Μπράβο! Αυτός ήταν γάμος ταιριαστός.

Ευθύς μετά τόν γάμο του με την Κορνέλια, ο Σέσιλ εγκατέλειψε την διπλωματική καριέρα κι' εγκατεστάθη στον πύργο της Βαλτιμόρης, όπου άρρωσώθηκε στην καλλιέργεια των κτημάτων. Η ένωση αυτή διήρκεσε δέκα όλόκληρα χρόνια, κατά τό διάστημα των όποίων ή Κορνέλια δεν έβγαλε ούτε μια φορά από τη γκαρνταρόμπα της τις έξωμες βραδυνές τουαλέτες της. Ο άνδρας της ήταν θισρκώς άπησχολημένος με τα κτήματα, έγινε προσωπικός φίλος των 750 εργατών και ή ζωή των σαλονιών δεν τόν τραβούσε καθόλου. Είχε γίνει βέρος άνθρωπος του υπαίθρου.

Όταν ή Νέα Υόρκη και τό Λονδίνο έμαθαν ότι ή Κορνέλια ζητούσε διαζύγιο, τό πράγμα προέκρινε ζωηρή κατάπληξι. Κανένας δεν ήθελε να τό πιστέψη. Τό ζεύγος Σέσιλ φαινόταν άγαπημένο και τό μόνο που έγνώσθη ήταν ότι ή άπόφασις περί διαζυγίου είχε ληφθ' από κοινού, εκ μέρους άμφοτέρων των συζύγων, οι όποιοι άπέφευγαν να βώσουν την παραμικρή έζήγησι.

Ο κόσμος, όμως, άργισε να φλυαρή. Και πολλοί έλεγαν ότι ή Κορνέλια βαρέθηκε τη ζωή της έξοχης και ήθελε να εγκατασταθ' στη Νέα Υόρκη, με άπό-

(Συνέχεια στη σελίδα 46)



Ο περίφημος πύργος των Βάντερμπιλντ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο ΘΡΗΝΟΣ

ΕΜΠΡΟΣ, κύριοι... Σας παρουσιάζεται μια ευκαιρία μοναδική!... Ένας κανάπες, δυο πολυθρόνες και ξηη καρέκλες... ταπεταρισμένα, όλα, με δελουδο, όπως βλέπετε... Πρώτη τιμή εκατόν πενήντα φράγκα!... Για τίποτα, δηλαδή, τ' αφήνουμε! Και είναι ολοκαίνουργια... Είπαμε, λοιπόν, κύριοι... Εκατόν πενήντα φράγκα...

—Εκατόν πενήντα πέντε!...
—Εκατόν πενήντα πέντε προσφέρει ο κύριος Ι... Κανέναν άλλος;... Έμπρός, κύριοι! Απόφασις χρειάζεται! Τέτοια ευκαιρία δεν θα την ξαναβρήτε... Τό ξύλο μόνο αξίζει περισσότερο! Εκατόν πενήντα πέντε φράγκα, λοιπόν... Μία! Δύο! Τρεις! Κατεκυρώθησαν οι κανάπες, οι πολυθρόνες και οι καρέκλες στον κύριο Ι... Και τώρα προσφέρουμε αυτόν τον παλαικό μπουφέ... είναι ένα έπιπλο σπανίας αξίας... Πρώτη τιμή, τρεις χιλιάδες φράγκα!... Τρεις χιλιάδες εκατό!... Είπαμε, τρεις χιλιάδες φράγκα!... Τρεις χιλιάδες εκατό!... —Ο κύριος προσφέρει τρεις χιλιάδες εκατό... Άλλος κανείς;... Έμπρός, κύριοι!...

Ο πλειστηριασμός ελάμβανε χώραν στο προαύλιο του πύργου του Μπουά-Τορντύ, που θρισκόταν κοντά στο δάσος του Μοντρεϊγιόν, εις απόστασιν μερικόν χιλιομέτρων από την κομπολή Κορβενιύ.

Ωνομάσαμε το Μπουά-Τορντύ πύργο. Και ήταν πράγματι πύργος, από τους παλαιότερους μάλιστα της Γαλλίας, αν έκρινε κανείς από την ιστορία του. Αν έκρινε όμως από την κατάσταση στην οποίαν θρισκόταν τώρα, δεν ήταν παρά ένας σωρός έρειπίων...

Ο χρόνος, βλέπετε, είχε κάμει το έργο του. Δεν έφταιγε όμως μόνον ο χρόνος. Περισσότερο έφταιγε ο μέχρι πρό όλίγου ιδιοκτήτης του πύργου, ο μαρκήσιος Νορβέρτος ντ' Αρζεντάλ, ο οποίος, με την αδιαφορία του είχε αφήσει να καταστραφή το προγονικό του.

Ο μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ ήταν νέος ακόμη. Κι όμως, είχε καταπορθώσει, μέσα σε λίγα χρόνια, να κατασπαταλήσει όλη την κλοσσισία περιουσία που του είχε αφήσει ο πατέρας του, μέσα στα όργια και την κρασιάλη.

Τώρα ήταν απένταρος. Το πρώι είχε πουλήσει τον πύργο για να πληρώσει τα πιδ έπιτακτικά από τα χρέη του, τώρα έβγαιναν στο σφυρί και τα τελευταία λείψανα της παλιάς του περιουσίας.

Από ένα παράθυρο του Ισογείου, όπου είχε καταφύγει, παρακολουθούσε με βλέμμα θολό την σκηνή που διαδραματιζόταν στην αύλη και που τον απογύμνωνε από τα τελευταία ένθymia των πατέρων του.

Κάποια στιγμή ένοιωσε δάκρυα να του ανεβαίνουν στα μάτια.

—Εσφίξε τις γροθιές με λύσσα.

—Ω... Πόσο υποφέρω... ψιθύρισε με θραχνή φωνή.

Στην αύλη, ο πλειστηριασμός έσυνεχίζετο.

—Μία πολυθρόνα γραφείου!... άκουγε την άδυσώπητη φωνή του έκπλειστηριαστού. Πεντακόσια φράγκα!... Ένα! Δύο! Τρία! Κατεκυρώθη!

Ο μαρκήσιος θούλωσε τ' αυτιά του με τις παλάμες του για να μην ακούη...

—Αν μπορούσε κανέναν να με ξανακάνη πλούσιο, ψιθύρισε κάποια στιγμή με φωνή υπόκωφη, θα του παρέδιδα την ψυχή μου... την τιμή μου... ως και τη ζωή μου ακόμη!...

—Σύμφωνοι! Δέχομαι! άκουσε ξαφνικά μια φωνή πίσω του.

Ο μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ τάχασε.

Δεν ήταν δεισιδαίμων, κάθε άλλο. Κι όμως ένοιωσε έναν φόβο να τον κυριεύη εκείνη τη στιγμή...

Βυθισμένος, όπως ήταν, στις σκέψεις, δεν είχε αντιληφθή ότι είχε μιλήσει δυνατά.

Και του φάνηκε σαν να προήρχοντο από κάποιο δν υπερφυσικό τα λόγια που είχε άκούσει...

Ο φόβος του δεν έκατάρτησε, ωστόσο, παρά λίγα δευτερόλεπτα.

Ξανάγινε κύριος του έαυτου του. Εγύρισε, και έρριξε ένα βλέμμα γεμάτο περιφρόνηση στον άνθρωπο που έμπαινε έτσι απότομα στη ζωή του.

Ο άνθρωπος αυτός στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας. Ήταν μεγαλύτερος απ' το μαρκήσιο κατά έφτά ή όκτώ χρόνια. Με την ψηλή του κορμοστασιά, με το γενάκι του και με το σοβαρό του ύφος, φαινόταν σαν δικαστικό.

—Ναί, δέχομαι! Ξανάπε. Μη με κυττάξετε έτσι. Ήσυχάστε: δεν είμαι ο διάβολος. Δεν έχω, όπως βλέπετε, ούτε ούρα, ούτε νύχια, ούτε γυαλίζουν τα μάτια μου όπως λένε ότι γυαλίζουν του διαβόλου!

—Εμεινε, λίγες στιγμές σιωπηλός. Κατόπιν χαμογέλασε παράξενα.

—Όχι, αγαπητέ κύριε, δεν είμαι ο διάβολος! επανέλαβε ο αινιγματικός αυτός άνθρωπος. Έπιτρέψατέ μου, αφού δεν με ξέρετε, να παρουσιασθώ μόνος μου. Ονομάζομαι άπλούστατα, Ρουκέν — και όχι Βελζεβούλ — και διευθύνω ένα «Γραφείον διεκπεραιώσεως υποθέσεων».

Το γραφείο μου άσχολεϊται κυρίως με έμπιστευτικές πληροφορίες, επί έμπορικόν ή άλλων υποθέσεων, με γάμους, με την ανακάλυψιν πάσης φύσεως έγγραφων και ούτω καθ' έξής.

—Και σε τί όφείλω την τιμή της έπισκέψεώς σας; ρώτησε με κάποια ειρωνία ο μαρκήσιος.

—Τιμή, κύριε, κάμετε περισσότερο έσείς σε μένα, παρά εγώ σε σας. Όσο για την έπίσκεψη... έσεις θρίσκεστε στο σπίτι μου κι όχι εγώ στο δικό σας!

—Τί θέλετε να πητε;

—Θέλω να πώ, άπλούστατα, ότι αγόρασα σήμερα το πρώι τον πύργο, ότι έπληρώσα τοίς μετρητοίς, και ότι περιηγούμην την νέα μου κατοικία όταν άκουσα την κραυγή της άπογνώσεώς σας.

Ο μαρκήσιος είχε χλωμιάσει.

—Πολύ καλά, είπε σιγά. Αφού είσθε στο σπίτι σας, κύριε δεν μου άπομένει παρά να φύγω. Φεύγω, λοιπόν... Όσο γι' αυτά που έτυχε ν' άκούσετε, ύποσχεθητε μου ότι δεν θα πήτε λέξη σε κανένα, ποτέ! Άλλοιώς...

Ο μαρκήσιος έκαμε μια άπειλητική χειρονομία, και τράθηξε προς την πόρτα.

Κι' έτοιμαζόταν να την άνοίξη όταν άκουσε την φωνή του Ρουκέν πίσω του:

—Σας είπα, ήδη, κύριε, ότι δέχομαι να σας ξανακάνω πλούσιο. Δεν πρόκειται να σας ζητήσω ούτε την ψυχή σας — μου άρκεί ή δική μου — ούτε τη ζωή σας — να την κάμω τί; — Όσο για την τιμή σας, σας την άφήνω κι' αυτήν. Δεν μου χρειάζεται.

»Ωστόσο, δέχομαι, όπως σας είπα, τους όρους σας. Και μην το άποδώσετε αυτό σε έπιπολαϊότητα άκέρους μου. Δεν είσθε ξένος για μένα. Από καιρό ένδιαφέρομαι για σας.

»Είσθε τελείως κατέστραμμένος. Τα χρέη σας είναι τεράστια. Έν τού τοις είσθε πολύ έξυπνος, και πολύ φιλόδοξος. Προσπαθήσατε να κάνετε έναν πλούσιο γάμο, αλλά άτύχατε. Στην κατάσταση που θρίσκεστε σήμερα, δεν θα μπορούσαν να σας κάμουν τίποτα πεντακόσιες ή έξακόσιες χιλιάδες φράγκα, δεν είν' έτσι;

—Ίσως. Ποιός σας έδωσε, όμως, τόσο άκριβείς πληροφορίες για μένα;

—Διάβολε! Η δουλειά μου δεν είναι να συγκεντρώνω πληροφορίες για τον ένα και για τον άλλο;

—Καί... τί μου προτείνετε, τέλος πάντων;

—Σας προσφέρω περιουσία μεγαλύτερα από όση θα ήταν ποτέ δυνατόν να φαντασθήτε.

—Και τί θα χρειασθώ να κάμω, αν δεχθώ την πρότασή σας;

—Νά παντρευθώ, άπλούστατα. Δεν σας ζητώ, βλέπετε, τίποτε το άδύνατον.

—Και θα παντρευθώ καμμία γρηά

μιάς ψυχής

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

καμπούρα και στραθή, έ;

—Θά είσθε ο ευτυχέστερος των ανθρώπων, γιατί θα πάρετε γυναίκα μια νέα χαριτωμένη, όμορφη, τίμια, άγνή... και φτωχούλα!

—Φτωχούλα; Μά έσεις είπατε;...

—Ναί, φτωχούλα. Έργάζεται για να ζήση. Είναι ή κόρη ενός εργάτη έφαρμιστού. Δεν θα είναι πάνω από δεκαεπτά έως δεκαοκτώ έτών. Σωστό τριαντάφυλλο!

—Διάβολε! Αρχίζει να μ' ένδιαφέρη ή πρότασή σας, κ. Ρουκέν, μολονότι δεν καταλαβαίνω πώς συνδυάζονται τα πλούτη που μου ύπόσχεσθε με τη φτωχή κοπέλλα που έργάζεται για να ζήση και που μου προτείνετε για να παντρευθώ. Για πέστε μου όμως τώρα, ποιοι είναι οι όροι σας; Γιατί θα έχετε να υποβάλλετε όρους, θέβαια... Όρους φοβερούς, φαντάζομαι...

—Κάμετε λάθος, κύριε, άπήνησε ψυχρά ο Ρουκέν. Δεν πρόκειται να σας ζητήσω τίποτα που να μην είναι δίκαιον και ήθικόν.

—Με άλλα λόγια τί άκριβώς πρόκειται να μου ζητήσετε;

—Την μισή από την μελλοντική σας περιουσία!

—Και σε τί ποσόν θ' άνέλθη αυτή ή περιουσία;

—Σε τριακόσια εκατομμύρια περίπου! άπήνησε με ήρεμία ο Ρουκέν. Από αυτά, θα κρατήσετε τα εκατόν πενήντα εκατομμύρια, και θα πάρω εγώ τα υπόλοιπα εκατόν πενήντα... ό,τι χρειάζεται, δηλαδή για να μη πεθάνη κανείς της πείνας...

Ακολούθησε μια μικρή σιωπή. Ο Νορβέρτος τά είχε τελείως χαμένα τώρα.

—Εκατόν πενήντα εκατομμύρια τραύλισε. Είσθε τρελλός!

—Κυττάξτε με καλά και πέστε μου αν μοιάζω με άνθρωπο που δεν έχει τα λογικά του.

Ο μαρκήσιος έφερε το χέρι στο μέτωπό του.

Μήπως όνειρευόταν;

Ο Ρουκέν όμως έμάντευσε τις σκέψεις του και επανέλαβε:

—Εκατόν πενήντα εκατομμύρια! Ο μαρκήσιος άρπαξε απότομα τον Ρουκέν από το μπράτσο.

Του τό έσφίξε με δύναμη:

—Άκουσε... είπε άγρια. Έάν θέλῃς να παίξης μαζί μου, αν όλ' αυτά είναι ψέμματα, δεν θα θγής ζωντανός από δω μέσα!

Με το άριστερό χέρι, ο Ρουκέν, χωρίς να φανή ότι κατέβαλλε μεγάλο κόπο, κατάρθωσε να έλευθερωθώ από το σφίξιμο του χεριού του μαρκισίου. Κατόπιν τον άρπαξε με τα δυό του χέρια, τον έσηκωσε ψηλά και τον άφησε να πέση πάλι χάμα.

—Κύριε μαρκήσιε, είπε σιγά, χωρίς θυμό, σε μένα δεν περνούν αυ-

τά. Αν πρόκειται, λοιπόν, να συνεργασθώμε, σας παρακαλώ να μην ξανακάνετε τέτοιες χειρονομίες.

Ο μαρκήσιος ανατρίχιασε.

Κατάλαβε ότι με τον άνθρωπο αυτόν δεν θα μπορούσε να τά θγάλη εύκολα πέρα...

—Με συγχωρείτε... Δεν έφέρθηκα καλά, είπε.

—Άς τελειώνουμε. Τώρα, ξέρετε τί σας προτείνω. Δέχεσθε;

—Όποτε είναι άλήθεια; Δεν όνειρευόμαι;...

Β'.

Ύστερ' από μια μικρή σιωπή, ο



— Έμπρός, κύριοι, σας παρουσιάζεται ευκαιρία μοναδική.

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

Ρουκέν είπε :

—Θα με ρωτήσετε, βέβαια, γιατί εδιάλεξα εσάς ανάμεσα σε τόσους άλλους... Οφείλω λοιπόν να σας ομολογήσω, ότι η τύχη έπαιξε μεγάλο ρόλο στην έκλογή μου... Έκτος αυτού όμως είσθε ελεύθερος, ανεξάρτητος, οικονομικώς κατεστραμμένος, χωρίς προλήψεις, έτοιμος να κάνετε ό,τι δήποτε για να πετύχετε στη ζωή... Έναν τέτοιον άνθρωπο γύρευα κι' εγώ.

—Σείς, όμως, έχετε άλλα αυτά προσόντα ;

—Όχι, δυστυχώς... Δεν έχω προλήψεις, βέβαια, αλλά είμαι παντρεμένος. Δεν είμαι ελεύθερος όπως σείς. «Α! Αν μπορούσα να πάρω διαζύγιο!

—Και πώς θα γίνω κύριος της περιουσίας που μου αναφέρατε ;

—Θα την κληρονομήσετε!

—Και όταν λάβω στην κατοχή μου αυτά τα εκατομμύρια, τί σας έγλυφται ότι αντί να τα μοιρασθώ μαζί σας δεν θα τα κρατήσω για τον έαυτό μου ;

—Θα εκπλαγείτε μ' αυτό που θα σας πω... Έχω έμπιστοσύνη σε σας. Δεν σας ζητώ παρά να μου δώσετε τον λόγο σας μόνο. Θ' άρκεσθώ σ' αυτόν.

Ο μαρκήσιος εκύτταξε με έκπληξη σχεδόν τον Ρουκέν.

—Σας δίνω ευχαρίστως τον λόγο μου... είπε.

—Προσέξτε! Εάν δεν τον κρατήσετε θα σας τιμωρήσω.

—Πώς ;

—Σκοτώνοντάς σας εάν σκυλί.

Ο Ρουκέν είχε προφέρει τις λέξεις αυτές με την ίδια ήρεμία πάντα, χαμογελώντας.

—Εάν εκάνατε λάθος όμως ; Έ-αν, χωρίς να το θέλετε, με έξαπατάτε ;

—Θέλετε να διαλύσουμε τη συμφωνία μας ; Δεν έχω αντίρρηση. Ούτε σας κρατώ με τη θία. Όπως-δήποτε άλλος άν ήταν στη θέση μου θα κύτταζε να σας δέση καλά, να σας παρασύρη σε καμιά παγίδα.

—Εγώ, σας αφήνω ελεύθερο. Αύτη είναι η δύναμή μου.

—Έχετε δίκιο. Είμαι ανόητος...

—Δεν είσθε ανόητος. Αμφιβάλλετε, όμως, για τα λεγόμενά μου. Και θέλω να σας θυλάω κάθε είδους αμφιβολία. Είμαι πλούσιος. Το χρηματοκιβώτιό μου είναι στη διάθεσή σας. Μπορείτε να πάρετε ελεύθερα όσα χρήματα σας χρειάζονται μέσα απ' αυτό. Δεν θέλω να μου δώσετε αποδείξεις.

—Επεισθήκατε τώρα ; Για να κερδίσω, μάλιστα, όλη σας την έμπιστοσύνη, σας δηλώνω πως δεν θα φύγω από δω αν δεν σας επιστρέψω προηγούμενως τον πύργο σας...

—Τί παράξενος άνθρωπος που είσθε!

Ο Νορβέρτος του έδωσε το χέρι. Ο Ρουκέν όμως δεν το πήρε, άρκέσθηκε να κουνήσει το κεφάλι του.

—Σας ευχαριστώ πολύ για τη χειρονομία σας, αλλά... τέτοιος άβρότητα είναι περιττός μεταξύ μας, είπε. Είμαι ένας παλιάνθρωπος. Σε λίγο θα γίνετε κι' εσείς άλλος ένας.

—Αν σφίγγαμε τα χέρια μας, πιθανόν να μάς πονούσαν.

Ο Νορβέρτος δαγκώθηκε.

—Είμαστε συνένοχοι, πράγματι...

Είπε. Δεν υπάρχει, συνεπώς λόγος, να μη μου πείτε πως άνεκαλύψατε αυτή την περιουσία.

—Έχετε δίκιο. Δεν υπάρχει κα-νένος λόγος. Μάθετε λοιπόν, ότι καμιά έφημερίς, ούτε οι «Τάιμς», ούτε ο «Κήρυξ της Νέας Υόρκης», ούτε το «Φίγκαρο», ούτε το «Πετί-Ζουρνάλ» δεν άνέφεραν τίποτε σχε-τικώς με τα εκατομμύρια αυτά των οποίων ο δικαιοϋχος δεν έχει έρε-θί άκόμα.

—Μιά έφημερίς μόνο έγραψε κάτι σχετικό σ' ένα φύλλο της, ο «Κήρυξ της Ανατολής» της Κωνσταντινου-πόλεως. Ίδού τί έγραφε άκριβώς :

«Τελευταίως, άπησόλησε την κοινή γνώμη της πόλεως μας ο θάνατος του Διοικητού Ζώρ Μπαρ-ταρά. Είς ηλικίαν 16 ετών, δεν ή-ταν παρά ένας μοιτός εις την Νέ-αν Υόρκην. Είς ηλικίαν 19 ετών ή-ταν κύριος ενός καΐκιου. Είς ήλι-κίαν 20 ετών είχε έξοικονομήσει 10 χιλιάδες δολάρια κι' έγινε πλοίαρ-χος εις ένα άτιμόπλοιο. Με τον και-ρόν το άτιμόπλοιο αυτό έγινε δι-κό του. Μετά τινα έτη άγόρασε και άλλα θαπόρια. Το 1877 άνέμειχεν εις πολλές έπιχειρήσεις έπιχειρήσεις. Μεταξύ άλλων, ήνοιξε τον μεγάλον δρόμον που ένώνει την Νέαν Υόρ-κην με την Νέαν Όρλεάνην. Στα 1888 ίδρυσε μίαν άτμοπλοϊκήν γραμ-μήν ή οποία συνέδεε την Νέαν Υόρ-κην με την Χάβρη. Μετά από με-ρικά έτη έγινε κύριος άπόφρων σι-δηροδρομικών γραμμών.

—Η περιουσία του άνήρχετο τότε εις πολλά εκατομμύρια. Όταν έ-γέραςε, ο Μπερταρά, έρευματοποίη-σε τις έπιχειρήσεις του και ήλθε να έγκατασταθί εις την Κωνσταντι-νούπολιν.

—Εκεί άνήγειρε ένα άληθινόν α-νάκτορον.

—Στο ανάκτορον αυτό απέθανε πρό όλίγου καιρού.

—Υπολογίζουν την περιουσίαν του εις 300 εκατομμύρια.

—Διαθήκην δεν άφήκε ο Μπερτα-ρά. Δεν είχε αναφέρει ποτέ τίποτε δια κανένα συγγενή του, και ου-δεις γνωρίζει αν έχη κληρονόμους και ποιοι είναι αυτοί.

—Το «ουδεις» είναι τρόπος του λέ-γειν. Έγώ, κάτι άνεκάλυφα. Ο άν-ταποκριτής μου της Κωνσταντινου-πόλεως με είδοποίησεν ότι λίγες μέρες μετά τον θάνατο του Μπερ-ταρά, έφυγεν από εκεί ένας θαθύ-πλουτος Τουρκος, ο Μουράτ, γυιός κάποιου πασά, ο οποίος ήταν στε-νός φίλος του Μπερταρά.

—Υποψιάσθηκα ότι ο Μουράτ αυ-τός είχε λάβει την έντολή από τον Μπερταρά να έρευνήση για ν' ανα-καλύψη τους κληρονόμους του.

—Περίμενα να φθάσει ο Μουράτ στο Παρίσι. Όταν έφθασε, του έ-στειλα για να τον «μπλέξη» έναν δικό μου άνθρωπο, τον Γκουγιάν, ο οποίος κατόρθωσε να γίνη έμπι-στός του.

—Αυτό που έπιζητούσα ήταν ν' ανακαλύψω πριν από τον Μουράτ ποιοι είναι οι κληρονόμοι του Μπερ-ταρά. Κατά το ήμισυ έπέτυχα. Κα-τόρθωσα να μάθω ότι ο Μπερταρά είχε δυο κληρονόμους, έναν άδελφόν

και μία άδελφή. Ο άδελφός είναι ο «έφαρμοστής» του όποιου πρόκει-ται να παντρευθήτε την κόρη.

—Οσο για την άδελφή, μ' αυτήν θ' ά-σχοληθώ άργότερα. Έχω καιρό.

—Όπωςδήποτε, την στιγμή αυτή, χάρις στις έσφαλμένες πληροφορί-ες που του δίνει κάθε τόσο ο Γκου-γιάν, ο Μουράτ δεν έχει άνακαλύ-ψει ακόμη τίποτε.

—Πάντως, πρέπει να βιαστούμε. Ο γάμος σας πρέπει να γίνη το ταχύτερον. Απόψε το θράδυ κιόλας θα φύγουμε για το Παρίσι. Αύριο θα σας δείξω την λεγάμενη, και θ' αρχίσετε να της κάνετε κόρτε. Δεν άμφιβάλλω ότι θα την κατακτήσε-τε εύκολα. Είσθε έμορφος νέος...

Ξέρετε καλά πως φέρνονται στις γυναίκες... Μέσα σε δυο μέρες θα την έχετε έστρελλάνει.

—Είνε πιθανόν, εν τούτοις, να μη μ' αγαπά αυτή...

—Δεν το παραδέχομαι αυτό.

—Τα κορίτσια είναι παράξενα πλάσματα. Πιθανόν, ή λεγάμενη ό-πως την λέτε να έχη κανένα αισθη-ματάκι...

—Το σκέφθηκα κι' αυτό το ένδε-χόμενο, είπε ο Ρουκέν μ' ένα παγε-ρό χαμόγελο στα χείλη. Εάν δεν σας άγαπήση... Έ, τότε θ' άναγκα-σθούμε να καταφύγουμε σε άλλο μέσον.

Ο μαρκήσιος ντ' Άρζεντάλ άνα-τρίχιασε.

—Εμάντευσε ότι το «άλλο αυτό μέσον» θα ήταν φοβερό.

—Εξάφνα, σήκωσε ψηλά το κε-φάλι του, σαν να ήθελε να διαλύση τους τελευταίους δισταγμούς.

Είχε πάρει ήδη την άπόφασή του. Δεν θα όπισθοχωρούσε...

— — —

—Θα χρειασθί, είπε ο Ρουκέν, να λησμονήσετε ποιος είσθε. Έτσι μό-νον θα μπορέσετε να εισδύσετε στο σπίτι του εργάτου Μπερταρά.

—Θα ρωθί ότι δεν θα κάνετε άσχη-μα να έγκαταλείψετε τον τίτλο του μαρκησιού ντ' Άρζεντάλ, και να πάρετε το όνομα «κ. Νορβέρτος» μόνο. Και σας έπαναλαμβάνω :

—Εάν το κόλπο του «έρωτος» δεν πιά-σει, θα καταφύγω σ' ένα άλλο μέ-σον.

—Ποιό ;

—Αυτό είναι το μυστικό μου. Θα σας το άποκαλύψω όταν θα είναι καιρός.

Το ίδιο παγερό χαμόγελο ξανα-φάνηκε στα χείλη του Νορβέρτου.

— — —

Το ίδιο θράδυ ο μαρκήσιος ξα-νάγινε κύριος του πύργου, σύμφω-να με την υπόσχεση που του είχε δώσει ο Ρουκέν.

Οι δυο συνένοχοι έφυγαν κατό-πιν για το Παρίσι, όπου έφθασαν το πρωί της επομένης.

Ο Ρουκέν ώδήγησε τον μαρκή-σιο στο σπίτι του.

Ο Νορβέρτος άναπαύθηκε λίγες ώρες. Κατά τις έπτά, ο Ρουκέν τον έσήκωσε.

—Εμπρός, Ντυθήτε!... του είπε.

Σε μισή ώρα θα σας δείξω την μέλλουσα γυναίκα σας!

—Όταν έβρέθηκαν στο δρόμο ο Ρου-κέν έπήρε τον Νορβέρτο από το μπράτσο και του είπε ξαφνικά :

—Σας είπα ήδη, κ. ντ' Άρζεντάλ, ότι ή νύφη είναι έξαιρετικά έμορφη. Προσέξτε καλά μην την έρωτευθή-τε! Θα ήταν ή μεγαλύτερη κουτα-μάρα που θα ήταν δυνατόν να κά-νετε!

Ο μαρκήσιος άνασήκωσε τους ώμους.

Νά έρωτευθί μιᾶ μοδιτρούλα ;

—Ε, όχι δά!... Αυτό δεν ήταν δυνα-τόν να συμβή. Ήταν βέβαιος για τον έαυτό του.

—Επήραν την όδον Λαφαγιέτ και έπροχώρησαν προς τα έξωτερικά βουλεβάρτα.

Το πρωί, ή όδος Λαφαγιέτ έχει μεγάλη κίνηση. Συναντά σ' αυτήν κανείς υπαλλήλους που πηγαίνουν στο γραφείο τους, ή εργάτες που τραβούν για τη δουλειά τους.

—Κάθε πρωί, ή μικρή περνάει ά-πό δω, είπε ο Ρουκέν.

—Πού μένει ;

—Στην όδον Γερμανίας, κοντά στη στοά Όπουλ. Μένει μαζί με τον πατέρα της, έναν μισοπάλαβο που πάσχει από ένα είδος μανίας καταδιώξεως.

—Κολακεύοντάς τον στη μονομα-νία του, λέγοντάς του ότι θα τον προστατεύετε έναντίον εκείνων που θαρρεί ότι τον καταδιώκουν, θα γί-νετε γρήγορα φίλος του. Κι' έτσι, άπ' αυτόν, θα φθάσετε ως την κό-ρη του.

—Αυτός θρίσκειται πάντοτε στο σπίτι του ;

—Όχι. Δεν θρίσκειται ποτέ σχε-δόν. Έργάζεται. Είναι ένας από τους καλύτερους έφαρμοστάς του Παρισιού.

Ο Νορβέρτος ήταν έτοιμος ν' ά-πευθίνη κι' άλλες ερωτήσεις όταν ένοιωσε τον Ρουκέν να του σφίγγη με δύναμη το μπράτσο.

—Νά την ! του είπε συγχρόνως. Πράγματι. Μιά νέα δεκαέξ έως δεκαεπτά χρονών, προχωρούσε προς το μέρος τους κρατώντας μιᾶ κα-

πελλιέρα στο χέρι.

Δεν ήταν μόνη όμως. Ένας νέος έως είκοσι έτών την συνώδεε.

Περπατούσαν σιγά. Κρατιόντου-σαν από το χέρι και κάθε τόσο σταματούσαν, σαν να έπρόκειτο να χωρισθούν.

Μιλούσαν με χαμηλή φωνή, χα-μογελώντας ο ένας στον άλλον.

Στα πρόσωπά των καθρεφτιζόταν ή χαρά και ή ξεγνοιασιά της νεό-τητας. Ήταν εύκολο να μαντεύση κανείς ότι ένα τρυφερό αίσθημα τους συνέδεε.

Ο Νορβέρτος και ο Ρουκέν πα-ραμέρισαν για να τους αφήσουν να περάσουν.

Οι δυο νέοι σταθήκαν.

—Ωρεωδάρ, Γαβριέλλα. Θα ιδω-θούμε, λοιπόν, άπόψε το θράδυ πά-λι, όπως είπαμε...

—Ναί. Απόψε το θράδυ, Βαλεν-τίνε... είπε ή νέα.

Και τού χαμογέλασε γλυκά.

Ο νέος έφυγε. Η Γαβριέλλα —ά-φοδ έτσι την έλεγαν — έμεινε μόνη.

—Είνε άδελφός της ; ρώτησε ο μαρκήσιος με χαμηλή φωνή τον συ-νένοχό του.

—Όχι. Δεν έχει άδελφό, ούτε ά-δελφή.

—Τότε, θα είναι κανέναν έραστής της...

—Είνε τίμια κοπέλλα, ή Γαβριέλ-λα. Το πολύ-πολύ να άγαπιούνται ρωμαντικά, πλατωνικά... Τον ξέρω κι' αυτόν. Είναι ένας όρφανός που τον είχε περιμαζέψει από μικρό ο Μπερταρά... Μη σας νοιάζει τώρα... Δεν έχετε παρά να έμφανισθήτε... σείς... και ή Γαβριέλλα θα σας ά-γαπήση...

—Το ξέρετε, ότι είναι έξαιρετικά έμορφο αυτό το κορίτσι ;

—Ω, σας είχα προειδοποιήσει ! Προσέξτε!

Ο Νορβέρτος την παρακολουθού-σε με το βλέμμα.

Η Γαβριέλλα τον είχε άγγίξει, καθώς είχε περάσει από κοντά του, χωρίς να τον δει.

Και προχωρούσε με θήματα εια-στικά, χωρίς να γυρίση το κεφάλι.

Ήταν ψηλή, λεπτή κι' έξαιρετι-κά κομψή, μολοντί φορούσε ένα

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

άπλούστατο φορεματάκι.

Κι' ο Νορβέρτος, όταν την είδε να χάνεται στην στρόφι του δρό-μου, ψιθύρισε άφηρημένος :

—Τί γοητευτική μαρκησία που θα γίνη!

— — —

Ο Ρουκέν, δεν είχε αντίληφθί την συγκίνησή του.

—Πώς σας φαίνεται, λοιπόν ; τον ρώτησε.

—Χαριτωμένη! άπάντησε ο κ. ντ' Άρζεντάλ. Θα μπορούσε κανείς, μά-την πίστη μου, να την πάρη και χωρίς προίκα!

Ο Ρουκέν γέλασε σαρκαστικά.

Και δεν είπαν τίποτε άλλο γι' αυτό το ζήτημα, οι δυο άνδρες, έ-κείνη την ήμερα...

Από την επομένη κιόλας έστησαν καρτέρι στον γέρο έφαρμοστή, έξω από το σπίτι του.

Ο Νορβέρτος δεν δυσκολεύθηκε να γνωρισθί μαζί του.

Παρουσιάσθηκε ως ένας μικρο-εισοδηματίας που ζούσε από κά-ποια ταπεινή κληρονομία που του είχε άφήσει ένας θεός του.

—Υστερ' από πέντ' έξη μέρες είχε γίνει φίλος του Μπερταρά.

Ο άπλοικός εργάτης δεν ύποψι-αζόταν το παραμικρό. Και δεν έ-δίστασε να μπάση τον νέο του φίλο στο σπίτι του.

Ο Νορβέρτος κατοικούσε πότε σε μιᾶ μονοκατοικία, στο Κούρ-Λά-Ρέν που άνήκε στον Ρουκέν, και πότε σ' ένα διαμέρισμα στην όδον Λα-φαγιέτ, που άπείχε λίγα θήματα ά-πό το διαμέρισμα του συνενόχου του.

Οι δυο συνένοχοι δεν βλέπόντου-σαν κάθε μέρα.

—Κανόνισε την υπόθεση με την ήσυχία σου, του είχε πη ο Ρουκέν. Δεν υπάρχει λόγος να βιασθήτε. Πάντως, μη χάνετε άσκοπα τον και-ρό σας. Έμαθα από τον Γκουγιάν ότι ο Μουράτ, δεν ύποψιάζεται ποίος είναι οι κληρονόμοι, έχει θάλει ό-μως ένα σωρό ανθρώπους για να τους άνακαλύψουν. Έν δσω ο Γκου-γιάν θρίσκειται κοντά του δεν έχου-με να φοβηθούμε τίποτε. Μπορεί ό-μως εκεί που δεν το περιμένουμε, ή τύχη να άποκαλύψη τα πάντα στο Μουράτ. Και τότε, θα πρέπει να πούμε αντίο στα εκατομμύρια, ά-γαπητέ μου μαρκήσιε...

— — —

Επέρασαν δεκαπέντε μέρες.

Κι' έξαφνα, μιᾶ μέρα, ο μαρκή-σιος ντ' Άρζεντάλ, έλαβε το άκό-λουθο λακωνικό σημείωμα από τον Ρουκέν.

«Έλάτε γρήγορα. Μιά ώρα άρ-γοπορίας μπορεί να έπιφέρη κατα-στροφή!»

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΔΡΑΜΑ...ΤΙΜΗΣ!



Αποπληξία πελάτου, επί τη θέα του λογαριασμού εις κοσμικήν Αθηναίην ταβέρναν.

Εἶσθε καλὸς (ἢ καλὴ) σύζυγος;

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἰδεώδους συζύγου εἶναι τὸ ὄνειρο τῶν γυναικῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Ναί, ἀλλὰ ἕνας ἰδεώδης σύζυγος γιὰ νὰ μπορῇ νὰ θεωρηθῇ τέτοιος πρέπει νὰ ἐκπληρῇ μερικὸς ὅρους. Ἔτσι:

Νὰ λοιπὸν ποιοὶ εἶναι οἱ ὅροι αὐτοὶ σύμφωνα μετὰ τὴν ἀντίληψιν μιᾶς Ἀμερικανίδος συγγραφέως:

1) Βολικὸς καὶ ὄχι σὰν μερικὸς ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν γυναῖκα τους καὶ τὴν ἐμποδίζουν ἀπ' τὴς δουλειᾶς της ὅταν εἶναι σπίτι.

2) Νὰ φορᾷ ἐσώρουχα παλαιᾶς μόδας δι' εὐνοήτους λόγους (1).

3) Νὰ κἀν τῆς γυναίκας του κομπλιμέντα γιὰ τὴν ὁμορφιά της καὶ ὄχι γιὰ τὸ φαί ποὺ μαγεύει.

4) Νὰ γεννᾷ ἐκ παρρησίας μετὰ τὴν γυναῖκα του καὶ ὄχι νὰ ἔχη ὕψος καὶ ντύσιμο νέου στὰ πενήντα του.

5) Νὰ λέη καὶ κανένα χωρατὸ πότε πότε.

6) Νὰ ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ καὶ νὰ παίζῃ μετὰ τούς.

7) Νὰ εἶναι διακριτικὸς.

8) Νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴς ἀσχολίας τῆς συζύγου του καὶ νὰ τὴς κἀν καὶ ἐλεγχὸ πότε-πότε, τῶν ἐλευθέρων ὥρων της.

9) Νὰ μὴν ἀπαιτῇ τὴν τελειότητα ἀπὸ τὴν γυναῖκα του καὶ

10) Νὰ ἐμπνέη σεβασμὸ, νὰναὶ ἀξιοπρεπής.

Νὰ τώρα καὶ οἱ ἀρετὲς ποὺ πρέπει νὰ ἔχη μιὰ νέα γιὰ νὰ ἀξίωσιν τὸν τίτλο τῆς τελείας συζύγου.

1) Ἡ καλὴ σύζυγος φορτῶνται αὐτὴ στὴ ράχη της ὅλα τὰ ἄδικα νὰ νὰ δῶν τόπο στὴν ὁρῇ καὶ νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς καυγάδες.

2) Ἀφήνει νὰ φαίνεται πὼς ὁ ἄνδρας της εἶναι ὁ κυριώτερος δι-οργανωτὴς καὶ συντελεστὴς τοῦ κάθε τι, ἀδιάφορο ἂν συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Αὐτὸ τοῦ κολακεύει τὸν ἐγωισμὸν του.

3) Δὲν θυμῶναι ποτὲ καὶ δὲν μεταχειρίζεται βαρεῖς φράσεις.

4) Εἶναι μορφομένη καὶ κατατοπισμένη σὲ κάθε τι σχετικὸ μετὰ τὴν δουλειὰ τοῦ ἀνδρός της.

5) Δὲν ἀγοράζει παρὰ τὰ ἀπαραίτητα ἀναγκαῖα καὶ ἀποφεύγει τὴς «εὐκαιρίες» ἢ τὴς διαλύσεις καταστημάτων.

6) Προτιμᾷ τὴν ἄνεσιν καὶ ὄχι τὴν πολυτέλεια.

7) Ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ καὶ ἀναλαμβάνει ἢ ἴδια τὴν περιποίησίν τους.

8) Εἶναι καλὴ συνομιλήτρια.

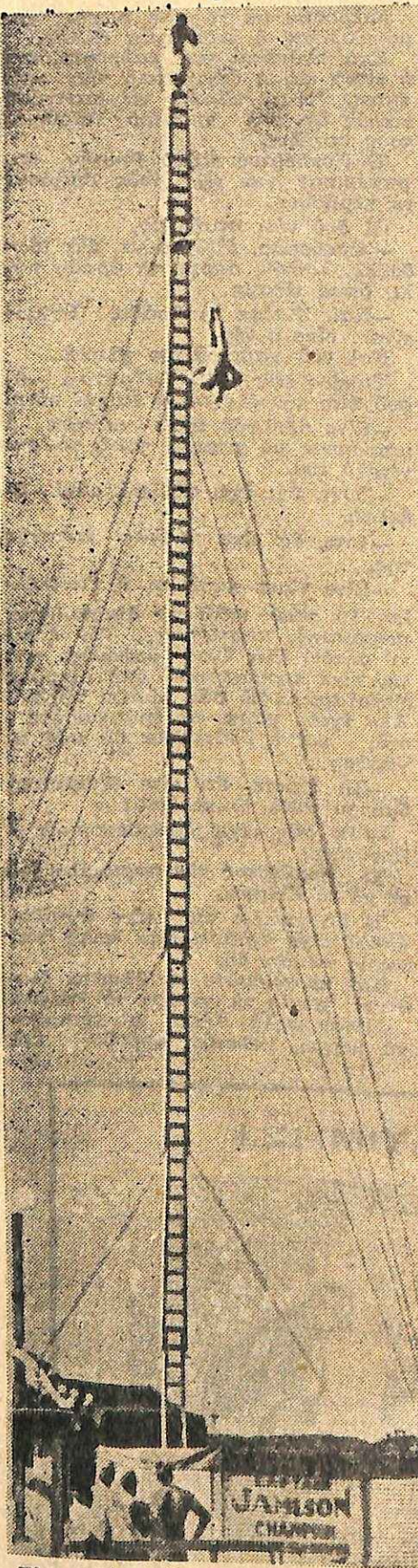
9) Εἶναι εὐγενικὰ καὶ συγκαταβατικὴ.

10) Περιμένει τὸν περισσότερο καιρὸ τῆς σπίνης καὶ προτιμᾷ μὲν ὁρᾶν μέσα στὸ σπίτι της ἀπὸ ἕνα γλῆντι σὲ ταβέρνα.

Αὐτὰ πρέπει νὰ ἔχουν ὅπ' ὅσιν οἱ νέες μας γιὰ νὰ θροῦν τὴν εὐτυχία καὶ νὰ ἀγαπηθοῦν ἀπὸ τὸν ἄνδρα τους.

A.O.D.O.

Μὲ τὸ κεφάλι κάτω



Τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ κατόρθωμα τὸ κάμνει ὁ Ἀμερικανὸς «πλοίαρχος Ζάμισον» ἀνεβαίνει σ' ἕνα ὑπερύψηλο πύργο τῆς κατοικίας του καὶ ἀπὸ καὶ πέφτει μετὰ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ χέρια στὰ ἱσχία, στὴν δεξαμενὴ ποὺ βρίσκεται ἀπὸ κάτω.

Ἡ φρενίτης τοῦ ποδοσφαίρου

Μόνον ἔτσι μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει μετὰ τὸ ποδόσφαιρο στὸ Λονδῶν. Καὶ πάλιν λίγο θάταν, ὅπως τὰ ἰδοῦμε παρακάτω.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τοῦ παγκοσμίως διαδεδομένου αὐτοῦ παιγνιδίου, ἡ πατρίδα του. Ἐντούτοις κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ τί συμβαίνει ἐκεῖ. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ σὰς δώσουμε μιὰ εἰκόνα τὸ πὼς εὐγλωττον στοιχεῖον στὴν περίπτωσιν αὐτή. Λοιπὸν: Εἰς δύο ἑκατομμύρια διακόσιες χιλιάδες ἑφθασαν φέτος οἱ ποδοσφαιριστὰι—ὄχι οἱ θεαταῖ—σ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν. Οἱ παῖκται αὐτοὶ ἀνήκουν σὲ 40.000 διαφόρους ὁμάδας ποὺ ἀποτελοῦν τὴν «Ὀμοσπονδία τοῦ Ποδοσφαίρου». Ἐπίσης φέτος, πέντε ἑκατομμύρια θεαταῖ παρηκολούθησαν τὰ διάφορα ποδοσφαιρικὰ μάτς ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀγγλία. Στὸν ἀριθμὸ αὐτὸ δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ παῖκται τῶν κτήσεων καὶ τῶν ἀποικίων. Πρέπει δὲ νὰ ξέρετε ὅτι τὸ ποδόσφαιρο εἶναι τόσο διαδεδομένο στὴν Βρεταννικὴ Αὐτοκρατορία ποὺ θὰ βρῆτε ποδοσφαιρικὰς ὁμάδας παντοῦ.

Ἀς σημειωθῇ δὲ ὅτι τὸ ποδόσφαιρο τόσο ὅσον ἀφορᾷ τοὺς παῖκτας ὅσο καὶ ὡς πρὸς τὸ κοινόν, ἔχει θιασώτας ὅλων τῶν τάξεων, ἀκόμη καὶ μετὰ τῶν κυβερνητικῶν τῆς χώρας. Παράδειγμα ὁ σὲρ Γζὼν Σάμιον, ὁ κ. Χόας Μπελίσσα, ποὺ καὶ οἱ δύο τῶν εἶναι περίφημοι παῖκται!

Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, τὸ ποδόσφαιρον ἔχει ἀποβῇ στὴν Ἀγγλία ἕνα εἶδος κοινωνικῆς ἀπασχολήσεως, ἂν ὄχι... ἀποστολῆς, μετὰ τὰς παραδόσεις του, τὰ θέσμιά του, κτλ. Κατήντησε δὲ σήμερον οἱ θεαταῖ τῶν διαφόρων ποδοσφαιρικῶν μάτς νὰ εἶναι πολυαριθμότεροι αὐτῶν ποὺ παρακολουθοῦν τὸν κινηματογράφον καὶ τὸ θέατρο! Καὶ βλέπει κανεὶς καθηγητὰς Πανεπιστημίων, σοφοὺς μ' ὕψος μαλλιά, ἀντὶ νὰ πηγαίνοιν μετὰ τὸ μάθημα στὴν βιβλιοθήκην τους γιὰ μελέτες, ἢ στὴν πολυθρόνα τους γιὰ ἀνάπαυσιν, νὰ διευθύνωνται στὰ γήπεδα τοῦ ποδοσφαίρου.

Ἐνας ὁλόκληρος κόσμος, λοιπὸν, κινεῖται γύρω ἀπὸ τὴν «στρογγυλὴ μπάλα» ὅπως ἄλλοι-ὡς λένε τὸ ποδόσφαιρο οἱ ὁπαδοὶ του. Κι' ὄχι μόνον κινεῖται, ἀλλὰ καὶ ζῇ. Μεταφορικῶς καὶ πραγματικῶς. Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, ὑπάρχουν ἄνθρωποι—μυριάδες—ποὺ μποροῦν νὰ πεθάνουν ἀπὸ μαρσμοῦ ἢ ἀπὸ... ἐξυτάτη θλίψιν, ἂν δὲν παρακολουθῶσιν δύο τουλάχιστον μάτς τὴν εβδομάδα. Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον, μιὰ ὁλόκληρη βιομηχανία, μετὰ τὴν εἰδὴ τοῦ ποδοσφαίρου: μπάλλες κτλ. ἀπασχολεῖ καὶ τρέφει χιλιάδες ἐργατῶν.



Ὁ Τίνο Ρότσι μαζί με τὴν ὡραιότατη, παρτενιέρ του, Μιρέι Μπαλέν.

Ὁ Τίνο Ρότσι καὶ...οἱ «τινοροσσισταί» του

Ἡ Κορσικὴ δὲν εἶναι μόνον ἡ πατρίς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Εἶναι καὶ πατρίς τοῦ Τίνο Ρότσι. Καὶ εἶναι πολὺ ἀμφίβολο γιὰ ποῖο ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ τέκνα τῆς καμαρώνει σήμερον ἡ Κορσικὴ.

Ὁ Μέγας Ναπολέων ἔχει πεθάνει στὸ κάτω-κάτω ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια. Ἐνῶ ὁ Τίνο Ρότσι; Ὁ Τίνο Ρότσι ζῇ καὶ θασιλεύει. Καὶ ἂν ὁ Ναπολέων κατῶρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὴν Εὐρώπην μετὰ τὸ σπαθὶ του, σκορπώντας παντοῦ ἀπ' ὅπου περνοῦσε τὴν φωτιά καὶ τὸν θάνατον, ὁ Τίνο Ρότσι κατέκτησε ὁλόκληρὴν τὴν ὀψήλιον μετὰ τὴν φωνή του, σκορπώντας παντοῦ ὅπου παρουσιάζεται χαρὰ καὶ διασκέδαση.

Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ τὸ διακηρύξουμε ἐμεῖς ὅτι ὁ Τίνο Ρότσι εἶναι μεγάλῃ προσωπικότης. Γι' αὐτὸν φροντίζουν οἱ κινηματογραφικὲς τὸν φροντίζουν οἱ κινηματογραφικὲς ἐταιρίαι, τὰ θεάτρα καὶ οἱ δύο σύλλογοι ποὺ ἔχουν ἰδρυθῇ ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς του. Δὲν τὸ πιστεύετε; Στὴν ὁδὸ Ἀλφάν, ἀριθμὸς 286, στὸ Παρίσι ἐδρεῖται ὁ ἀρχιότερος ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς σύλλογοι, ἡ «Συνομοσπονδία τῶν Τίνοροσσισταῶν». Οἱ τοῖχοι τῶν γραφείων τοῦ Συλλόγου εἶναι ταπεινωμένοι μετὰ φωτογραφίας τοῦ «ἰνδάλματος» ποὺ μαγεύουν μετὰ γάλην εὐλάβειαν οἱ ἀφωσιωμένοι τοῦ ὁπαδοῦ—θηλυκοὶ φυσικὰ οἱ περισσότεροι—ὅπου τὴς πετύχουν. Ὁ ἄλλος, ὁ νεώτερος σύλλογος ποὺ εἶναι τὸν ἐπίσης ὁλοκλήρως ἀπὸ τὴν δεξιὰ τοῦ Τίνο Ρότσι ἰδρύθηκα ἀπὸ τὴν δεξιὰ τοῦ Τίνο Ρότσι, μιὰ ἀγνωσπινίδα Ντενίς Ραμέλ, μιὰ ἀγνωστή μέγιστος τότε δακτυλογράφος, ποὺ σὺν τῇ ἐξυτάτῃ ἐπειδὴ ἔχει γέννησιν ἐνταῦθα ἐπὶ τὸν ὅσον δὲν κἀντὶ τὸ πρῶτον, παρὰ νὰ γυρίζῃ ἄλλῃ δουλειᾷ.

Ὁ Τίνο Ρότσι δὲν εἶναι μόνον ἡ πατρίς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Εἶναι καὶ πατρίς τοῦ Τίνο Ρότσι. Καὶ εἶναι πολὺ ἀμφίβολο γιὰ ποῖο ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ τέκνα τῆς καμαρώνει σήμερον ἡ Κορσικὴ.

Ὁ Μέγας Ναπολέων ἔχει πεθάνει στὸ κάτω-κάτω ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια. Ἐνῶ ὁ Τίνο Ρότσι; Ὁ Τίνο Ρότσι ζῇ καὶ θασιλεύει. Καὶ ἂν ὁ Ναπολέων κατῶρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὴν Εὐρώπην μετὰ τὸ σπαθὶ του, σκορπώντας παντοῦ ἀπ' ὅπου περνοῦσε τὴν φωτιά καὶ τὸν θάνατον, ὁ Τίνο Ρότσι κατέκτησε ὁλόκληρὴν τὴν ὀψήλιον μετὰ τὴν φωνή του, σκορπώντας παντοῦ ὅπου παρουσιάζεται χαρὰ καὶ διασκέδαση.

Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ τὸ διακηρύξουμε ἐμεῖς ὅτι ὁ Τίνο Ρότσι εἶναι μεγάλῃ προσωπικότης. Γι' αὐτὸν φροντίζουν οἱ κινηματογραφικὲς ἐταιρίαι, τὰ θεάτρα καὶ οἱ δύο σύλλογοι ποὺ ἔχουν ἰδρυθῇ ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς του. Δὲν τὸ πιστεύετε; Στὴν ὁδὸ Ἀλφάν, ἀριθμὸς 286, στὸ Παρίσι ἐδρεῖται ὁ ἀρχιότερος ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς σύλλογοι, ἡ «Συνομοσπονδία τῶν Τίνοροσσισταῶν». Οἱ τοῖχοι τῶν γραφείων τοῦ Συλλόγου εἶναι ταπεινωμένοι μετὰ φωτογραφίας τοῦ «ἰνδάλματος» ποὺ μαγεύουν μετὰ γάλην εὐλάβειαν οἱ ἀφωσιωμένοι τοῦ ὁπαδοῦ—θηλυκοὶ φυσικὰ οἱ περισσότεροι—ὅπου τὴς πετύχουν. Ὁ ἄλλος, ὁ νεώτερος σύλλογος ποὺ εἶναι τὸν ἐπίσης ὁλοκλήρως ἀπὸ τὴν δεξιὰ τοῦ Τίνο Ρότσι ἰδρύθηκα ἀπὸ τὴν δεξιὰ τοῦ Τίνο Ρότσι, μιὰ ἀγνωσπινίδα Ντενίς Ραμέλ, μιὰ ἀγνωστή μέγιστος τότε δακτυλογράφος, ποὺ σὺν τῇ ἐξυτάτῃ ἐπειδὴ ἔχει γέννησιν ἐνταῦθα ἐπὶ τὸν ὅσον δὲν κἀντὶ τὸ πρῶτον, παρὰ νὰ γυρίζῃ ἄλλῃ δουλειᾷ.

Σὲ ἕνα μικροθεατρίκι, στὰ περὶχωρα τοῦ Αἰξ, ντεμπούταρε ὁ Τίνο Ρότσι. Ἡ σκηνὴ παρίστανε ἕνα κακοφτιαγμένον θαπὸρι καὶ τὸ ἀκροατήριον ἀπαρτιζόταν ἀπὸ μερικοὺς χωριάτες. Ὅταν οὖν ἐφθασε ἡ στιγμή νὰ τραγουδήσῃ, οἱ φίλοι τοῦ Τίνο εἶδαν κι' ἐπῆσαν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν κρυμμένο κάτω ἀπὸ ἕνα κασσόνι καὶ νὰ τὸν σπρώξουν σχεδὸν μετὰ τὸ ζόρι νὰ παρουσιασθῇ στὴν σκηνή.

Μετὰ τὸ πρῶτον αὐτὸ θῆμα ὁ ἀπιδονόλαλος κύριος Τίνο ἄρχισε πιά τὰ ἄλματα.

Λίγες ἐβδομάδες ἀργότερα παρουσιάζεται στὸ «Ὀντέον» τῆς Μασσαλίας. Ἡ φωνὴ του μαγεύει, συναρπάζει. Ὁ Τίνο θριαμβεῖ. Μετὰ τὴν Μασσαλία ἀκολουθεῖ τὸ Παρίσι ὅπου ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν σκηνὴ τοῦ «Α, Μπέ, Σέ» καὶ λίγο ἀργότερα τοῦ «Καζινὸ ντε Παρί». Ἡ ἡμερησία του ἀμοιβὴ ἀκολουθεῖ καὶ αὐτὴ πιστὰ τὸν γρήγορον ρυθμὸ τῆς φήμης του. Ἀρχισε στὸ «Α, Μπέ, Σέ» μετὰ ἑκατὸ φράγκα τὴν ἡμέραν. Τὰ 100 ἔγιναν 500, τὰ 500 ἔγιναν 800, 1.500, 4.000. Δυὸ χρόνια ἀργότερα πληρωνόταν 7.000 τὴν ὥραν καὶ μετὰ δύο ἀκόμη χρόνια εἶχε σπᾶσει ὅλα τὰ ρεκόρ φθάνοντας τὴς 10.000.

Μετὰ τὸ θέατρο ἀκολουθεῖ, ὅπως εἶναι φυσικόν, ὁ κινηματογράφος. Γυρίζει τὴν πρώτη ταινίαν «Μαρινέλλα» γιὰ 85.000 φράγκα. Ἡ δεύτερη τοῦ φέρνει τὰς τριπλάσιαν, στὴν τρίτη εἰσπράττει 500.000 φράγκα καὶ στὴν ἀμέσως ἐπόμενη, στὰς περιφημὰς «Φῶτα τῆς πόλεως», πλησιάζει σχεδὸν τὸ ἑκατομμύριον.

Ὁ Τίνο Ρότσι δὲν μπορεῖ ἀσφαλῶς νὰ ἔχη κανένα παράπονον. Δόξα, φήμη, πλούτη καὶ πάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὸ μεγαλύτερον θραύειον: γυναῖκες. Ἡ φωνὴ του φαίνεται νὰ ἐξασκῇ μιὰν ἰδιαίτην ἐπίδρασιν στὴς γυναῖκες αἰσθηματικὰς χορδές. Κάθε φορὰ ποὺ τραγουδᾷ, ὁ θηλυκόκοσμος τοῦ ἀκροατηρίου μισοκλείει παθητικὰ τὰ μάτια καὶ παραδίνεται σὲ ρεμβασμοὺς ἢ ἡδονικὰ ὄνειρα. Στὴν Νέα Ὑόρκη, στὸ Παρίσι, στὸ Λονδῖνον ἄλλα καὶ στὴν μικρὴν τὸν γενέτειρα, τὸ «Αγιάσιο» τῆς Κορσικῆς, ὅλες οἱ γυναῖκες εἶνε ξετρελλαμένες μαζί του. Πῶς ξετρελλαμένη ἀπ' ὅλες ὅμως φαίνε-



Ὁ Ρότσι δὲν ἀπαξίει ν' ἀφήσῃ κάπου τὸ κορσικανικὸν του κοστούμι γιὰ νὰ παραστήσῃ τὸν «Υἱὸ τοῦ Οὐρῆου».

ται να είνε ή Μιρέϊγ Μπάλιν, ή βεντέττα του Χόλλυγουντ, που κάθε φορά που θ' αντικρύσει τον Τίνο ξεχνάει και «γύρισμα» και «πρόβα» και «τέχνη» και τὰ πάντα, γιατί ό Τίνο της είνε γι' αυτήν τό πάν.

Θά την παντρευθί ;
Τό αγωνιώδες αυτό έρώτημα κάνουν οι χιλιάδες θαυμαστές του Τίνο Ρότσι που λοξοκυττάνε ζηλότυπα την Μιρέϊγ, την εύτυχισμένη θνητή.

Η Μιρέϊγ θά ήταν σήμερα τελείως άγνωστη όχι μόνον ως ύποψήφια μνηστή του Τίνο Ρότσι αλλά και ως βεντέττα του Χόλλυγουντ, αν δεν τύχαινε, εδώ και έπτά χρόνια, να καθήσουν κάπου, ό γνωστός Γερμανός σκηνοθέτης Πάμπστ και

Μιρέϊγ. Στην αρχή έγινε μαννεκέν και λίγο αργότερα πόζαρε μπροστά στον φωτογραφικό φακό για να διαφημίσει διάφορα προϊόντα. Από τό φωτογραφικό φακό μεταφέρθηκε χάρις σε μία σύμπτωση, καθώς είδαμε παραπάνω, στον κινηματογραφικό φακό και από εκεί στην δόξα, στα πλούτη και στην κατάκτηση του περιζήτητου Τίνο Ρότσι ;

Η γενική γνώμη είνε ό Τίνο Ρότσι δεν θά άποφασίση να ξαναπαντρευθί — θά είνε ή τρίτη φορά — όχι έπειδή έβαλε μυαλό από τις προηγούμενες αλλά έπειδή δεν θέλει να άπογοιτευθί τις άπειράριθμες θαυμάστριές του που διατηρούν πάντοτε κάποιαν κρυφή έλπίδα.



Η άνωτέρω σκηνή δεν είνε κάτι τό άσυνήθιστο, κάθε φορά που ό Τίνο Ρότσι θγαίνει από μία συναυλία ή από μία παράσταση όπου έχει τραγουδήσει. Οι «σωματοφύλακες» του στην περίπτωση αυτή, βρίσκονται στην άνάγκη να τον προστατεύσουν από τόν...έθνουσιασμό του ξετρελλαμένου μαζί του κοινού!

ό Γάλλος συνάδελφός του Λιμούρ, να πιούν μαζί έναν καφέ. Ξεφυλλίζοντας ένα περιοδικό έπεσε τό μάτι τους επάνω σε μία ρεκλάμα που παρίστανε μία χαριτωμένη δακτυλογράφο να χαμογελά ήνθουσιασμένη από την καλή ποιότητα του «καρμπόν» της. Οι δύο σκηνοθέται δεν χάσανε καθόλου καιρό. Έστειλαν την ίδια ήμερα ένα γράμμα στο έργοστάσιο που είχε δημοσιεύσει τη ρεκλάμα και δύο έβδομάδες αργότερα, ή Μιρέϊγ Μπάλιν, ντεμπούταριζε, στην ταινία «Δόν Κιχώτης», του Πάμπστ.

Η Μιρέϊγ δεν μπορεί ούτε κι' αυτή, να έχη κανένα παράπονο από την ζωή της. Γεννήθηκε στα 1912 από πατέρα Γάλλο και μητέρα 'Ιταλίδα. Μέχρι τὰ 1929 ζούσε εύτυχισμένη, χάρις στα άφθονα οικονομικά μέσα του πατέρα της, και έκανε διάφορα ταξίδια στην Αίγυπτο, στην Παλαιστίνη, στην Τουρκία και πρό πάντων στην Έλλάδα την όποια άγαπάει υπερβολικά. Άξαφνα όμως ή οικογένειά της περιέπεσε σε οικονομικές στενοχώριες και ή Μιρέϊγ άναγκάστηκε να ζητήση εργασία. Δεν ήταν και τόσο δύσκολο, για μία κοπέλλα, νόστιμη και καλοφτιαγμένη σαν την

«Άλλοι όμως έπιμένουν ότι πολύ γρήγορα θά πληροφορηθούν τό «εύτυχές γεγονός». Αυτή μάλιστα ή τελευταία γνώμη ένισχύθηκε πάρα πολύ από την ήμερα που μαθεύτηκε ότι ό Τίνο Ρότσι και ή Μιρέϊγ Μπάλιν έπισκέφθηκαν μαζί τους γονείς του Ρότσι στην Κορσική.

Τό γεγονός αυτό έχει εξαιρετική σημασία γιατί ό Τίνο έξακολουθεί, με όλη του την φήμη και με όλα του τὰ πλούτη, να είνε ένα πολύ «καλό παιδί» και να άγαπάη τους γονείς του, στους όποιους, καθώς όμοιοι, όφειλε τὰ πάντα.

Ο πατέρας του είχε ένα μικρό ραφείο στο Άγιάτσιο και ή μητέρα του σκοτωνόταν από τό πρωί ως τό βράδυ στο σπίτι για να μεγαλώση τον Τίνο και τὰ έπτά άδελφά του. Ο Τίνο τους έχει αγοράσει ένα ωραίο, ήσυχο σπίτι στο Άγιάτσιο, και τους προσφέρει άφθονα όλα τὰ μέσα για να περνάνε εύτυχισμένα γερνάματα.

Εκείνο που άπομένει να μάθουμε είνε τί στόση θά τηρήσουν τὰ άπειράριθμα μέλη των δύο «Συνμοσπονδιών» όταν θά μαθευθί τό καινούργιο συνοικέσιο.

Άς κάνουμε όμως λιγάκι ύπομνη και θά τό μάθουμε κι' αυτό.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Όταν ό άνθρωπος βρίσκεται έμπρός στα ψηλά δουνά, έμπρός στην άπειραντη θάλασσα, έμπρός στις Πυραμίδες, ή έμπρός στη δυστυχία, τό τε άνυψώνεται: ή ψυχή του και ζητά τη μεγάλη Φιλία. Κι' όταν ή άνοιξις, και τό φώς της σελήνης, και τὰ άκρυνά της χαράς γλυκά τον συγκινούν τότε λυώνει ή καρδιά του και ζητά τόν Έρωτα. Κι' όποιος δεν γνώρισε ποτέ τὰ δύο αυτά αισθήματα, αυτός είνε χίλιες φορές φτωχότερος απ' εκείνον που τάχως και τὰ δύο.

(Σοίμπερτ)

— Τό να μην αγαπά κανείς είνε χειρότερο από τό μίσος, γιατί, —ό,τι κι' αν λένε— ό θάνατος είνε χειρότερος από τόν πόνο.

— Οίκτιρω, εκείνους που πηγαίνουν δυό-δυό, δεμένον με την άδιαφορία. Οίκτιρω τους άνθρώπους που έχουν μία καρδιά και δεν αγαπούν.

(Άνρὺ Μπαρμπύς)

— Ο Έρως είνε μία στιγμιαία τρέλλα. Εκεί όπου περνά δεν μένουν παρά θύματα.

(Έντουάρ Έστωνιέ)

— Τί δυστυχισμένοι που είμαστε αλήθεια! Είνε τρομερό να μην μπορέ ή περιφρόνησις να σκοτώση τόν έρωτα!

(Άλφόνς Ντωντέ)

— Τό πρώτο καθήκον μας στη ζωή είνε να είμαστε όσο τό δυνατόν τεχνητοί.

— Μπορεί κανείς ν' άντισταθί σε όλα, εκτός στον πειρασμό.

— Να ύποκύψης στον πειρασμό, ίδου ή γενναιότης!

— Δότε μου τό περιττό στη ζωή, άφίνω τό άπαραίτητο στους κοινούς ανθρώπους.

(Όσκαρ Ουάιλντ)

— Ό,τι είνε κλασσικό είνε άγιό και άρτο, ό ρομαντισμός όμως μας όδηγεί προς την άρρώστεια και τό θάνατο. (Γκαίτε)

— Ο έλεύθερος δεσμός άντικατέστησε τόν γάμο, ό όποιος πάλι κατήντησε ένος είδος συγγενείας.

(Ντέ Φλέρ και Καγιερέ)

— Είνε πολύ τραγικό να αισθάνεται κανείς να σβύνη μέσα του ή αγάπη.

(Άνρὺ Μπατάϊγ)

— Ο άνδρας είνε άνόητος. Φθάνει να είνε ύποφερτος για μία γυναίκα για να νομίξη ότι της είνε άπαραίτητος.

— Αν όλες οι κατηγορίες που έγράφησαν και έλέχθησαν για τις γυναίκες ήταν αληθινές, τότε οι γυναίκες θά ήταν σχεδόν τέλειες.

— Ο άνδρας και ή γυναίκα στέκονται πάντοτε άντιμέτωποι: ό άνδρας που άγαπά έκατό φορές και ή γυναίκα που έχει τη δύναμη ν' αγαπά τόσο και να ξεχνά τόσο...

(Άνρὺ Μπαρμπύς)

— Τί θλίψη, όταν τὰ χείλη είνε τόσο κοντά να αισθάνεσαι τις ψυχές τόσο μακριά...

(Ζωρζ Ρόντενμπαχ)

— Έμπρός σε μία κλεισμένη ψυχή, τί λείψεις να προσφέρη κανείς που να μην είνε επικίνδυνες ή μάταιες;

(Έντουάρ Έστωνιέ)

Έρως στην 'Ισπανία

Ένα σύγχρονο διήγημα

του Πιέρ Σανλαίν

Ο ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝΤΑΡ τράβηξε κανά-δυό γερές ρουφηξιές από την πίπα του, φύσηξε τόν καπνό επάνω στα χαρτιά που ήταν απλωμένα, μπροστά του και ύστερα, χτυπώντας δυνατά την γροθιά του επάνω στο τραπέζι φώναξε:

— Άχ, αυτός ό Ρομπέρ. Καλά που ξανακύττα τα χειρόγραφα του.

Σήκωσε τό άκουστικό του τηλεφώνου πάτησε ένα κουμπί, και μόλις άκούσθηκε από την άλλη μεριά ή φωνή του Ρομπέρ, τόν κάλεσε να έλθη άμέσως στο γραφείο του.

Ο Ζαντάρ ήταν άρχισυντάκτης της «Έφημερίδας των Ειδήσεων» ή όποια χάρις στην εξαιρετική του ιδιοφυία και την δραστηριότητά του είχε πάρει μία τεράστια διάδοση. Εύσυνείδητος, όπως ήταν ξαναδιάβαζε όλα τὰ άρθρα των συνεργατών του πριν τὰ δώση στο τυπογραφείο και τους έκανε πολλές φορές τις λιαιύτερες παρατηρήσεις, όταν εύρισκε λάθη ή άδελφιές. Άλλωστε και οι τρέποι του δεν ήταν πάντοτε τόσο εύγενοί, μ' όλο που ή έξωτερική του εμφάνισις έδειχνε άνθρωπο καλοβαλμένο. Συχνά μάλιστα μεταχειριζόταν έκφράσεις πολύ βαρείες που πληγώνανε βαθιά τους συνεργάτες του.

Όταν εμφανίσθηκε ό Ρομπέρ στην πόρτα του γραφείου του, ό Ζαντάρ τόν κύτταξε κατάματα και άρχισε να του φωνάζει:

— Σας έχω ειπεί τόσες φορές ότι δεν θέλω να κάνετε πολιτική στην είδησιογραφία σας. Με έννοείτε. Η είδησις είνε είδησις και τὰ σχολία είνε σχολία. Αυτό τό χειρόγραφο που μου δώσατε έδώ, για τὰ εγκαινία του νέου παντοριού είνε από την αρχή ως τό τέλος ένα πολιτικό άρθρο. Δεν μου άρέσει αυτό. Μπορείτε να έχετε τις προσωπικές σας γνώμες—άλλα θά κάνετε πολύ καλά να τις κρατάτε για τόν εαυτό σας ή αν έννοείτε να τις μάθουν κι' οι άλλοι να πάτε σε άλλην έφημερίδα να τις γράφετε. Άκούσατε;

Σηκώθηκε από την καρέκλα του και άρχισε να δημαϊγεί από την μία μεριά του δωματίου στην άλλη, θέλοντας με τόν τρόπο αυτό να δώση ακόμη μεγαλύτερο κύρος στους λόγους του.

— Νομίζω, κύριε Άρχισυντάκτη, είτε ό Ρομπέρ, ότι αυτό τό επεισόδιο δεν είνε παρό μιά πρόφασις για να με άπολύσετε.

Ο άρχισυντάκτης άνασήκωσε τοις ώμους του, σαν να ήθελε με τόν τρόπο αυτό να του ειπεί ότι τό είχε μαντέψει καλά.

Ο Ρομπέρ έσφισε τὰ δόντια του και τις γροθίες του, αλλά συγκρατήθηκε και χωρίς να πη καμία βαρεία λέξη άποχαιρέτησε τόν Ζαντάρ και προχώρησε προς την πόρτα. Εκεί άντίκρυσε την Ζάν, που κρατώντας ένα χειρόγραφο, στείρόταν και παρακολουθούσε την συζήτηση.

Ήταν μία όμορφη, καστανή κοπέλλα, ως 25 χρόνων, με άσθονα μαλλιά και όραϊτ ζωγρά μάτια. Άν και δεν είχε παρό λίγο καιρό σ'άν δημοσιογραφική καριέρα, είνε κατορθώσει γάρις στην είδηση στο γράμμα της, να άποκτήσιν μιή εις σε τ'όσάψιμά της, να άποκτήσιν έπλευτή θέσι και την άπόλυτη έντίμηση του κ. Ζαντάρ που την συμβουλευόταν σε όλα σχεδόν τὰ ζητήματα τὰ σχετικά με την έφημερίδα.

Στάθηκε στην πόρτα, έμποδίζοντας στον Ρομπέρ την έξοδο και γυρίζοντας προς τόν Ζαντάρ του είπε με ένα θάρος που κανέναν άλλος συντάκτης δεν είχε μαζί του.

— Όχι δά. Δεν πιστεύω να μιλάτε σοβαρά;

Ο Ζαντάρ την κύτταξε χωρίς να καταλαβαίνει και ή Ζάν του είπε σε τόνο κάπως πιο σοβαρό.

— Διώχνετε τόν Ρομπέρ;

— Ναί, τόν διώχνω.

— Και γιατί;

— Έτσι μου άρέσει.

Τότε ή Ζάν, κυττάζοντάς τον καταματα, του είπε:

— Και νομίζετε ότι είνε αυτό άρκητή δικαιολογία για να δάτε έναν άνθρωπο στην άγωνία του τί θά φάη αύριο; Άγαπητέ μου κύριε Ζαντάρ. Ήξερα πολλά από τὰ έλαττώματά σας, αλλά δεν σας ήξερα για σκληρό άνθρωπο.

Σας παρακαλώ, δεσποινίς Ζάν, της είπε τότε ό άρχισυντάκτης. Η ύπηρεσία μέσα στην έφημερίδα είνε έντελώς άλλης φύσεως, και σας παρακαλώ να μην άνακατευόσαστε σε ζητήματα που δεν σας άφορούν.

Η Ζάν όμως φάνηκε να μην έδωσε καμμία σημασία στα λόγια αυτά του Ζαντάρ και συνέχισε.

— Άν θέλετε να σας πώ την γνώμη μου καθαρά και ξάστερα, σας πληροφορώ ότι δεν μπορώ να έξακολουθήσω να εργάζομαι σε μία έπιχείρηση που λογαριάζει τόσο λίγο τους συνεργάτες της και τους μεταχειρίζεται με τόσο σκληρό τρόπο. Δικαίωμα σας είνε βέβαια, άλλα δικαίωμα μου είνε κι' έμένα να δίνω τὰ άρθρα μου άλλου.

Ο Ζαντάρ την κύτταξε κατάπληκτος.

— Δεν πιστεύω να μιλάτε σοβαρά! Δεν είνε δυνατόν.

— Είνε και παρό είνε δυνατόν. Σας παρακαλώ να μ' έξοφλήσετε. Τό ίδιο άπόγευμα κι' άλλος, ή Ζάν πα

ρουσιάθηκε στον κ. Ριτιέρ, διευθυντή της έφημερίδας «Βέλος».

— Έχω επ' όψει μου ά μια ένα θαυμάσιο ριπορτάζ για την θεση των γυναικών στην έλληνοπαρασσομένη 'Ισπανία. Θέλετε να τό κάνω για λογαριασμό σας; Θά πάω να συναντήσω τόν στρατηγό Φράνκο και θά περιδεύσω όσα περισσότερα μέρη μπορώ.

Ο κ. Ριτιέρ ήταν ένας άνθρωπος καμμία σαργανταπενταριά χρόνων, με γκριζα μαλλιά. Τό έξωτερικό του, πολύ περιποιημένο, έδειχνε έναν άνθρωπο εξαιρετικά δραστήριο και εύγενή που μπορούσε ακόμη να έχη επιτυχίες στις γυναίκες.

— Εφύγατε από τόν Ζαντάρ;

— Θα φύγω στο τέλος του μηνός.

Ο κ. Ριτιέρ σηκώθηκε και πλησίασε προς την πολυθρόνα στην όποια είχε καθίσει ή Ζάν.

— Δεν έχετε παρό να με διατάξετε, μικρή μου, Ζάν, της είπε. Άλλά νομίζω ότι είνε καιρός πιά να πάψετε αυτό τό επάγγελμα που φέρνει πολλούς κινδύνους και λίγα λεπτά. Σας έχω μιλήσει και άλλοτε σχετικά. Άν θέλετε μπορείτε να γίνετε ή ψυχή της έπιχειρήσεώς μου. Με έννοείτε;

Η Ζάν ακούωσε τὰ μάτια της για να μην προδώση την χαρά και την σύγχυση της γιατί ή πρότασις αυτή την κολάκευε φοδερά.

— Δεν σας λέω ούτε ναί, ούτε όχι, άγαπητέ μου Διευθυντά. Άν θέλετε, αφήστε με να κάνω πρώτα τό ριπορτάζ μου στην 'Ισπανία και όταν γυρίσω ξαναμιλάμε. Λέγεσθε;

Ο κ. Ριτιέρ, που ήταν έτοιμος να κά-



Μόλις την άντίκρυσε ό Ρομπέρ κατάλαβε ότι είχε σωλη...

νη για χάρι της κάθε
θυσία αρκέσθηκε να
δώση την συγκατάθε-
σή του και ύστερα την
αποχαιρέτησε με ένα
τρυφερό χειροφίλημα.

Λίγες ημέρες αργό-
τερα, η Ζάν, έπαιρνε
το όρεκτικό της σε έ-
να μπαρ του Μπορντώ
όταν είδε άξαφνα τον
Ρομπέρ να περνάει.
Τον φώναξε κοντά
της και τον ρώτησε
τί γύρευε στο Μπο-
ρντώ.

— Ο Ρομπέρ της διη-
γήθηκε ότι ύστερα α-
πό την προαίτησή της
ο Ζαντάρ τον κάλεσε
και του ανέθεσε να
πάει στην Ισπανία
για να στείλη από έ-
κει ανταποκρισίες.

— Και σε ποιά Ι-
σπανία πηγαίνετε;

— Στην Κεθονη-
τική. Αύριο φεύγω
για την Βαρκελώνη.

— Εγώ πηγαίνω
στον Φράνκο. Έπι-
λώ να μη θρεθώμε
πουθενά αντιμέτωποι,
του είπε γελώντας.

Συμφώνησαν, α πά-
νε να φάνε μαζί.

— Δεν θα ξεχάσω
ποτέ μου, της είπε ο
Ρομπέρ, εκείνο που έ-
κανατε για χατήρι
μου. Έτρεψα με μια
τόσο ευγενική σιέση
που θα με κίνη να
σας είμαι υποχρεω-
μένος σε όλη μου την
ζωή.

— Έκανα εκείνο
που μου υπηγόρευσε
το ένστικτό μου, είπε
η Ζάν. Είπα χωνέψει
πολλά πράγματα ως
τότε στην «Εφημερί-
δα των Ειδήσεων».

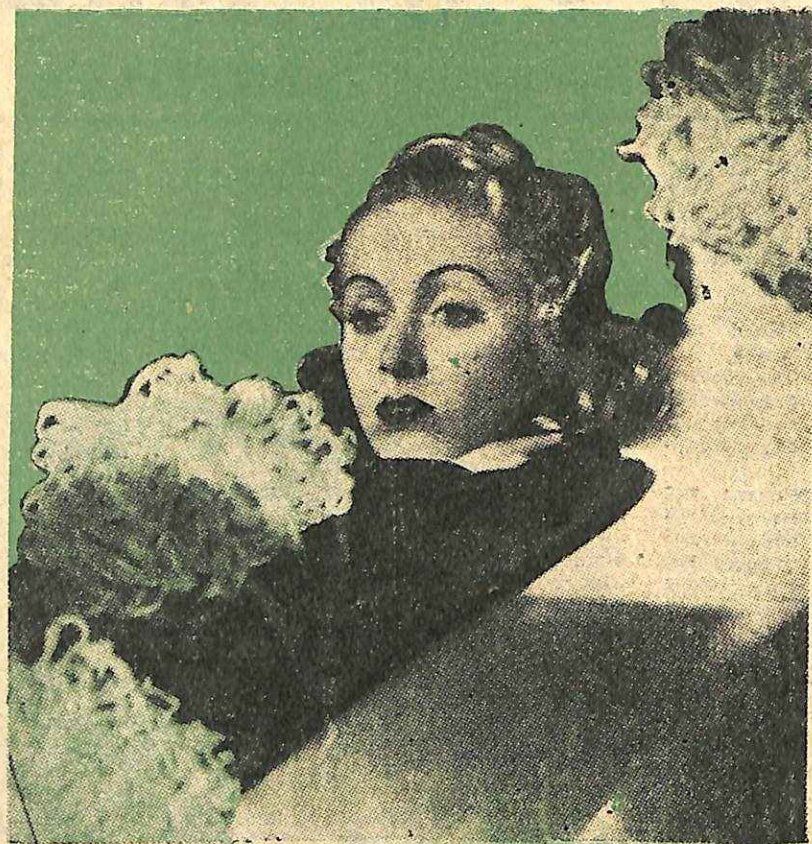
— Αλλά εκείνη την ή-
μέρα δεν θάσκησα πιά.
Ξέσπασα.

— Ύστερα από το φαί
πήγαν στον κινηματο-
γράφο και κατά τα
μεσάνυχτα κάθισαν
στο καφί ντέ Μπορ-
ντώ για να τιμηθή-
σουν κάτι, αλλά από
πάντων για να παρα-
τείνουν την συνομι-
λία που ήταν και
στοις δύο «ρετινές»
επένδυση. Ο Ρομπέρ
θέλησε να βγάλει κά-
τι από την τσέπη του
και άφησε από άπο-
σεξία του να φανή έ-
να περίστροφο που εί-
χε μαζί του.

— Τι το θέλετε αλ-
τό τον ρώτησε η Ζάν;

— Δεν ξέρει κανείς
ποτέ του τί γίνεται
σε μια χώρα τόσο ά-
νόμοια. Αν τυγχόν
βεβαίως και μια στιγμή
σε δύσκολη θέση, θα
προτιμήσω να δώσω
υδνός μου τέτοια στην
ζωή μου.

Επιπολούθησε μια
μικρή, στενόχωρη δια-
κοπή. Ο Ρομπέρ πη-
ράγγειλε στο γκαρσόν



Τα τραγούδια που συνε-
κίνησαν τη γιαγιά μας

Τὸ ἄσμα τοῦ λωτοῦ

Φερέτέ με όπου θάλλει
ή μωρίνη και ή χλόη
αίωνία,
όπου κλώνες άνθων πλή-
ρεις
πλάττουσιν πυκνήν θολίαν
πλήρη μύρων.

Φερέτέ με όπου ψάλλον
πρός τὰ ρόδα ἀμιλλάται
τό πτηνόν,
όπου ρύακες πλανώνται
όπως νήματα εὐμήκη
ἀργυρά.

Μέ ἀθρόν τάνωνν ἄρμα
φερέτέ με εἰς τὴν νῆσον
τῶν γελώτων,
όπου λάμπει μόνον ἕαρ
καὶ καρπὸς αὐτοῦ ἀκμά-
ζει
ὁ λωτὸς
ὁ λωτὸς...

Ἐκεῖ όπου εἰς λειμῶνας,
μέ στεφάνους ἐστεμμένοι
χρυσανθέμων.
κύκλω κάθηνται ὠραῖοι
καὶ χαρμόσυνοι συμπόται,
δότε χώρον,

Δότε μοι λωτόν, ἑταῖροι,
καὶ νὰ πῶ ἀνθοσμῖαν
ἀπνευστί.
θέλω λήθην τῶν ἀνθρώ-
πων,
θέλω λήθην τῶν φροντί-
δων,
τῶν παθῶν.

Σπ. Βασιλειάδης

νη μια μποτίλια σαμ-
πάνια κι' ύστερα, πλη-
σιάζοντας πρὸς τὴν
Ζάν, της είπε.

— Ζάν. Πηγαίνουμε
και οι δύο σε μια έ-
πικίνδυνη ἀποστολή
και ίσως να είναι ή
τελευταία φορά που
θλεπόμαστε. Έπιτρέ-
ψτε μου να σας κάνω
μια ἐκμυστήρευση.

— Από την πρώτη
φορά που σας αντί-
κρυσα στην εφημερίδα
ένοιωσα την καρδιά
μου να χτυπά για
σας και νομίζω ότι
δεν θα μπορούσα ποτέ
μου να σας ξεχάσω.

— Η Ζάν δεν του ά-
πάντησε αμέσως και ο
Ρομπέρ, εξηγώντας
την ασιγή της για
συγκατάθεση, της έ-
πιασε τὸ χέρι και τὴν
ρώτησε:

— Να ελπίσω, ότι
θα μπορούσατε κάπο-
τε να ανταποκριθίτε
σ' αὐτό μου τὸ αἶ-
σθημα;

— Νομίζω ότι δεν
είναι ή πιο κατάλληλη
στιγμή για ἔρωτα,
του είπε η Ζάν. Αφί-
στε να γυρίσουμε με
τὸ καλό, και ξανασυ-
ζητήμε.

— Η Ζάν ἔγραψε τὰ
πυθ θερά ἄρθρα για
τὴν ἔθνική Ισπανία
και ο στρατηγὸς Φρά-
νκο, κατενθουσιασμέ-
νος μαζί της, τὴν κά-
λεσε σε γεῦμα και της
δήλωσε, ότι θα ήταν
πάντοτε πρόθυμος να
τίς φανή γοήσιμος.

Λίγους καιρὸ ἀργό-
τερα διορίσταν πάλι
στο Παρίσι μπουστὸ
σὲν κ. Ριβιέρ που
περίμενε με ἀγωνία
να πάει τὴν ἀπάντη-
ση σὲν πρόταση που
της είχε κάνει πρίν
φύγει για τὴν Ισπα-
νία. Η Ζάν εἶπε ἀ-
νοίξει κιόλας τὸ στό-
μα της για να δηλώ-
σει, σὲν διευρητή της
ὅτι δεχόταν να γίνῃ
κνοία Ριβιέρ ἀλλὰ τὴν
ἴδια στιγμή μπήκε μέ-
σα ή νοσηματεὺς της
ἐφημερίδος και ἀνέ-
γειλε με φοβερὴ εἴ-
δηση. Ο Ρομπέρ εἶπε
τοχυματισθὴ ἀπὸ τοὺς
στρατιώτες τοῦ Φρά-
νκο. Για τὴν ὥρα βρι-
σκόταν σε κάποιο νο-
σοκομεῖο. ἦταν ὁμοῦς
βέβαιο ὅτι μόλις γι-
νόταν καλά θα περ-
νοῦσε ἀπὸ τὸ στρατο-
δικεῖο, γιατί ὁρῶσαν
ἐπάνω του ἓνα πιστό-
λι. Καὶ ἓνας ἔξνος δη-
μοσιογράφος που πα-
ραβύπεται ἐπὶ ὁπλο-
φορία σὲν στρατοδι-
κεῖο σὲν ἱναστατω-

(Συνέντευξη σὲν
ἀριθμ. 46)

Πουπουδι του αγρου



Αισθηματι-
κός διάλο-
γος του κ.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Εκείνος ὁδηγεῖ
τὸ αὐτοκίνητό του
πρὸς τὸ δρόμο τῶν
Μεσογείων. Σκοπὸ
δὲν ἔχει, ή διεύ-
θυνσή του, δὲν εἶ-
νε καθορισμένη ἀ-
πὸ πρίν οἱ ρόδες
του γυρίζουν ἀσκο-
πα για να τὸν με-
ταφέρουν ὁπουδὴ-
ποτε ἀρκεῖ μόνο να
τοῦ προσφέρουν
μια περιπέτεια!

Και ή περιπέτεια
ἐμφανίζεται: μπρο-
στά του με μορφή
μιας ὁμορφης χω-
ριατοπούλας, ἔξω
ἀπὸ τὴν Κερατιά,
που κουβαλώντας
ἓνα σταμνὶ σὲν
ὄμο, δρίσκεται ἔα-
φνικά μπροστὰ σὲς
ρόδες τοῦ ἀμαξιοῦ
του. Εκείνος φρε-
νώνει ἀπότομα, ἔ-
κείνη ὁμοῦς, κάνον-
τας μιαν ἀπότομη
κίνηση για να ἀ-
ποφύγῃ τὸ διαμε-
λισιό, ἀφήνει τὸ
σταμνὶ να τῆς πέ-
σῃ, και να γίνῃ
κουπάττα ἀπὸ να
στὰ γαλκία τοῦ
δοῦμου).

ΕΚΕΙΝΟΣ
(ἀνοίγοντας
τὴν πόρτα
του και πη-
δώντας ἔξω):
Τρέμαξες;

ΕΚΕΙΝΗ
(κυττάζοντας τὰ
κομμάτια της σά-
μνας της): Λι-
γάκι...

ΕΚΕΙΝΟΣ:
Με συχαρὸς...Μά,
βλέπεις, βγήκες
ἀπότομα μπροστὰ
μου... Εὐτυχῶς ὁ-
μοῦς που τὰ φρένα
μου δουλέψανε κα-
λά...

ΕΚΕΙΝΗ:
Πάει τὸ σταμνὶ
μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ
(βγάζοντας ἓνα
χαρτονόμισμα ἀπὸ
τὸ πορτοφόλι
του): Νά, πάρε ν'
ἀγοράσῃς ἄλλο...

ΕΚΕΙΝΗ
(ἀπορροφῶσα τὸ
πορτοφόλι της):
Νά, πάρε ν'
ἀγοράσῃς ἄλλο...

ΕΚΕΙΝΟΣ:
(ἀπορροφῶσα τὸ
πορτοφόλι της):
Νά, πάρε ν'
ἀγοράσῃς ἄλλο...

ΕΚΕΙΝΗ:
(ἀπορροφῶσα τὸ
πορτοφόλι της):
Νά, πάρε ν'
ἀγοράσῃς ἄλλο...

ΕΚΕΙΝΟΣ:
(ἀπορροφῶσα τὸ
πορτοφόλι της):
Νά, πάρε ν'
ἀγοράσῃς ἄλλο...

ΕΚΕΙΝΗ:
(ἀπορροφῶσα τὸ
πορτοφόλι της):
Νά, πάρε ν'
ἀγοράσῃς ἄλλο...

ΕΚΕΙΝΟΣ:
(ἀπορροφῶσα τὸ
πορτοφόλι της):
Νά, πάρε ν'
ἀγοράσῃς ἄλλο...

ΕΚΕΙΝΗ:
(ἀπορροφῶσα τὸ
πορτοφόλι της):
Νά, πάρε ν'
ἀγοράσῃς ἄλλο...

(στριφογυρίζοντας τὸ χαρτονόμισμα σὲ
χέρια της, με εὐχάριστη ἐκπληξή): Κα-
τοστάρικο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, για να αγοράσῃς ἄλ-
λο σταμνί...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐδῶ τὰ σταμνιά κάνουν ἔ-
να τάλληρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐ, τότε ἀγόρασε εἰκοσι...

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): Καὶ τί να
τὰ κάνω εἰκοσι σταμνιά;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάρε τότε ἓνα σταμνί,
μια πούντρα, κι' ἓνα κοκκινάδι...

ΕΚΕΙΝΗ (πονηρά): Δὲν φτάνει τότε
τὸ κατοστάρικο... Μια πούντρα τοῦ Κοτὸ
κάνει ἑβδομήντα δραχμές, κι' ἔξηντα ἓνα
ἀνταλλακτικὸ τοῦ Μισέλ, ἑκατὸν τριάν-
τα κι' ἓνα τάλληρο τὸ σταμνί, ἑκατὸν
τριάντα πέντε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἔχει μείνει με τὸ στόμα
ἀνοιχτό): Καὶ ποῦ τὴν ξέρεις ἐσὺ τὴν
πούντρα τοῦ Κοτὸ και τὸ ροῦζ τοῦ Μι-
σέλ;

ΕΚΕΙΝΗ (χαμηλώνει τὰ μάτια της):
Βάζει ή γυναικία τοῦ δασκάλου, που πάω
και τῆς κάνω καμιά φορά δουλειές, και
τὴν ἀκούω να λέει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἰσαι, δηλαδή, μια ἐξε-
λιγμένη χωριατοπούλα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ξέρω τί θα πῇ ἐξελιγ-
μένη, ἀν ὁμοῦς θα πῇ ὅτι μ' ἀρέσει ή
πούντρα και τὸ κοκκινάδι, τότε εἶμαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν βλέπω ὁμοῦς νάχῃς
βαμμένα τὰ χεῖλιά σου, κι' οὔτε πουν-
τραρισμένα τὰ μάγουλά σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀφοῦ, σούπα, δὲν εἶχα λε-
φτά να ἀγοράσω πούντρα και κοκκινάδι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σικεριστική): Δηλαδή, σοῦ
λείπανε τὰ λεφτά, κι' ὅχι ή διάθεση...
(Ἀλλάζει τόνο): Ὅς να μὴς μέσ' στο
αὐτοκίνητο, να σε πάω περίπατο;...

ΕΚΕΙΝΗ (χαιδεύει τὴν καρρόσερ με
τὰ δάχτυλά της, που οἱ γοντρες δουλειές
δὲν ἔχουνε καταφέρει να τοὺς ἐλαττώ-
σουν τὴν ἀσπρίλα): Δικό σου εἶναι
αὐτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δικό μου... Ὅς να σὲ
χαρίσω;

ΕΚΕΙΝΗ (σουδαρά): Μὴν κοροϊδεύεις,
γιατί δὲν κάνεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πηδάει σὲν θέση τοῦ ὀ-
δηγῶ): Ἐλα, κάτσε κι' ἐσὺ δίπλα μου...

ΕΚΕΙΝΗ (πηδάει δίπλα του και κλεί-
νει τὴν πόρτα): Μὴν ἀργήσουμε μόνο,
γιατί θὰ φωνάξῃ ή μάνα μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (βάζει ἀπὸ τὸν ὀδηγὸ): Βλέπω ὅ-
τι ξέρεις ἀπὸ αὐτοκίνητα...

ΕΚΕΙΝΗ (παιχνιδιάρικα): Πῶς τὸ
κατάλαβες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπ' τὸν τρόπο που ἔκλει-
σε τὴν πόρτα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐχω μὴν ἄλλες τρεῖς φο-

ρές, κι' έχω πάει στην 'Αθήνα ξη...
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ε, μα τότε είσαι κοσμο-
γυρισμένη...

ΕΚΕΙΝΗ (γοητευμένη, σφίγγεται λί-
γο άπάνω του): Το δικό σου αυτοκίνητο
έμως, είναι το ωραιότερο από όλα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (που θέλει να μάθω ως
που φτάνουν οι γνώσεις της): Και μόνο
το αυτοκίνητό μου σ' αρέσει; ..

ΕΚΕΙΝΗ: Παρά; Τι άλλο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (κυττάζοντας μπροστά
του, μέσα απ' το παρ-μπρίζ): 'Εγώ...

ΕΚΕΙΝΗ (του ρίχνει μια λοξή μα-
τιά): Καλός είσαι και σύ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλός είμαι επειδή έχω
αυτοκίνητο, ή επειδή είμαι όμορφος;

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους της):
Δεν σε φαντάστηκα χωρίς αυτοκίνητο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι μια διεφθαρμένη χω-
ριατοπούλα...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι θά πη διεφθαρμένη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, θά πη πώς μπορού-
σες... νάσους κι' 'Αθηναία...

ΕΚΕΙΝΗ (μέ μάτια που λάμπουν):
'Αλήθεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Δεν είναι κολα-
κεία αυτό που σου λέω· είναι βρισιά...

Στην πρωτεύουσα, δέ βρίσκει κανείς
λουλούδια του αγρού... Και σ' είσαι ένα
απ' αυτά... Γυρεύεις όμως καλά και σώ-
νει, απ' τον κάμπο, να έγκληματισθής
στην πόλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι θά πη να έγκληματισθώ;

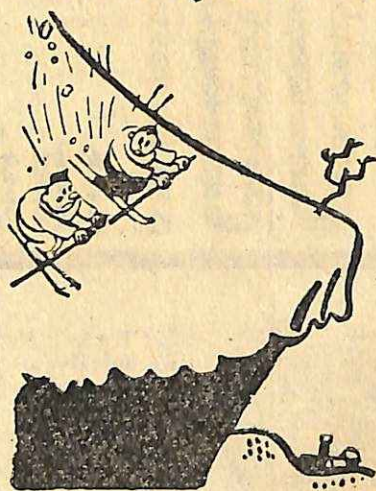
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αν κάτσω να σ' εξη-
γήσω, θά πέσουμε σε κανένα χαντάκι...

Γιατί θέλει πολύ προσοχή και δική μου,
και δική σου... Μια φορά, άκου και βάλε
καλά στο μυαλό σου αυτά που θά σ' ο-
πώ: "Ένας άνθρωπος που ξεκινάει απ' την
'Αθήνα, θά πη πώς βαρέθηκε και την
'Αθήνα, και τους ανθρώπους της και τις
συνήθειές τους... "Όταν φθάνει στην
Κερατιά, και βρίσκει μπροστά σ' τις ρόδες
του μίαν όμορφη χωριατοπούλα, —γιατί
είσαι όμορφη, και το ξέρεις...—, νομίζει
πως ή τύχη του έρριξε μπροστά του ένα
αγρολούλοδο, που το άρωμα και τα
χρώματά του δεν τ' αρωματίζει στην 'Η-
πιτηδευμένη σοφία κανενός 'Αθηναίου
περβολάρη, μα στον αγαθό άφορητισμό
της μητέρας φύσης. Καί, ξαφνικά, βλέπω
πως το αγρολούλοδο, αν δεν έχω κατα-
στρέψει ακόμα την όμορφιά του, με ά-
χρηστά ρετουσαρίσματα του πολιτισμού,
έχει όμως κάθε διάθεση να το κάνει...
Πίστεψέ με, μικρούλα μου: Τά τριαντά-
φυλλα της ανατολής και της δύσης
πούχουνε σπαταληθ' στο πρόσωπό σου,
είναι κρίμα να τ' αμαρνή η χημική συ-
σκευασία της 'Αθήνας ή του Παρισιού.
Είσαι όμορφη, κι' η όμορφιά σου είναι ά-
κόμα πιο μεγάλη γιατί είναι δική σου,
και δεν την χρωστάς σε κανέναν... Δεν
ξέρω αν τ' αταλάδες όλα όσα σου είπα,
προσπάθησε όμως, γιατί είσαι πολύ έξυ-
πνη, να δγάλως κάποιο ωφέλιμο συμπέρα-
σμα... (Φρενάρει κι' άνοίγει την πόρτα):
Κατέβα τώρα... Γεια σου...

ΕΚΕΙΝΗ (κατεβαίνει): Γεια σου, κι'
ευχαριστώ για τον περίπατο... Κι' όταν
ξανάρθω, θά με βρής θαμμένη σαν τέ-
λεια 'Αθηναία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (βάζει πάλι εμπρός, άπο-
γοητευμένος): Γι' αυτό δέ θά ξανάρθω
ποτέ...

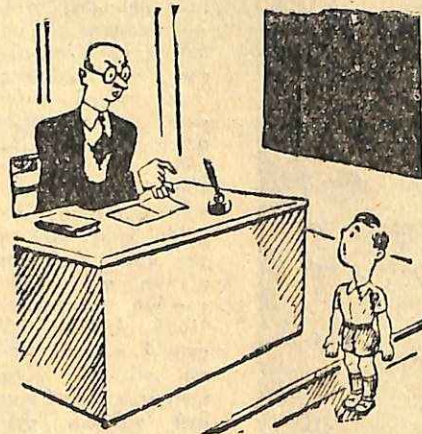
ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ



ΤΙ ΕΚΑΝΑΝ ΤΩΡΑ;

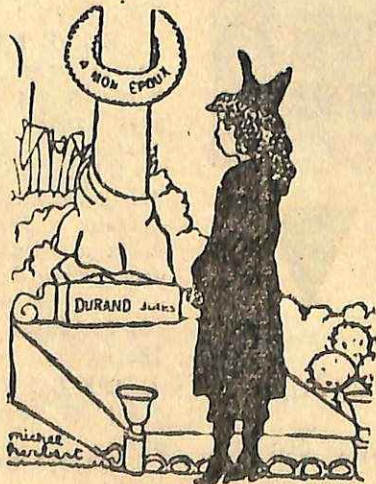
— Πήτε μου, τί πρέπει να κάνη κα-
νείς όταν διευθύνεται δλοταχώς στην
άβυσσον.

— Μήπως ξέρω κι' εγώ; Σας άκο-
λούθησα γιατί σ'α π'ήρα για τον κα-
θηγητή του σκί!...



ΑΘΩΟΤΗΣ

- Τι θά πη φωτοβόλο σώμα, Τοτό;
- Κάτι που βγάζει άκτίνες...
- Φέρε μου ένα παράδειγμα.
- Το κεφάλι σας κ. καθηγητά.



Η ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΤΗΣ

'Η βαρυνενούσα χήρα:
— Τουλάχιστον ξέρω τώρα που περ-
νά τις νύχτες του...

Μικρά - μικρά

'Η μακρύτερη γέφυρα της Ευρώπης εί-
ναι ή γέφυρα Στόρστρομ στη Δανία, της
όποιας τ' άγκυρίνα έγιναν τον περασμέ-
νο χρόνο από τον Βασίλεά Χριστιανό.

Το μήκος της γέφυρας αυτής που ενώ-
νει τ' νησιά της Δανίας Φάλστερ και
Μασνέντο, είναι δύο μίλλια. Για την κα-
τασκευή της χρειάστηκαν 30.000 τόνοι
χάλυδος κι' έδαπανήθησαν 4.250.000.

Οι κάτοικοι του χωριού Κόρμπυ της
'Ιρλανδίας φαντάζονται ότι στο χωριό
τους ζούσε ή πιο καταπληκτική γυναίκα
της Μεγάλης Βρετανίας, ή κυρία Μά-
πελ 'Ασουωρθ, της οποίας ή μεγάλη
φήμη ώφειλεται στην ικανότητά της να
ζή χωρίς να τρώη στερεά τροφή.

'Επί έντεκα χρόνια δέν έτρωγε τίποτε
άλλο από γάλα. Τον Αύγουστο όμως του
1926 χτυπήθηκε από μια πέτρα κι' έχα-
σε τις αίσθήσεις της και από τότε μόνον
μπόρεσε κι' έτρωγε κάθε είδους τροφή.

Το έφευρετικό μυαλό του νεοεφεύρου
ζαχαροπλάστου Μαρέζι Μαζέττι είναι ά-
φθαστο.

'Ο ζαχαροπλάστης αυτός έφευρε ένα
είδος πάστα από ζαχαρωτό, με την όποια
κατασκευάζει φλυτζάνια, πιατέλλες και
πιάτα που μπορούν κάλλιστα να χρησι-
μοποιηθούν έπως και τ' άλλα. 'Ετσι, δ-
ταν το γεύμα τελειώνει οι συνδαιτημόνες
θά τρώνε και τ' ατάτα και το τραπέζι
θά καθαρίζεται!

Στην Αυστραλία επέδραμαν αναρίθμη-
τα μερμήγκια που προκάλεσαν άνυπολό-
γιστες καταστροφές.

Οι καταστροφές αυτές ήσαν και άρκε-
τά περίεργες. Τά μερμήγκια εισέβαλαν
σε κάθε άποθήκη γεμάτη βαρέλια από
μπύρα και τήν... ήπιαν όλη τρώγοντας
και π'ά... βαρέλια!

'Επίσης έφαγαν σε μια άλλη άποθήκη
που εισέβαλαν 15 μπιλιάρδα μαζί με τις
μπιλιές και τις στέκες!

'Εννοείται ότι δέν πρόκειται περι κοι-
νών μερμηγκιών.

Στην 'Οττάβα, του Καναδά, ένας καλ-
λιεργητής, έβαλε τ' αταλιά σ' όλους μα-
ζί τους παραγωγούς της Καλιφορνίας,
χώρας που φημίζεται, ως γνωστόν, για
την εξααιρετική απόδοσή της σε φρούτα
και σε λαχανικά. Κατόρθωσε ό άνθρωπος
αυτός να παραγάγη ένα κουνουπίδι τέ-
τοιων διαστάσεων που για να βρασθ' ό-
ταν έφτανε στο τραπέζι έπρεπε να βράσει
μια ώρα. Το κουνουπίδι αυτό, θά άποσταλ-
λη, καταλλήλως δι-
ατηρημένο, στην 'Εκθεση της Νέας 'Υ-
όρκης.

Το όνομα 'Αδόλφος προέρχεται από έ-
να άρχαιο Γερμανό όνομα που σημαίνει
"απατένας του λύκου".

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

ΔΩΡΑ

ΣΤΟ προηγούμενο φύλλο
μας έγράψαμε για τ' όδη-
γία των δώρων, τ' όποι-
ον γίνεται πάλι φλέγον με
την προσέγγιση των έορτών.

Και συνεχίζουμε:

Τά λουλούδια είπαμε ότι μα-
ζί με τ' αταλιά άποτελούν τ' ά-
παιχτώτερο δώρο. 'Όστόσο
πρέπει να παρατηρήσωμε ότι,
έκτός άρισμένων περιπτώσεων
που άνεφέραμε, ή προσφορά
λουλουδιών δέν είναι τόσο συχνή
όσο, στο παρελθόν. Πρό είκοσι
πέντε έτών, τά λουλούδια έδιναν
την έντύπωση του πιο ποιητικού
χαρακτήρος. Σήμερα όμως, στην
πρακτική μας μεταπολεμική έπο-
χή, μάς δίνουν την έντύπωση σπα-
τάλης.

Τά ωραιότατα κάνιστρα πετι-
οώνται, έπειτα από λίγες μέρες,
στις σοφίτες όπου μένουν χωρίς
δυνατότητα καμμιάς χρησιμο-
ποίησας. Μένουν εκεί άπλού-
στατα γιατί λυπάται κανείς να
πετάξη σ'α σκουπίδια πράγματα
που έστοίχισαν τόσα λεπτά. "Ε-
ποι ή καταδίκη των αναστέλλε-
ται... όχι για πολύν καιρό.

Τά γλυκά όμως έχουν ένα άλ-
λο καλό. "Ότι μπορεί κανείς να
τ' προσφέρει με τη σειρά του σε
κανέναν άλλο. Πάντως, αυτός ό
άλλος πρέπει να είναι στενός συγ-
γενής ή φίλος. Γιατί άλλωδης,
διατρέχει τον κίνδυνο να φθά-
σουν από χέρι σε χέρι στον πρώ-
τον άποστολέα, και να γελοιοποι-
ήσουν έτσι όλη τη σειρά των δι-
αδοχικών δωρητών.

Μοντέρνες ιδέες

Στην 'Αμερική όπου ή χρήσις
των λουλουδιών και των γλυκών
είναι άφάνταστη, πολλοί κοσμι-
κοί κύκλοι έκαναν μεγάλες κα-
μπάνιες για να καθιερωθ' όλό-
κληρος ό Δεκέμβριος ως μήν
των δώρων, ούτως ώστε να μην
διατρέχη κανείς τον κίνδυνο να
γεμίση το σπίτι του την 31 Δε-
κεμβρίου λουλούδια και γλυκά
ώστε να μη γνωρίζη τί να τ' α-
κάνη.

Το παράδειγμα αυτό άκολου-
θησαν και πολλοί Γάλλοι, ό δέ

Πώλ Ρεμπού, ό περίφημος συγ-
γραφέας του συγχρόνου "Όδη-
γού καλής συμπεριφοράς" τ' ο συ-
νιστά με όλη του την καρδιά.

'Η έκλογή των δώρων

Πρέπει να γίνεται με μεγάλη
σκέψη, ύπομονή και συμπάθεια.
"Αν ήμουν γυναίκα, όμολογώ ό-
τι θά κολακεύομουν πολύν αν
άντιλαμβάνόμουν ότι κάποιος,
πριν μου κάμη ένα δώρο, έσκε-
φθηκε πολύν καιρό και προσπά-
θησε να μαντεύση τις προτιμή-
σεις μου. Και θά έδινα πολύν
μεγαλύτερη σημασία σ' ένα δώ-
ρο που θά άπεδείκνυε μια τέτοια
φροντίδα, έστω κι' αν δέν ήταν

Οι άναγνώσται μας
ξέρουν ότι ό "Όδηγός
μας δέν έχει καμμία
καθωρισμένη τάξη.
Είτε κατά μέγα μέ-
ρος ένας "Όδηγός 'Ε-
πικαιρότητας. "Ετσι
λοιπόν και τώρα που
πλησιάζουν αί έορταί,
έκρινάμε σκόπιμο να
διακόψωμε πάλι την
σειρά για να αφιερώ-
σωμε έ γ κ α ί ρ ω ς
τη σελίδα αυτή για τ' α-
δώρα, για τ' όποια
γράφαμε και στο προ-
ηγούμενο φύλλο.

μεγάλης αξίας, παρά σ' ένα άλ-
λο που θά φανέρωνε ότι έγινε ά-
σκεπτα, σαν άγχαρεία, έστω κι'
αν ήταν πανάκριβο.

"Ετσι ένα θαζάκι χαριτωμένο,
άρχαιο ή μοντέρνο, ένα μπιμπι-
λό, που χρειάζεται να γυρέψη
για να τ' όρθ', είναι πολύν πιο συμ-
παθητικό, από τ' άπειράριθμα έ-
κείνα δώρα της σειράς, που τ' α-
θρίσκει κανείς σ' όποιο κατά-
στημα μη έκείνες τις ήμέρες,
σ' έκείνα τ' όμοιόμορφα κουτιά
που τ' αντικρύζει κανείς σ' όλα
τά μεγάλα ζαχαροπλαστεία.

"Ένα εξαίρετο δώρο, εύπρόσι-
το σε όλους είναι πάντα ένα έι-

γλίο. "Έχει κανείς άπειρίαν έ-
κλογής και τιμών! Σημειωτέον
ότι ένα έιγλίο, μπορεί να είναι,
χάρις στον τίτλο ή τ' ό θέμα του,
ένα από τ' ατα πιο έκφραστικά, τ' α-
τα πιο έκλεκτά δώρα.

Τά χρήσιμα δώρα

Φυσικά ή έποχή μας είναι πρό-
παντός έποχή των χρήσιμων δώ-
ρων. Παρά ταύτα, ή έκλογή ενός
τέτοιου δώρου δέν είναι πάντως
τόσο εύκολη όσον έμφανίζεται εκ
πρώτης όψεως. Γιατί ή ιδιότης
του χρήσιμου δέν μάς άπαλλάσσει
από την ύποχρέωση που έχομε της
διακριτικότητας και της αξιο-
πρεπείας.

Δέν πρέπει ποτέ τ' ατα χρήσιμα
δώρα να φαίνονται ότι δίνουν
ένα μάθημα σ' αυτόν που τ' α-
χεται. Π. χ. δέν είναι πολύν εύπρε-
πές σ' έναν κύριο που συνήθως
έμφανίζεται άξύριστος να χαρί-
εμε μια ζιλέτ. Είνε σαν να τ' ο-
λέτε: "Νομίζω ότι δέν ξυρίζο-
σουν τακτικά γιατί σου έλειπαν
τ' ατα αναγκαία. Πάρε τ' ατα λοιπόν τώ-
ρα και φρόντισε να μη ξαναεμ-
φανισθής σ' αυτά τ' ατα χάλια..."

Χρειάζεται όμως έιπαμε, μεγά-
λο τάκτ. Ούτε πάλι σ' έναν γνω-
στό μεθύστακα ένδεικνύται να
προσφέρετε καμμία δωδεκάδα
κονιάκ τριών άστρων.

Είνε σαν να τ' ολέτε: "Ξέρο-
με πως έσένα δέν σ' ένδιαφέρει
τίποτα άλλο έκτός από τ' ό ποτό".
'Εξ άλλου, τ' ό δώρο αυτό μπορεί
να στενοχωρήση πολύν την γυναί-
κα του ή την οικογένειά του.

Συνήθως τ' ατα φαγώσιμα δώρα
πρέπει να συνοδεύονται και με
λίγα λόγια, σ'α όποια να άνα-
φέρεται ότι βασίσατε την προτί-
μησή σας, γνωρίζοντες ότι τ' ο
πρόσωπο που θά τ' αδεχθ' είναι ν' α-
θέση να τ' εκτιμήση ως άνθρω-
πος ραφιναρισμένου ούρανίσκου.
Γιατί είναι όπωσδήποτε άπρεπές
να φανήτε ότι φροντίζετε για την
διατροφή τους, ή για την λαί-
μαργία τους.



ΕΝΑ
ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ
ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο άλλοτε πλουσιώτατος πυργοδεσπότης των «Λευκών Βράχων» ντέ Κλίφφενς, είναι τώρα τελείως κατεστραμμένος. Κινδυνεύει να χάσει κι' αυτόν τον πατρογονικό του πύργο. Απελπισμένος φωνάζει την κόρη του Γενεβιέθ, ένα όμορφο κορίτσι και της εκμυστηρεύεται την κατάσταση τους. Αυτή προσπαθεί να τον παρηγορήσει. Εκείνη την ώρα τους επισκέπτεται ένας φίλος του ντέ Κλίφφενς, ο κόμης Ρυσντάελ, ο οποίος εν γνώσει της καταστροφής του γέρω-πυργοδεσπότη, ζητεί το χέρι της κόρης του την οποία αγαπούσε από καιρό. Η Γενεβιέθ δεν απαντά άμεσα, αλλά ζητεί από τον πατέρα της να την αφήσει να το σκεφθεί.

Η δίσ ντέ Κλίφφενς είχε μια φίλη, την Λόλα ντέ Φερράς, μια φλογερή Ισπανίδα, πολύ όμορφη. Αυτή τίποτε άλλο δεν σκέπτεται παρά πως να κάνει έναν πλούσιο γάμο για να βοηθήσει την μητέρα της. Δύο είναι οι υποψήφιοι στους οποίους αποβλέπει η Λόλα: ο κόμης ντέ Ρυσντάελ και ο νεαρός βαρόνος ντέ Αμορ. Και οι δύο των όμως δεν έχουν μάτια παρά μόνο για την Γενεβιέθ. Η Λόλα τὸ ἀντιλαμβάνεται αυτό και ζηλεύει την φίλη της. Ένα βράδυ διοργανώνει μια δεξίωση σπίτι της στην οποία καλεί και την Γενεβιέθ. Στην εσπερίδα θα παρευρίσκοντο και οι δύο υποψήφιοι.

Κατά την διάρκεια του χορού η Λόλα πολιορκεί τον Αμορ τον οποίο με υπονοούμενα διάφορα πληροφορεί ότι η Γενεβιέθ αρραβωνιάστηκε τον Ρυσντάελ και προσπαθεί να του την παραστήσει ως παραδοξία και συμφεροντολόγα.

Η Λόλα προτείνει σε λίγο ενώπιον της Γενεβιέθ, προς τον Αμορ δυο τριαντάφυλλα ένα κόκκινο και ένα άσπρο και ο Αμορ χωρίς να προσέξει τί κάνει παίρνει το κόκκινο τριαντάφυλλο. Η Λόλα λαμβάνεται από την Γενεβιέθ ως προτίμησις προς την Λόλα και την επομένη πηγαίνει στον πατέρα της και του λένει ότι δέχεται να παντρευτεί τον Ρυσντάελ.

Οι προσεχείς γάμοι μαθεύονται. Ο Ρυσντάελ προσφέρει στην Γενεβιέθ ένα πορτοφόλι με τίτλους και χρυσάφι ως προγαμιαίον δώρον, με την αξία των οποίων ο πατέρας της μπορεί να είναι ήσυχος για το μέλλον του.

Εν τῷ μεταξύ ο Αμορ θαυιά πληγωμένος εξακολουθεί να συχνάζει στην Λόλας ή οποία δεν διστάζει να του κάνει σχεδόν σαφή έρωτική εξομολόγηση στην οποία ο Αμορ δείχνει ψυχρός.

Εν τῷ μεταξύ ένα πρωί ενώ η Γενεβιέθ και ο πατέρας της βγαίνουν περίπατο ο κ. Κλίφφενς παθαίνει ελαφρή διάθεση και δέχεται να μπει στο αυτοκίνητο του βαρβάνου Αμορ ο οποίος πανευτυχής τους οδηγεί στον πύργο του όπου έως ότου συνέλθῃ ο πατέρας της Γενεβιέθς κατορθώνει όχι μόνο να της εξομολογηθῇ τὸν ἀπελπισμένο έρωτά του αλλά να την πείσει το στανικό ρόλο της Λόλας... Τῆς δρκίζεται όμως ότι θα φύγει από τὴ ζωή της μιά και είναι πιά αρραβωνιασμένη, και φεύγει στο Λονδίνο. Στο μεταξύ η Γενεβιέθ παντρεύεται τον Ρυσντάελ αλλά στα δυο χρόνια ο άνδρας της πεθαίνει και της αφήνει μεγάλη περιουσία. Για τὴ Λόλα ο θάνατος αὐτὸς είναι μέγα πένθος, διότι και πάλι η Γενεβιέθ εμενε ελεύθερη.

4ον

ΕΝ φανέρωσε ἐν τούτοις τίποτα. Στὴ Γενεβιέθ φερόταν με την ίδια υποκριτική αγάπη όπως πρώτα.

Τὴν έπεσεκετο τακτικά στον πύργο, και μιλούσε μαζί της για τὸν μακαρίτη.

Μια μέρα πὸν περπατοῦσαν μαζί στον κήπο, τῆς εἶπε:

—Πόσο σε λυπάμαι, καυμένη μου Γενεβιέθ... Τὸν πύργο και ὅλη του τὴν περιουσία, ὁ άνδρας σου, ὅπως πληροφορήθηκα τὰ ἄφησε στον μοναδικό του κληρόνομο, τὸν νέο λόρδο Ρυσντάελ... Ὁ ἀναγκασθῆς να εγκαταλείψῃς ὅλα αὐτὰ τὰ πλούτη

—Ναί, θὰ φύγω... ἀπάντησε ἡ Γενεβιέθ. «Εως τὸ τέλος του χρόνου θὰ πρέπει νάχω μετοικήσει, γιατί τότε ἀνήγγειλε πὸς θὰ ἔλθῃ ὁ ἀνεψιὸς του άνδρός μου...»

—Απορῶ πὸς μιλᾷς με τόση ἀπάθεια γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! εἶπε ἡ Λόλα.

—Γιατί; ρώτησε ἡ Γενεβιέθ χαμογελώντας.

—Γιατί έρχεται να σοῦ πάρῃ ὅλα αὐτὰ τὰ πλούτη! Εγώ, ἂν ἦμουν στὴ θέση σου, ξέρεις τί θάκανα;

—Τί;

—Θὰ τὸν μισούσα... ἡ θὰ τὸν παντρεύομουν! Εἶσαι, δὲν θάχανες τίποτα!

Ἡ Γενεβιέθ σήκωσε τὸ κεφάλι και κύτταξε με έκπληξη τὴν φίλη της.

—Τί παράξενη σκέψις! εἶπε.

Ἡ Λόλα κατάλαβε ὅτι εἶχε κάνει μιὰ γκάφφα, και ἄλλαξε ὅφως.

—Ἀστεειόμουν... εἶπε. Τί τὰ θέ-

λεις, ὅμως... Ἄν ἦμουν στὴ θέση σου, ὁμολογῶ ὅτι θὰ τὸ θεωρούσα κολακευτικό για μένα να μονοπωλήσω, τὸν ένα ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἄλλο, τοὺς δύο πλουσιωτέρους ἄνθρώπους τοῦ τόπου!

—Εγὼ δὲν θὰ τὸ εὑρίσκα αὐτὸ καθόλου κολακευτικό. Ἀπεναντίας μάλιστα! φώναξε ἡ Γενεβιέθ.

Ἡ Λόλα εἶχε πάρει στὸ χέρι της ἓνα λευκὸ τριαντάφυλλο και τὸ τσαλάκωσε.

—Ἐχεις δίκιο! εἶπε. Νὰ σοῦ πῶ, μάλιστα, στὸ ἔαθος δὲν ἔβρισκα κι' ἐγὼ καθόλου σωστὸ να ξαναπαντρεύεται μιὰ γυναίκα. Εἶνε σὰν να διακηρύττῃ σ' ὅλο τὸ κόσμο ὅτι λησμόνησε τὸν πρώτο της ἄνδρα!

—Τί υπερβολική, πὸν εἶσαι, Θεέ μου, καυμένη Λόλα. Ὑπάρχουν, ἐν τούτοις, πολλοὶ δεύτεροὶ γάμοι πὸν έγιναν για λόγους κοινωνικοὺς, ἀπλούστατα, και πὸν χάρισαν τὴν εὐτυχία στοὺς συζύγους...

—Ἴσως... Εγὼ, πάντως, δὲν θὰ ἐδεχόμουν ποτὲ να παντρευθῶ ἓναν χῆρο! Ἀλλὰ κι' ἐσύ, Γενεβιέθ μου, πὸν ἀγαπᾷς τόσο πολὺ τὴν μικρὴ Καίτη, δὲν εἶνε δυνατόν να ξαναπαντρευθῇς!

—Λησμονεῖς ὅτι ὁ θάνατος τοῦ άνδρός μου εἶνε πρόσφατος, κι' ὅτι, σὺνεπὸς τέτοιες συζητήσεις παρέλκουν, εἶπε ἡ Γενεβιέθ.

—Ἐχεις δίκιο! Καί μιὰ πὸν συζητοῦμε για γάμους, μὴν έκπληγῇς, ὅταν γυρίσῃ ὁ Σάρλ Αμορ, ἔάν ἀκούσης να γίνεται λόγος και για τὸν δικό μου γάμο! Καί ἄλλοίμονο σὲ κείνην πὸν θὰ τολμούσε να σταβῇ ἐμπόδιο ἀνάμεσά μας!

Ἡ Γενεβιέθ έκύτταξε τὴν φίλη της με ἀπορία:

—Γιατί τὸ λές αὐτό, Λόλα; εἶπε. Φαντάζεσαι ὅτι σκέπτεται κανεὶς να σταβῇ ἐμπόδιο ἀνάμεσά σας;

Ἡ Λόλα δαγκώθηκε. Κατάλαβε πὸς εἶχε κάνει δεύτερη γκάφφα.

Στὸ διάστημα της ἀπουσίας του, ὁ Αμορ παρακολουθοῦσε τὴν ζωή της Γενεβιέθς μέρα με τὴν μέρα. Ἀλληλογραφουσε τακτικά ὄχι μόνο με τὴ Λόλα, ἀλλὰ με ὅλους ὅσοι ἀπὸ κοντὰ ἢ ἀπὸ μακριὰ ἔβλεπαν τοὺς Ρυσντάελ.

Εἰμαθε ἔτσι τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της Γενεβιέθς, και ἡ εἰδησις αὐτὴ τὸν ἐγέμισε ἐλπίδες.

Κατάλαβε, ὅθως, ὅτι θὰ ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ να περάσῃ ἀρκετὸς καιρὸς πρὶν παρουσιασθῇ στὸ σπίτι

ΑΝΤΙΖΗΝΕΣ

της ἀγαπημένης του. Ἐκαμε ὑπομονὴ ὅμως.

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ἡ ἀπουσία, ἀντὶ να σβύσῃ τὴν ἀγάπη πὸν εἰνοιθε πρὸς τὴν Γενεβιέθ, τὴν εἶχε ἀπεναντίας δυναμώσει.

Ἀλλὰ και τὸ αἶσθημα της Λόλας πρὸς αὐτὸν εἶχε κι' αὐτὸ θεριέψει. Καί, μόλις ἔμαθε τὴν ἀφίξή του, ἔσπευσε να τὸν καλέσῃ στὸ Μπωλιέ.

Αὐτὸς πῆγε. Ἐνόμισε ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα να μὴ δεχθῇ τὴν πρόσκλησή της.

Μολονότι ὅμως κατέδαλλε προσπάθεια να τῆς φερθῇ ὅπως ἄλλοτε, ἡ ψυχρότης του ἦταν καταφανής.

Ἡ Λόλα, ὡστόσο, ἔκανε πὸς δὲν ἀντελήφθη τίποτα.

—Πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη πὸν σὰς ξαναβλέπω ὕστερ' ἀπὸ τὸσον καιρὸ... τοῦ εἶπε.

Και γυρίζοντας πρὸς τὴν μητέρα της, πρόσθεσε:

—Θὰ ἔπρεπε να κρατήσῃς τὸν βαρῶν Αμορὺ δὲν δειπνήσῃ μαζί μας. Θὰ γιορτάσουμε με σαμπάνια τὴν ἐπιστροφή του!

—Χίλιες φορές εὐχαριστῶ! εἶπε ὁ Αμορ. Σκοπεῖω ὅμως να πῶ να ἐπισκεφθῶ και τὴν κυρία Ρυσντάελ ἀπόψε, κι' ἔτσι θ' ἀναγκασθῶ να φύγω ἔνωρίς.

—Δὲν πειράζει, πηγαίνετε αὔριο! ἐπέμεινε ἡ Λόλα.

—Μὰ

—Δὲν ἔχει μὰ! εἶπε αὐτὴ γελώντας. Θὰ με ὑπακούσετε!

Ὁ βαρῶν Αμορὺ ἀφωπλίσθηκε. Καί ἔμεινε...

Μετὰ τὸ δειπνο, ἡ μητέρα της Λόλας ἀποσύρθηκε στὰ διαμερίσματά της. Κι' ἔτσι οἱ δυὸ νέοι ἔμειναν μόνοι.

—Δὲν νομίζετε, εἶπε τότε σιγὰ ἡ Λόλα στὸν βαρῶν Αμορὺ, ὅτι ἡ φιλία μας ἐδυνάμωσε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα πὸν δὲν βλέπομαστε;

—Ἀλήθεια;... Δὲν σὰς εὐχαρίστησα ἀκόμη για τὴν προθυμία με τὴν ὁποία μου ἐγράφατε ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ, ἀπάντησε ὁ νέος. Χάρης σε σὰς ἐμάθαινα ὅλα τὰ νέα τοῦ τόπου...

—Ὁφείλετε να ὁμολογήσετε, ἐξακολουθῇσε ἡ Λόλα χαμῶντας, τὴ φωνή της, ὅτι ἡ ἀφοσίωσίς μου σε σὰς ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀρνῆσθαι να παντρευθῶ.

—Ὁ γάμος σας δὲν θὰ μετέβαλε τὴν φιλία μας... ἔκανε ὁ νέος.

—Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν πολλοὶ

σύζυγοι πὸν δὲν ἐπιτρέπουν στὶς γυναῖκες τους να συνδέωνται φιλικὰ με νέους.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀπάντησε, αὐτὸς με ἀπάθεια, τὸ καθῆκον σας θὰ σὰς ἐπέβαλλε να διακόψετε τὴ φιλία σας μαζί μου.

Ἐνῶ τοῦ μιλοῦσε ἡ Λόλα, αὐτὸς συλλογιζόταν τὴ Γενεβιέθ.

Ἐβλεπε με τὴ φαντασία του τὴν ὁμορφὴ σιλουέττα της. Κι' ἐνοιθε τὴν καρδιά του να χτυπᾷ δυνατά.

—Δὲν ἔχετε ἄλλο τίποτα να μοῦ πῆτε; ρώτησε ἡ Λόλα σιγὰ, προκλητικά.

Ὁ Αμορὺ συνῆλθε.

—Μήπως παρέλειψα να σὰς πῶ τίποτα; συνεπλήρωσε ἐκείνος. Γελοῦσε, χωρίς να δίνει προσοχή στὴν συγκίνηση της νέας.

—Ὁχι... ἀλλὰ εἰσθε περισσότερο ἀφηρημένος παρὰ εὐγενικός... εἶπε αὐτὴ, πειραγμένη.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶμαι ἀσυγχώρητος! Θὰ με δικαιολογήσετε ὅμως ὅταν σὰς πῶ ὅτι εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἐλπίδα, και ὅτι δὲν εἶμαι ἀπολύτως κύριος τῶν σκέψεών μου.

—Πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τώρα... εἶπε ἄργα... εἶπε.

Αὐτὴ, προσπάθησε να τὸν συγκρατήσῃ.

—Μείνετε ἀκόμη λίγο...

Ὁ Αμορὺ ὅμως προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

—Ἀντίο... εἶπε.

—Πές τὴ «ῶρεδουάρ»...

—Ἐστῶ... Ὁρεδουάρ... ἐπανελάβε ὑπάκουα ὁ νέος.

Μόλις ὅμως ἐβῆκε μόνος, ἔβλεπε, στὸ δρόμο, ἡ σκέψη του ξαναπέταξε πάλι στὴ Γενεβιέθ.

—

Τὴν ἐπομένη, στὶς πρώτες ἀπογευματινὲς ὥρες, διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Ρυσντάελ.

Κουβαλοῦσε μαζί του και μερικὰ ὁμορφα παιχνίδια προοιζόμενα για τὸ κορίτσι της Γενεβιέθς.

Ὅταν ὁ ὑπηρετὴς πὸν τοῦ ἀνοίξε ρώτησε ποῖος ἦταν, ἐσκέφθη λίγο, και κατόπιν ἐδήλωσε ὅτι προτιμοῦσε να μὴ τὸν ἀναγγεῖλουν.

—Ἡ κυρία δὲν εἶνε στὸ σπίτι, εἶπε τότε ὁ ὑπηρετὴς. Περιμένετε μιὰ στιγμή. Θὰ κυττάξω μὴν εἶνε στὸν κήπο.

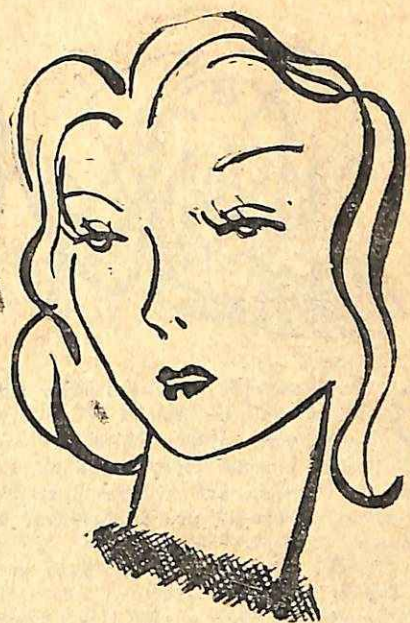
Ἡ Γενεβιέθ ἦταν πράγματι στὸν κήπο, μαζί με τὸ κοριτσάκι της.

Ὅταν ἔμαθε ὅτι τὴν ζητοῦσαν, δὲν μπόρεσε να συγκρατήσῃ κάποια κίνηση ἀνυπομονίας.

—Περίμένε με δυὸ λεπτά, χρυσό μου, εἶπε στὴ μικρούλα. Θὰ γυρίσω...

Και διευθύνθηκε στὸ σπίτι.

Ὅταν ἀντίκρουσε τὸν Αμορὺ τὰ ἔχασε.



—Σὰρ Σάρλ Αμορὺ! φώναξε με φωνὴ πὸν ἔτρεμε. Καλῶς ἦλθατε! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πὸν σὰς ξαναβλέπω!

Ἀλλὰ κι' ὁ Αμορὺ ἐνοιθε μεγάλη συγκίνηση ξαναβλέποντάς τὴν ὕστερ' ἀπὸ τόσο καιρὸ...

Πόσο εἶχε γίνεῖ ὥραία, Θεέ μου... Ἐπῆρε τὰ χέρια της και τὰ ἐσφίξε μέσα στὰ δικά της.

—Ξέρετε, κυρία, τί νοιώθει ὁ ναύτης ὅταν ξαναγυρίζε στὸ λιμάνι ὕστερ' ἀπὸ πολὺχρονη περιπλάνηση στὸ πέλαγος; ρώτησε.

—Τὸ φαντάζομαι... ἀπάντησε αὐτὴ χαμογελώντας.

—Ἐ, κάτι τέτοιο νοιώθω τώρα κι' ἐγὼ! Τί ὁμορφὴ πὸν εἶσθε... Πιὸ ὁμορφὴ παρὰ ποτὲ.

Αὐτὴ τὸν ἀπειλήσε με τὸ δάκτυλό.

—Ἀπαγορεύονται οἱ κολακείες! εἶπε γελώντας.

Ἡ ἀλήθεια δὲν εἶνε κολακεία. Κατὰ τὴν διάρκειά τῶν ταξιδιῶν μου, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν συνήτησα ἄλλη γυναίκα πὸν να μπορῇ να παραβληθῇ μαζί σας.

—Κοιτᾷτε και... προσπάθησε να εἰσθε λογικός Δὲν σὰς ἀκούσα ποτὲ μου να μιλάτε ἔτσι...

—Γιατί δὲν ἔτυχε ποτὲ να μοῦ παρουσιασθῇ μιὰ τέτοια εὐκαιρία. Κι' ὅμως, ἂν ξέρατε πόσες φορές ἤθελα να σὰς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου... Φοβόμουν ὅμως...

—Εἰσθε τόσο πολὺ συνεσταλμένος, λοιπόν;

—Ὁχι ἀλλὰ μοῦ φερόσατε με τόση ψυχρότητα...

—Τώρα... δὲν ἐρίσκετε ὅτι εἶμαι ψυχρὴ;

—Τώρα, τὸ βλέμμα σας μοῦ φανερώνει ὅτι θὰ μπορούσατε να με συμπονεῖτε...

—Γι' αὐτὸ μοῦ λέτε ὅλους αὐτοὺς τοὺς παραλογισμούς; Πότε γυρίσατε ἀπ' τὸ ταξίδι σας, ἀλήθεια;

—Μόλις χθές!

—Και ἡ πρώτη ἐπίσκεψις πὸν κάνατε εἶνε σε μένα;

Ὁ Αμορὺ κοκκίνισε. Μιὰ λάμψις θυμοῦ πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

—Ὁχι, εἶπε με εὐλικρίνεια. Χθὲς βράδυ ἐπῆγα στὸ Μπωλιέ. Τὸ εἶχα ὑποσχεθῇ αὐτὸ ἄλλοτε στὴ Λόλα, και μοῦ τὸ ἐθύμισε μόλις ἔμαθε ὅτι ἐπέστρεψα...

Καί διευθύνθηκε στὸ σπίτι.

Ὅταν ἀντίκρουσε τὸν Αμορὺ τὰ ἔχασε.

—

Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)



Μενέλαος

Ένα εϋδυμογραφικό ανάγνωσμα

Ο άγνωστος τὸν παρακολουθοῦσε καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν κύτταζε προσεκτικὰ στὰ μάτια. Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία συνεγίστηκε μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια ἐπὶ πολλὴν ὥρα, ὥσπου ἐφῆκε ἡ στιγμή πού ὁ Μενέλαος ἀπῆλθε.

— «Α, ὄχι κι' ἔτσι, εἶπε ἀπὸ μέσα του. «Α, ὄχι κι' ἔτσι!»

Τὴν ἱστορία ἔγιναν αὐτῇ; Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἀναιδέστατος μoustakaλῆς πού τὸν παρακολουθοῦσε; Καὶ τί ζητοῦσε ἀπ' αὐτόν; Διότι, ἐπὶ τέλους, αὐτὸ ἦταν ἀναίδεια καὶ μάλιστα ἀναίδεια τοῦ χειρίστου εἶδους! Καὶ στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς ἦταν καὶ ἓνα εἶδος ἀσεβείας τὸ νὰ παρακολουθῇ ἓνας ἄγνωστος ἓναν ντέτεκτιβ. Μεγάλῃ ἀσεβείᾳ!

Τὸ σκέφθηκε καλά, ὁ Μενέλαος Πανταχουπαρῶν, τὸ ξανασκέφθηκε, τὸ ζύγισε ὅπως ἔπρεπε καὶ ἀποτέλεσμα ὄλων αὐτῶν τῶν σκέψεων καὶ τῶν ζυγίσεων ἦταν τὸ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἐπέμβῃ. Καὶ ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Ἐκανε μιά ἀπότομη στροφή καὶ βρέθηκε φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὸν ἄγνωστο μoustakaλῆ.

Εὐρόβηξε ὁ Μενέλαος. Εὐρόβηξε καὶ ὁ μoustakaλῆς. Ζάρωσε τὰ φρέιδια του ὁ Μενέλαος. Τὰ ξάρωσε καὶ ὁ μoustakaλῆς. Καί, τέλος, ὁ ἦρας καὶ ἐμίλησε:

— Τί συμβαίνει, κύριε; εἶπε.

— «Ε;»

— Τί συμβαίνει, λέω...

— Τίποτες.

— Τί θὰ πῇ τίποτες;

— Τίποτες, θὰ πῇ τίποτες!

Ἀποτυχία, ὅμως, ἡ ὁποία δὲν ἀπῆλπισε ἐντελῶς τὸν ἦρᾶ μας. Καὶ ὄχι μόνον δὲν ἀπῆλπισῃ ὁ ἦρᾶς μας, ἀλλὰ ἔσπευσε νὰ ὑποβάλῃ καὶ δευτέραν ἐρώτησιν. Τὴν ἐξῆς:

— Θέλετε τίποτα, κύριε;

— «Ε;»

— Θέλετε τίποτα, λέω...

— «Οχι. Δὲν θέλω τίποτες.

— Πάλι τίποτες;

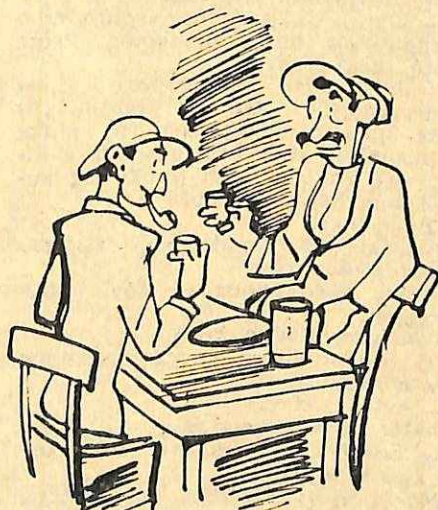
— Τίποτες!

«Ω, διάλο! Τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ γίνονται περισσύτερον τοῦ δόντος μoustakaλῆ. Ὁ ἀρεϊμάνιος μoustakaλῆς ἄρχισε νὰ φαίνεται στὰ ὄμματα τοῦ Μενέλαου ἀδυσώπητος, κακοῦργος, ἀμειλίχτος δολοφόνος κυανοπύγων ἀπαίσιος. Ἀλλὰ ἡ ὥρα, δὲν ἦταν ὥρα συλλογισμῶν καὶ χαρακτηρισμῶν. Ἦταν ὥρα δράσεως καὶ μάλιστα δράσεως κεραυνόβολου. Μέσα στὴν τσέπη του ὁ ἦρᾶς μας ἔσφιξε τὴν λαβὴν τοῦ πιστολίου του τοῦ φελλοῦ. Καὶ προέβη ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν μοιραίαν παρατήρησιν:

— Κάπου σ' ἔχω ξαναδῇ ἐσένα.

— «Αμ' αὐτὸ λέω κι' ἐγώ!»

— Μ' ἔχεις δεῖ κι' ἐσύ;
— Ἔτσι μὴ φαίνεται. Πῶς σὲ λιέν;
— Μενέλαο.
— «Α, μπράβο! Ἐλά σὶ κατάλαβα! Ἀπ' τῇ Ζαχλωροῦ δὲν εἶσαι;
— Ναί.
— Τοῦ Θανάση καὶ τῇ Μυγδαλιᾶς δὲν εἶσαι;
— Ναί.
— Πανταχουπαρῶν δὲν εἶναι τὸ παρανόμι σ';
— Ναί.
— Τόκα, τὸ λοιπόν!
— Τί;
— Τόκα, τὸ λοιπόν, πατρίδα!



— Εἰς ὑγίαν, πατρίδα!..

— Δὲν λέγομαι Πετροῖδας!
— «Αμ' τοῦ ξέρου ἰφτό, χαϊῖν!» Δὲν μὴ γνῶριζες;
— «Οχι.
— Οὐ Βαγγέλης τοῦ Μητρούση...
— Ποιὸς εἶν' αὐτός;
— Ἰγώ!
— Λοιπόν;
— Τί λοιπόν, βρε Ζαχάρ'; Εἶμι ὁ θεός σου, βρε ξάνο!
— Θεός μου;
— Ναί, μωρέ! Δὲν μὴ θυμᾶς; Ἀξάδερφος τῆς μάννας σ'!
— Μπᾶ;
— Μπαρμπάρια κι' Τούνεζι, χαμένο κουρμί! Τί κάνεις ρέ; Πῶς ἔγινες ἔτσι; Τρόμαξα νὰ σὶ γνωρίσω, βρε ζ'λάπ'!..

— ΕΕΕ —

Τὸ φαγοπότι εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε μεγάλης χαρᾶς. Ἐν Ἑλλάδι, ὅμως, εἶναι καὶ ὁ ἀπαραίτητος ἐπίλογος κάθε ἀπορόπτου συναντήσεως. Τὶς πρῶτες συγκινήσεις ἀκολουθεῖ στερεοτύ-

πως ἡ ἐρώτησις:
— «Εσάγες;
— Γιατί;
— Λέω, ἂν δὲν ἔφαγες, νὰ φᾶμε μαζί! Τί διάλο! Τόσα χρόνια ἔχω νὰ σὲ δῶ!
— Πᾶμε νὰ φᾶμε, λοιπόν, καὶ νὰ τὸ τσοῦσουμε καὶ λίγο γιὰ νὰ θυμηθεῖμε τὰ παλιά! Πᾶμε!
— Ἰσα!..

Ἦ... πατροπαράδοτος αὐτῇ σκηνῇ ἐπανεληφθῇ καὶ μετὰ τὴν συνάντησιν Μενέλαου καὶ Βαγγέλη. Ὁ Βαγγέλης ἐπρότεινε. Ὁ Μενέλαος ἐδέχθη. Καὶ σὲ λίγο βρέθηκαν καθισμένοι στὸ τραπέζι, μιάς ταβέρνας. Παρήγγειλαν κρασί καὶ τοὺς καταλλήλους μεζέδες.

— Μισὲ ὁκᾶ ρετσίνα; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

— Τί μισὲ, ρε βῶδι; ἡρώτησε βλοσυρῶς ὁ θεὸς τοῦ Μενέλαου, θιγείς διὰ λόγους ἐντελῶς μoustakaλῆ.

Τὸ γκαρσόνι ἐθίγη.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε...

— Τί μὴ παρακαλεῖς, ρε ξάνο; Σὺρς κι' πιάσε δυοὺς τρεῖς οὐκάδες...

— Δὲν ἔχουμε, κύριε...

— Δὲν ἔχετε τρεῖς οὐκάδες κρασί; Τί λῆς, βρε ζουντόβολο;

Τὸ γκαρσόνι ἐθίγη περισσότερον.

— Μὴ βρίζετε, κύριε...

— Μὰ εἶναι νὰ μὴ σὶ βρίζω, ἀφοῦ δὲν ἔχεις κρασί;

— Κρασί ἔχω. Δὲν ἔχω μέρος, ὅμως...

Τὸ παρεξήγησε ὁ ἐκ Ζαχλωροῦ θεὸς τὸ πρᾶγμα.

— Γιατὶ πρόαιχε, ρέ! Στου' σπᾶω τὸ ξιρό σ'!

Ἐπενέβη ὁ Μενέλαος.

— Μὰ τί συμβαίνει, θεῖε Βαγγέλη;

— Δὲν τοὺν ἄκουσες τί μὴ εἶπε; Δὲν ἔχει μέρους!

— «Ε, λοιπόν;

— Τί, λοιπόν, ρε Ζαχάρ'; Γιατὶ τοῦ ἀνακατέβ' τὸ μέρους μὲ τοῦ κρασί, οὐ βρουμιάρης;

Ἦνῃσεν τὴν παρεξήγησιν τὸ γκαρσόνι καὶ ἐξήγησε τὰ πράγματα. Λέγοντας «αἰετος», ἐννοοῦσε τὸ πόνον, δοχεῖον, μπουκάλι, χιλιάρα καὶ ὄχι ἐκείνο πού κακῶς ὑπέθεσε ὁ ἐκ Ζαχλωροῦ θεὸς τοῦ Μενέλαου, ὁ ὁποῖος ἐπέισθη, τελικῶς, ὅτι εἶχε ἄδικο καὶ ὑπεχώρησε στὸ νὰ τοὺς φέρῃ τὸ γκαρσόνι μιά ὁκᾶ μέσα σὲ δύο μισές.

Καὶ ἄρχισε φαγοπότι γενναῖο. Μπου-

κιά καὶ γουλιὰ.

— Νὰ μοῦ ζήσ'ς, πατρίδα!

— Πάλι Πατρίδα, θεῖε Βαγγέλη; Δὲν εἶπαμε πῶς δὲν μὲ λένε Πατρίδα;

— Μπῆτ βῶδι; εἶσαι, μωρέ! Πατρίδα, ρέ, λῆμε τοὺν πατριώτη, τοὺς ὁμοχώρι-

ουν!

Καὶ ἄρχισε τὴν τελικὴν του ἀπόφασιν: Ὁσθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος! Ἐβγάλε τὸ πιστόλι του καὶ τὸ ἐξήγαγε. Ἦταν ἐν τάξει. Ἐβγάλε τὴν τσέπη του γιὰ φελλούς. Εἶχε ἄρκετους. Ἐγέμισε, λοιπόν, τὸ ὄπλο του καὶ ἔλαβε στάνιν ἀμυντικὴν. Καθὼς, ὅμως, ἔκανε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, τὸ παπούτσι του ἀπῆλθε σ' ἓνα γαλᾶκι καὶ σπασίστηκε φαρδὺς πλατὺς, δημιουργώντας ἓναν ὁ-

Πανταχουπαρεῖν

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

— «Α, ἔτσι;
— Ἔτσι κι' χειρότερα, ζουντόβολο! Ἰδίδια!
— Στὴν ὑγείᾳ σου!
— Κοπάννα το!
— Τὸ κοπάννω.

— Ἀσπρὸν πάτου! Ὁλοῦ πῆστού!

Νὰ μοῦ ζήσ'ς, Ζαχλωροῦ λιθεντογέννα!

Ἐνθουάζεταν ὁ ἐξάδελφος, ἔπινε ὁ Μενέλαος. Ἐπῖνε ὁ Μενέλαος, ἐνθουα-

ζόταν ὁ ἐξάδελφος. Καὶ ἀποτέλεσμα τοῦ φαύλου αὐτοῦ κύκλου ἦταν νὰ ζαχλωθε-

τσοποιηθῇ ὁ ντέτεκτιβ, νὰ γίνῃ, δηλαδή,

...κουνουπίδι ἀπὸ τὸ κρασί!

Καὶ ὅταν ἔγινε κουνουπίδι, ἀπεχαίρε-

τηκε ὅπως-ὅπως τὸ θεῖο του τὸ Βαγγέλη

καὶ πῆρε τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ σπῆτι

του, περὶ ὧραν δευτέραν προῖνῃν.

— ΕΕΕ —

Μπήκε στὸ δωμάτιο, ἄναψε τὸ φῶς

καὶ πῆγε πρὸς τὸ κρεββάτι του. Πρὶν

πλησιάσῃ, ὅμως, σταμάτησε σὰν νὰ τὸν

εἶχαν χτυπήσει κατακέφαλα μὲ ῥόπαλον,

ἐξ ἐκείνων πού ἐχρησιμοποιοῖ ὁ ἀείμνη-

στος Ἡρακλῆς. Καὶ εἶχε δίκιο ὁ δυστυ-

χῆς νὰ ταραχθῇ τόσο πολὺ. Εἶχε δὴ νὰ

κοιμᾶται στὸ κρεββάτι ἓνας γέρος νὲ

μοῦσι σφηνοειδὲς εἰς βαθμὸν ἀπελπιστι-

κόν!

— Κύριε ἐλέησον!, ἔκανε ἀπὸ μέσα

τοῦ ὁ Μενέλαος.

Ἐτρίψε τὰ μάτια του καὶ ξανακύττα-

ξε. Ὁ γέρος μὲ τὸ ἀπελπιστικῶς σφην-

ειδὲς μοῦσι δὲν ἦταν ἐφιαλτικὴ ὄψις.

Ἦταν ὅν μὲ σάρκα καὶ ὀστά καὶ κοιμό-

ταν στὸ κρεββάτι τοῦ ἡσυχάτατα.

— Κύριε τῶν Δυνάμεων μὲθ' ἡμῶν γε-

νοῦ, ψιθύρισε ὁ Πανταχουπαρῶν.

Πῆγε νὰ λιποθυμίσῃ ὁ φουκαρᾶς. Τέ-

ταια λαχτάρα δὲν μπορούσε νὰ συλλάβῃ

τὸ μυαλό του. Ἐπὶ τέλους κατῳρωπτε

νὰ ἐπιβληθῇ κᾶπως στὰ νεῦρα του. Κα-

νὰ ἐπιβληθῇ κᾶπως στὰ νεῦρα του. Κα-

τάλαβε ὅτι μὲ τίς προσευχὰς δὲν μπο-

ροῦσε νὰ ἔλῃ κανένα βετικό ἀποτέλεσμα.

Ἐπρεπε νὰ δράσῃ κατὰ τρόπον περισσό-

τερον ἔντονον. Καὶ πρὸ παντός ἔπρεπε

νὰ μάθῃ ποῖος ἦταν ὁ μoustakaλῆς καὶ

νὰ κατανοήσῃ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ κατα-

στάτος πού εἶχε τὴν θρασυτέτα νὰ κατα-

χρασθῇ τοῦ καταφυγίου τῆς κλίνης του.

Γιὰ νὰ γίνοντο, ὅμως, ἔλα αὐτὰ ἔπρε-

πε νὰ ξυπνήσῃ ὁ κακοποιὸς γέρον. Καὶ

πῆ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ πῇ τὴν ἀλή-

θειαν καὶ μόνον τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς

φρόνον καὶ χωρὶς πάθος. Πρὶν, ὅμως, ἐ-

φάρθῃ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἔ-

πρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ ὁ μoustakaλῆς

ὅτι ἔγινε τὸν συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ



— Ψηλά τὰ χέρια!..

ση σὸ στόμα τοῦ λύκου χωρὶς νὰ λάβῃ
τὰ μέτρα του. Ἀσφαλῶς, λοιπόν, τὸ σπῆ-
τι θὰ ἦταν περιχυλμένο ἀπὸ κακοποι-
ούς, οἱ ὁποῖοι περιμέναν τὸ εὐνῆμα τοῦ
φοβεροῦ μoustakaλῆ γιὰ νὰ ἐφορμήσουν
καὶ νὰ συλλάβουν τὸν ἀδυσώπητο διώ-
κτη τοῦς ζωντανὸ ἢ νεκρό!

— «Α, τοὺς ἀθλίους! σκέφθηκε ὁ Με-
νέλαος τοῖς δόντια τοῦ ἀπὸ τὴν
λύσσα. «Α, τὰ καθάρματα! «Α, τοὺς οὐ-
τιδανούς! Ὅλα τοὺς συλλάβω ὅλους! Ὅλα
τοὺς ἐξετελείσω ὅλους! Ὅλα τοὺς φονεύ-
σω ὅλους!..

Καὶ ἐπῆρε τὴν τελικὴν του ἀπόφασιν:
Ὁσθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀν-
τὶ ὀδόντος! Ἐβγάλε τὸ πιστόλι του καὶ
τὸ ἐξήγαγε. Ἦταν ἐν τάξει. Ἐβγάλε τὴν
τσέπη του γιὰ φελλούς. Εἶχε ἄρκετους.
Ἐγέμισε, λοιπόν, τὸ ὄπλο του καὶ ἔλαβε
στάνιν ἀμυντικὴν. Καθὼς, ὅμως, ἔκανε
νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, τὸ παπούτσι του ἀπῆλ-
θε σ' ἓνα γαλᾶκι καὶ σπασίστηκε
φαρδὺς πλατὺς, δημιουργώντας ἓναν ὁ-

ρυθὸ ἀπερίγραπτο. Ἀποτέλεσμα τοῦ ὁ-
ρύθου ἦταν νὰ πεταχθῇ ὀρθίως ὁ μoustaka-
λῆς. Ἐρακιανὸς ὅπως ἦταν, μὲ τὸ μυ-
τερό γένι του καὶ τὸν ἐπίσης μυτερό
σκούφο του, στὴν ἄκρῃ τοῦ ὀπίου κρε-
μόταν μιά μικρὴ πράσινη φουντίτσα, ἔδι-
νε τὴν ἐντύπωσιν φαντάσματος.

Ὁ Μενέλαος, ὅμως, δὲν τὰ ἔχασε,
σηκώθηκε γρήγορα, πῆρε τὸ πιστόλι του
ἀπὸ κάτω καὶ στρέφοντας τὴν κἀνήν
πρὸς τὸ στήθος τοῦ μoustakaλῆ, ἐγρύλ-
λισε:

— Ψηλά τὰ χέρια!..
— «Ε;
— Ψηλά τὰ χέρια, λέω, καὶ τσιμουδιᾶ
γιατὶ στὴν ἀναψή!
— Κακοῦργε!
— Πάψε, μωρέ!, μὴν ἔχουμε κανένα
δυστύχημα! Πάψε, μὴ σοῦ ρίξω!
— Ἐγκληματία!
— Πάψε!
— Λήσταρχε!
— Σούτ!

— Λωποδύτα! Ἀπατεῖν! Οὐτιδανέ!..
«Ω, συμφορά! Δὲν ἐγγουῶσε νὰ πάψῃ ὁ
μoustakaλῆς. Ἐξω φρονῶν ἦταν. Ἐμείνετο.
— Κτήνος! Τέρας! Ὁφι!
Τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ σκουραίνουν
λίαν ἐπικινδύνως. Καὶ ὁ Μενέλαος ἀπε-
φάσισε νὰ μαλακώσῃ, νὰ παρακαλέσῃ.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε...
— Σιωπῇ, τέρας τῆς κολάσεως!
— Κάποια παρεξήγησις συμβαίνει!
— Τώρα θὰ σοῦ δεῖξω ἐγώ. Ὅλα καλέ-
σω τὴν ἀστυνομίαν, κτήνος!
— Μὴ μὲ βρίζετε, παρακαλῶ...
— «Οχι, θὰ σὲ βρίζω! Καὶ θὰ σὲ πα-
ραδώσω εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἐλσεινέ!
— Μὴ μὲ βρίζετε, λέω.
— «Οχι, θὰ σὲ βρίζω!..

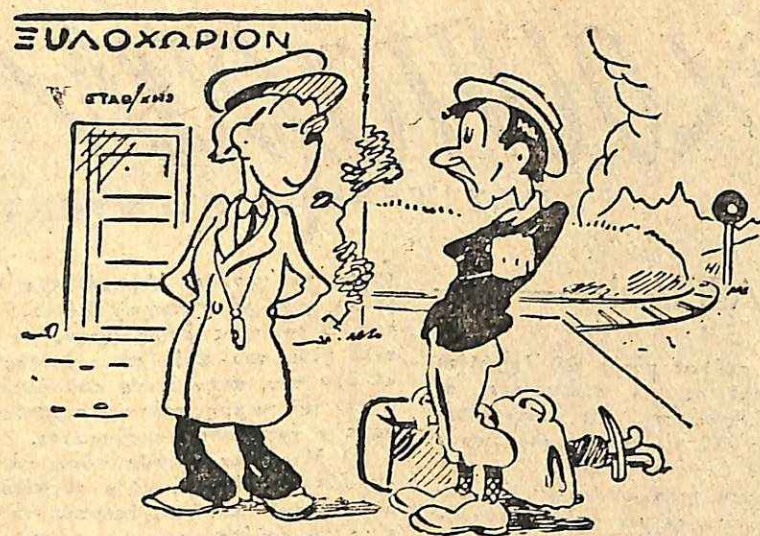
Τέλος πάντων, ὁ μoustakaλῆς δὲν ὅλη-
σε νὰ ὑποχωρήσῃ. Βγήκε στὸ παράθυρο
καὶ κίλεσε «εἰς βοήθειαν». Καὶ εὐρόβη
κοντὰ διανοκτερεῶν ἀστυφύλας. Καὶ ἔ-
σπευσε. Καὶ τοῦ διηγήθη ὁ παθὼν τὰ
συμβάντα. Καὶ ἐπεχείρησε νὰ διηγήσῃ
καὶ ὁ Μενέλαος. Καὶ ἀνεχαίτισθη.

— Σιωπῇ, ἐσύ! Πφ! Εἶσαι καὶ μεθυ-
σμένος!
— Ναί ἀλλά...
— Σιωπῇ. Νὰ τὰ πῇς στὸ τμήμα.
— Ἀλλά...
— Στὸ τμήμα εἶπα! Ἐμπρός, μάρε!

Ὅταν ξεμέθυσε ὁ Μενέλαος τὰ ἔμαθε
ὅλα. Δὲν ἦσαν ἄλλως καὶ πολλά. Με-
θυσμένος καθὼς ἦταν, ἀντὶ νὰ μὴ στὸ
δικό του δωμάτιο, μπήκε στὸ διπλάνο, τὸ
ὁποῖο τὸ ἴδιο ἀπόγευμα εἶχε νοικιαστῇ
ἀπὸ τὸν καθηγητὴν κ. Ἀχιλλέα Καϊμά-
κη, ἐπιστήμονα διαπρεπῆ, τρέφοντα
μούστιον μυτερόν καὶ ἀγάπην πρὸς τὰς
Μούσας. Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Δ. Γ.

ΑΦΕΛΕΙΑ



Στο σταθμό του τοπικού τριάνου:
—Τί ώρα φεύγει το τριάνο κ. σταθμάρχα;
—Δέν έχει τριάνο σήμερα κύριε. 'Ο οδηγός
είχε δουλειά και κατέβηκε στην πόλη.

Το λεύκωμα της «Εβδομάδος»

Η «Εβδομάς» καθιερωί από
του παρόντος φύλλου λεύκωμα
εις του οποίου τας ερωτήσεις θα
ἀπαντήσουν οι διαπρεπέστεροι.
Ελληνες συγγραφείς, καλλιτέ-
χναι κ.λ.π.

Τί έστι έρως;

Ο άσπασμός του... Άγγέλου
πρός τα άστρα... του έλαφρου
θεάτρου.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

Δέν τό λέω γιατί φωνάζει ο
μπαμπάς.

ΛΟΥΪΖΑ ΠΟΖΕΛΛΙ

Ούτε κι' έμεις γιατί φωνάζει ή
μαμά.

ΑΝΝΑ —ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΟΥΤΑ

Τό πλέριο γούρμασμα της πα-
θιάρικιας αίσταντικότητας.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Τί έστι γάμος

Η άποδοχή της βιβλικής πα-
ραίνέσεως: «Άλλήλων τά βάρη
βαστάετε».

ΜΑΝΤΙΝΕΙΟΣ —ΜΑΝΤΙΝΕΙΟΥ

Μία πρώτη τάξεως άφορμή
λάντη. "Ω! ή Στέλλα Βιολάν-
τη!

ΑΛΙΚΗ ΜΟΥΣΟΥΡΗ

Άν δέν ήσθε ότι είσθε

τί δά θέλατε νά ήσθε!

Τίποτε, διότι αισθάνομαι έξαι-
ρετικήν ικανοποίησιν πού είμαι ο
συγγραφέας της Στέλλας Βιο-
λάντη. "Ω! ή Στέλλα Βιολάν-
τη!

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Θρύψαλο.

ΔΗΜ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Φορέματα

άπλα και πρακτικά

Η Παριζιάνα κατορθώνει νά
χρησιμοποιή τό βραδυνό της φό-
ρεμα και τό άπόγευμα και στο
θέατρο και στο γεύμα και στο
μπάνιο.

—Αυτά τά ευεργετικά μοντέ-
λα είναι από καραβόπανο θαι-
πό, με ένα «άμπιεσμάν» από
γυαλόχαρτο, τό όποιον κεντιέ-
ται με ηλεκτρικό καλώδιο ώ-
στε νά προσοδίδη την διακοσμη-
τική νότα.

—Φορέματα από δημοσιογρα-
φικό χαρτί σε άπλουστάτη
γραμμή, φοδστα κοντή, ντεκολ-
τέ πολύεδρο, μανίκια παπαδι-
στικά, φοριοονται σε μαστίχα,
σε καυγά, σε ποδαρόδρομο και
στον ύπνο αντί νυκτικού.

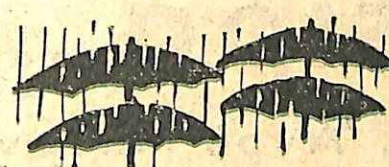
—Ένα από τά ωραιότερα
μοντέλα της έποχής του Ρομ-
πιέρ Πιγκέ από τσουβάλι γκρε-
νά έφηρμοσμένο στο σώμα μέ-
χρις άηδίας και διευθετημένο
με μπουγιονέ, ένα άμπιεσμάν
από μεταχειρισμένο επίδεσμο,
φιόγκος από μουσαμά μετριάς
ποιότητας.

—Φορέματα από λαμέ άσημέ-
νια, χρυσά, δράνζ, ροζάτρ, με-
λιτζάνι, με φοδστες μέχρι τόν
άστράγαλο και κορσάζ σε σχέ-
διο Νορβηγικής άγροικίας, χρη-
σιμοποιούνται παντού. Άκόμα
και στην μπουγάδα.

H MONTAIN

ΓΙΑ ΝΑΓΕΛΑΤΕ

ΒΡΟΧΕΣ



Ο Άττικός ο ούρανός
κάτι πολύ παράξενες ιδιοτροπίες έχει
κι' εκεί που είναι γαλανός
άμέσως μεταβάλλεται κι' άκαταπαύστως β-
(χει!..

Έσγάτως έβρεχε σχεδόν
μέρα και νύχτα κρουνηδόν,
ώστε καθένας φώναζε: «Θεέ μου, φτά-
πιά!»
και όλοι μας έγιναν άπ' τη βροχή παπιά

Ο Άττικός ο ούρανός
άπέβαλε τό παιλαϊόν κι' ένδεδειγμένον τό
(τα

κι' άποπειράται, προφανώς,
μόνον, βεβαίως, δι' ενός
βρογίνου καταφράκτου,
όν μάρ έξαποστέλλει.
ν' άποδειχθί έν τέλει

πώς όσα είπεν έκαστος άσμένως κι' έν σπ-
(δ

με κομπορρήμον ύφος.
περί Άττικού ορίζοντος ήσαν όλα ψευδή
έφ' όσον άπεδείχθησαν έκ τών ύστέρων
(φος!..

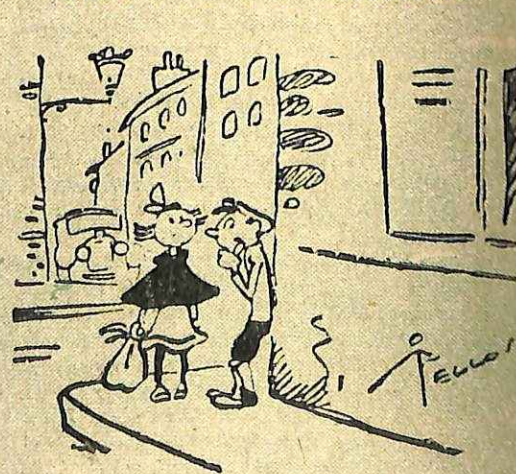
Πολλά κι' ώραϊα γίνονται συνήθως όταν β-
(χη

ναί! ή βροχή θεάματα ποικίλα μάρ παρέχει
Μ' άν θέλης, άναγνώστα μου, νά πάρης
(ιδ

κύτταξε τόν υπέρκομψον αυτόν έρωτιδέα,
όστις ή άκων ή έκών,

προσφέρων την όμπρέλλα του με πᾶσαν π-
(θυμία

ΚΑΤΑ ΓΡΑΜΜΑ



Στό δρόμο:

—Τί περιμένεις έδώ γάμω, Τοτό;
—Άκουσα τό μπαμπά νά λή πώς ο
κύριος του επάνω πατώματος πέτα τα
λεφτά του από τό παράθυρο, και περι-
μένω νά τά μαζέψω!...

ο' ένα βρεγμένο θηλυκόν,
συνάπτει εύχερέστατα σπουδαίαν γνωριμία,
πλήν, όμως, γιά διάστημα όλίγον και ταχύ,
γιατί θά λήξη πάραυτα μαζί με τη βροχή!...

Σέ μιάν ήμέρα βροχερή
πόσα κανείς παρατηρεί...
Της πρωτευούσης αι όδοι
μορφήν αλλάζουν έν σπουδῃ
χωρίς καμμιάν αίτίαν

κι' ή δυστυχής πρωτεύουσα θυμίζει Βενε-
(τιαν!...

Μιά τέτοια μέρα δύνασαι νά δής έκ του πλη-
(σίον

βάρκες και ποταμόπλοια στο τέρμα Πατη-
(σίων!...

Της πρωτευούσης ή βροχή
είναι βροχή άκατάπαυστος, βροχή με τό του-
(λούμι,

γι' αυτό χαρά στον εύτυχί,
όστις άν τύχη και βραχή

μπορεί νά βάλη πάραυτα τό άλλο του κου-
(στούμι!...

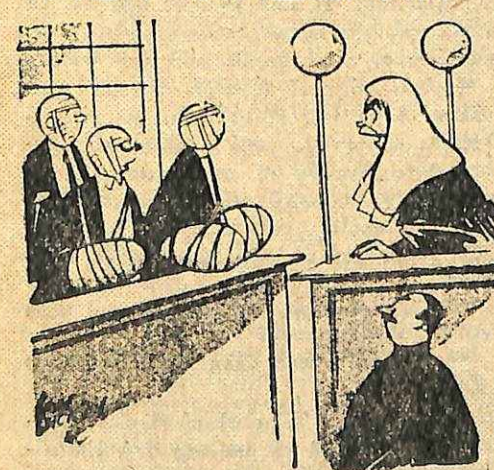
Ο Άττικός ο ούρανός
έπαψε νάναι γαλανός,
άλλ' είναι πάντως γεγονόςς

πώς κι' όταν έχη σύννεφα κι' όταν άκόμα βρέ-
(χη,

ποσότητα ποιήσεως μεγάλην περιέχει!...

Ο ρεπόρτερ

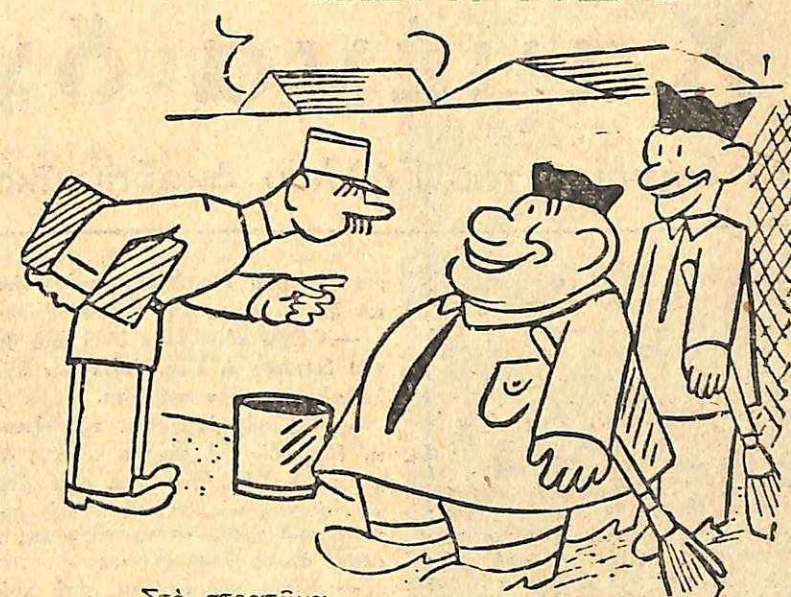
ΠΟΥ ΝΑΞΕΡΑΝ



Στό δικαστήριο:

—Είσαστε και οι τρεις μεθυσμένοι ο-
ταν έγινε τό δυστύχημα. Και ποιός από
σας ώδηνούσε;
—Δέν ξέρουμε κύριε δικαστά. Κα-
θήμεθα και οι τρεις στο πίσω κάθι-
σμα!

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ



Στό στρατών:

—Εσύ Τρικλοποδιάδη, θ' αλλάξης, αύριο
σώμα!

—Μή μου τό λές κύρ λοχία, γιατί δέν πι-
στεύω στην μεταμψύχωση!...

Υπόδεσις

άρχαιοκαπηλείας

Οι συνεχίζοντες τας περί την
Άκρόπολιν άνασκαφάς, άνεκά-
λυσαν ένα περίεργον ύπόγειον
εις τό όποιον ύπήρχον διάφορα
άρχαία καθίσματα καθώς και
μερικά άρχαία κρασσοπήτρα. Οι
είδικοί άρχαιολόγοι πού εξέτα-
σαν τό ύπόγειον ύποθέτουν ότι
πρόκειται περί... άρχαίου καπη-
λείου.

Απωλέσθη

Άπωλέσθη μεταξύ πλατείας
Συντάγματος και ύπορείων Υ-
μητού κοινόν κομβίον άνδρικού
έπανωφορίου.

Παρακαλείται ο εύρών νά μήν
προβή εις ούδεμίαν άπολύτως έ-
νέργειαν καθ' όσον ή άπώλεια
δέν είναι σημαντική.

Ο καιρός

Ο καιρός θά είναι πιθανώς
σίμερον ανά την Άνατολικήν
τιμήν Ελλάδα όλίγον αίθριος ή
όλίγον νεφελώδης ή όλίγον βρο-
χερός και ανά την λοιπήν Ελλά-
δα πολύ αίθριος ή πολύ άστατος
ή μετά πολλών βροχών ή μετά
πολλών καταιγίδων. Οι άνεμοι
θά πνεύσουν εις μέν τό Κρητικόν
από βορείων έως δυτικών, εις τό
Αιγαίον όπως του γουστάρει
και εις τό Ιόνιον δέν θά πνεύ-
σουν καθόλου κι' άν μπορούτε
πέστε τίποτε

Τα ξόμπλια

της μπαρούφας

Υπό τόν άνωτέρω τίτλον έδό-
θη εις τόν «Άρouraϊόν» μία έν-
διαφέρουσα διάλεξις του γνω-
στού λογίου κ. Γκάθη Άγκά-
θη. Έν αρχή ο ρήτωρ ηύχαρίστη-
σε τό άκροατήριόν του διότι
«δέχτηκε νά μαζεφθί σε μία σά-
λα γιά ν' άφουγκραστή τά φτε-
ροπετούμενα λόγια του μιλητή»
και έν συνέχεια έτόνισεν ότι με
την διάλεξιν του «Τά ξόμπλια
της μπαρούφας» θά κατηριάζη
τά τρατά της ανακριβολογίας,
τά όποια—ώς είπεν ο κ. Άγκά-
θης—έθασαν εις σημείον ώστε
«νά τρικλοποδιάζουνε τη βέρα
ύπόστασις της αλήθειας και νά
βυσσοδομάνε τού άτταβισμού τό
πλέριο κουτσουβάλισμα στην
πλατόδρμα της άσφιας φιλολο-
γικής γκραβούρας».

Μετά τό πέρας της διαλέξεως
του ο όμιλητής μετεφέρθη έν
διαδηλώσει εις τόν Σταθμόν
Πρώτων Βοηθειών.

Αναχωρήσεις

Ο κ. Διονύσιος Σκονάκας, ά-
ναγνώστης πρό τετραμυέρου έκ
της οίκιας του ίνα μεταβή εις
την εργασίαν του, δέν έπανήλ-
θεν εισέτι. Η σύζυγός του ύπο-
πτεύεται ότι πρόκειται ή
έγκλήματός ή περί αυτοκτονίας.
Οι φίλοι, όμως, του κ. Διονυσίου
Σκονάκας βεβαιούν ότι πρόκει-
ται περί αναχωρήσεως έκ προ-
μελέτης, δοθέντος μάλιστα ότι
τό παρουσιαστικόν της κυρίας
Σκονάκας δύναται νά καταστήση
φιλοτάειδον και τόν πλέον φιλή-
συχον άνθρωπον του κόσμου,

ταγο. "Αρτί ποιητικά δημιουργήματα με ένα σωρό προτερήματα και με παραμικρά ψεγάδια. Χωρίς να λογαριάζουμε και ψεύδια. Που θεωρήθηκαν αληθινά διὰ τὴν δύναμιν τοῦ νεοελληνικοῦ ἐμμέτρου λόγου. Διὰ τὴν ἀριστερίαν τὴν τύπον δευτέρου συλλογῆς, τὰ «Ἐγκόλπια», καὶ τὸ 1928 τὴν τρίτην: Σιγαλὲς φωνῆς» πού πῆρε καὶ τὸ βραβεῖο τῆς Ἀκαδημίας.

Καλὸ καὶ ἅγιον ἴσως τὸ ἀκαδημαϊκὸ βραβεῖο, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἔρθῃ παρὰ γιὰ νὰ ἐπικυρώσῃ καθυστερημένα κατὰ πού εἶχε γίνῃ ἀπὸ πολὺ προώτερα κοινὴ συνείδησις. Ὁ Λαύρας εἶχε ἀναγνωρίσῃ ποιητὴς μὲ τὴν πρώτην του εὐθὺς συλλογῇ. Ἡ εἰλικρίνεια, ἡ θαδεὶά ἀλλὰ συγκρατημένη συγκίνησή του, ὁ κύκλος τῶν ἐμπνευστῶν του, τὸ πλούσιο λεξιλόγιό του, τὰ πολυποίκιλα «μέτρα» του πού ἔδιναν καινούργιες ἀνομιλὲς νότες, στὴν ἑλληνικὴ ποίησι, εἶχαν κάμει αἴσθησιν εὐθὺς ἐξ ἀνάγκης.

Ὁ Λαύρας τραγοῦδῃσε μὲ ἀπλότητα ἀλλὰ μὲ θέρη, μὲ συγκίνησι, πράγματα πού σπάνια περνοῦσαν στὴν θεματολογία τῆς νεοελληνικῆς ποίησης. Τὸ θαυμάσιο ποίημα πού δημοσιεύουμε εἶναι μιὰ ἀπόδειξις. Ἡ Τραγικὴ μοῖρα τῆς Θεοῦς-Μαρῶς, τῆς γρηοῦλας πού πέθανε καὶ πού θὰ ξεχαστῇ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, γίνεται σὸ στίχο τοῦ ποιητῆ μοιρολόι, χωρὶς ὀδυγγμούς, χωρὶς θρήνους καὶ κομποῦς ἀλλὰ μ' ἓνα βουδὸ κλάμμα.

Ἡ «Θεὶα Μαρῶ» πού εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα ποιήματα τοῦ Λαύρας ἀφ' ἑλπίς τὴν ὑπαρξὴ τῆς σὲ κάποιες παιδικὲς ἀναμνήσεις τοῦ ποιητῆ.

Τὰ περισσότερα ποιήματά μου, μὰς εἶπε ὁ κ. Λαύρας, ἔχουν βῆ ἀπὸ ἀναμνήσεις τῶν παιδικῶν χρόνων. Αὐτὴ ἡ Θεὶα-Μαρῶ εἶναι πρόσωπο πραγματικό. Θυμῶμαι, τότε καθόμασταν σ' ἓνα σπίτι στὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Μητροπόλεως καὶ Φωκίωνος. Ἀντίρριπ ἀπὸ μὰς ἦσαν τὸ σπιτάκι μὲς γρηοῦλας πού τὴν ἔβλεπα συχνὰ ἀπ' τὰ παράθυρά μας, νὰ καθάιται ὅρες ὀλόκληρες μπροστὰ σὸ κατώφλι καὶ νὰ λιάζεται. Εἶχε καὶ μιὰ ἐγγονοῦλα, αὐτὴν ἀκριβῶς πού ἀναφέρει τὸ ποίημα, μόνον πού δὲν θυμῶμαι ἂν τὴν ἔλεγον πράγματι Ἀννίω ἢ κάπως ἄλλοι-ὄς. Ἡ γρηοῦλα ἐκεῖνη μοῦ εἶχε κάμει θαδεὶα ἐντύπωση καὶ εἶχεν κατὰ τὸν περὶ ὁρισμένον παιδικὸν μου κόσμον σὰν ἓνα ἀπ' τὰ κυριώτερα πρόσωπα πού ἀποτελοῦσαν γιὰ μένα τὸν κόσμον.

Ὅταν ἡ γρηοῦλα πέθανε, ὁ νεαρὸς Πετιμεζὰς λυπήθηκε πολὺ. Μὲ τὴν παιδιαστικὴ φαντασία του θὰ εἶχε μεγαλοποιήσει τόσο πολὺ αὐτὸν τὸν θάνατον, ὥστε νὰ τὸν φαντάζεται σὰν ἓνα κοσμοϊστορικὸ γεγονός πού θὰ ἀλλάζε τὴν ὕλη τῆς ζωῆς αὐτοῦ καὶ τῶν περιόχων. Κι' ὁ μὲς ὅταν πέρασαν λίγες μέρες εἶδε, ὅτι ἡ ἑμμορὴ γρηοῦλα εἶχε ξεχαστεῖ. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ ἐγγονοῦλα τῆς, μ' ὅλα τὰ μαῦρα πού φοροῦσε, εἶχε λησμονήσει γρηγορὰ τὴν γυναικα τῆς. Ἡ ἐντύπωση αὐτὴ ὑπῆρξε ζωηρότατη στὸν αἰσθητικὸ μικρὸν.

Ὡστε — θὰ συλλογίσθηκε αὐτὸ λαιπὸν μονάχα εἶναι ὁ θάνατος; Πεθίνει καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ξεχνιέσαι, χάνεσαι μέσα στὴν ἀνυπαρξία, διαγράφεται ἡ ὑπόστασί σου ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτο, ξεγράφεσαι, φεύγεις λίγο κατ' ὀλίγον ἀπ' τὴν μνήμην τῶν συνανθρώπων σου...

Αὐτὴ τὴν ἐντύπωση τὴν ποιητικὴν μὰ καὶ τόσο ζωηρὴ θέλησε νὰ δώσῃ μὲ τὸ ποίημά του ὁ κ. Λαύρας. Καὶ τὴν ἀπέδωκε μὰ τὴν ἀλήθεια μὲ τόσο θαυμάσιον τρόπο. Οἱ μουσικώτατοι, οἱ ὑποβλητικοὶ στίχοι τῆς Θεοῦς-Μαρῶς εἶναι ἀπὸ κείνους πού δὲν λησμονοῦνται εὐκόλως. Ἐγὼ οὖν μιὰ ὑποβλητικότητα πού προκαλεῖ αὐθόρμητη τὴν συγκίνησιν τοῦ ἀναγνώστη. Ἡ μοῖρα τῆς Θεοῦς-Μαρῶς πού λίγο πολὺ εἶναι ἡ μοῖρα κάθε ἀνθρώπου δὲν μπορεῖ ποτὶ νὰ σοῦ φέρῃ δάσκαλο καὶ μάστιγα. Ὑπάρχει ἡ μοῖρα αὐτὴ. Ἐ

ζῆσε τὴ ζωὴ τῆς, ζῆσε τὰ νειάτα τῆς, καρτεροῦσε κι' αὐτὴ τὸν ὁμορφιὸν τῆς κρυφτηγῶντας πίσω ἀπ' τὴς γυρίλλες, ὅπως κάνει τώρα κι' ἡ ἐγγονοῦλα τῆς, ἀγάπησε, ἐπόθησε, γέλασε, γλῆντσε... Μὰ γέρασε καὶ κάποτε πέθανε. Καὶ οἱ ἄνθρωποι τὴν λησμονήσαν. Ἐπαψε νὰ τὴν κλαίῃ ἡ Ἀννίω, ἔπαψε νὰ τὴν μνημονεύῃ ὁ παπὰς, σβύστηκε τὸ ὄνομά της ὡς κι' ἀπ' τὸ σταυρὸ. Ἐτοί θὰ σβυστῇ ἀπ' τὸ Σταυρὸ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἀννίως ὅταν κάποτε κι' αὐτὴ θὰ γεράσῃ καὶ θὰ πεθάνῃ. Γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ σκληρὴ ἀνθρώπινη μοῖρα. «Τὰ ἴδια, λέγει, ὁ ποιητῆς, γυρίζουν στὸν κόσμο αὐτὸ τὸν πανερό. Καὶ στὴν ξερὴ τριανταφυλλιά πέφτουν τὰ ὀδὰ τὰ παλιὰ, μὰ νέο μπουμπουκὶ ξαναθαίνει...».

— — —

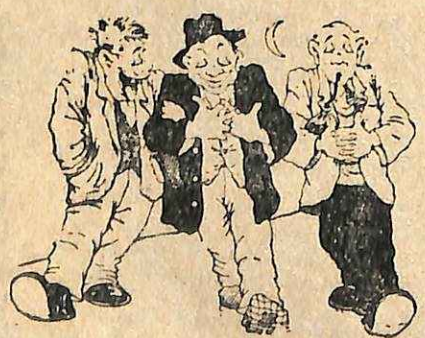
Ὁ κ. Λαύρας εἶναι ἓνας ἀπ' τοὺς γλυκύτερους μποροῦμε, νὰ πούμε, ποιητὰς μας. Τὰ θέματα τοῦ ἀπ' αὐτὸν τόσο ἀνθρώπινα. Κάποιο παλιὸ περιβόλι, κάποιον ἐξωκλήσιον, μιὰ κληματαριά, ἓνα σπιτάκι, δυὸ κυπαρίσσια, μιὰ καρινάδα, μιὰ γρηοῦλα. Ὁ στίχος του ρυθμικός, γοργός, μὲ μετρικὰ κάποια ξαφνιάσματα πού ἔχουν ἐν τούτοις πολλὴ χάρι, τὸ ποιητικὸ «κλίμα» του συγγενὲς τῆς περισσότερας φορὲς μὲ τὸ δημοτικὸ τραγούδι, ὁ λυσιμὸς τὸν πηγαῖος, τὰ νοήματά του, λαογραφικά, χωρὶς μεταφυσικὰ καὶ ἐσωψυχικὰ περιπλανήσεις, καθάρια σὰν τὸ γαργαρο νερό. Ἐνας ποιητὴς πραγματικὸς, σωστός, δικαιωμένος ἀπ' τὸ ἔργο του ἀφοῦ νοιώθει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὺς ὅ,τι λέει, δὲν τὸ λέει γιὰ νὰ τὸ πῇ, ἀλλὰ γιὰτὶ μιὰ μουσικὴ φωνὴ τῆς φύξης, μιὰ παρόρμησις ἐκ τῶν ἐνδόν του τὸ προστάζει, τοῦ τὸ φέρνει στὰ χεῖλη.

Καὶ ἡ φιλοσοφία του, τὸ πρῶτον πίσω ἀπ' τὸ ὅποιο ἀτενίζει τὴν ζωὴ; Ἀπλὴ καὶ αὐτὴ ἀλλὰ, ἀλλοίμονο! Τόσο ἀπαισιόδοξος. Ὅταν τὸν ρωτήσαμε, πού εἶναι γι' αὐτὸν τὸ νόημα τῆς ζωῆς; ἀπάντησε: — Κανένα!

Καὶ ἦταν εἰλικρινής. Ἡ πεσιμιστικὴ ὁμὸς αὐτὴ διάθεσις του δὲν εἶναι τίποτε ἀπ' τὸν μηδενισμὸ ἄλλων ποιητῶν καὶ ἄλλων συγγραφέων, πού ἐγκαταλείπονται στὴν τύχη, ἐρμιαζ τῶν χειροτέρων ἐμπνεύσεων τῆς στιγμῆς, καὶ θύματα τῆς δολοφρονιμώτερης ἀπραξίας καὶ ἀβουλίας. Εἶναι, νὰ πούμε, μιὰ ὕλη... ἀπαισιόδοξία, αὐτὴ πού διακρίνει τὸν κ. Λαύρα. Καὶ εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀπαισιόδοξία ἐκεῖνη πού ποτίζει κάθε ἄνθρωπον αὐτὴ ἡ ἔλπις, μὲ τὴς μετρίες, τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς κακομοιρίας τῆς. Ἡ ἀπαισιόδοξία τῆς μεγάλης πείρας καὶ τῆς συνεχῆς διαψεύσεως τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν προσδοκιῶν μας.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ



Ἐν τῷ ἐνόςει ἡ δύναμις... καὶ ἡ ἰσορροπία!

(Τὸ κατωστράκι)

Ἀγγλικὸ χιούμορ

Σ' ἓνα Ἰρλανδικὸ δικαστήριον καλεῖται νὰ ἐξετασθῇ ἓνας ἡλικιωμένος μάρτυς. Δὲν ἔδωκε ὅμως καλὰ καὶ ἀντὶ τ' ἀνέβη τὰ σκαλιὰ πού ὠδηγοῦσαν στὸ μένος τῶν μαρτύρων προχώρησε κι' ἀνέβηκε τὰ σκαλιὰ τῆς προεδρικῆς ἐδρας.

Ὁ πρόεδρος γρηγορήσας μὲ τὸ λάθος τοῦ μάρτυρος καὶ τὸν ρώτησε ἀστεϊστικῶς: —Θὰ ἤθελες νὰ γίνῃς δικαστής, καλὲ μου ἄνθρωπε;

—Νὰ σὰς πῶ, κύριε πρόεδρε, τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀφέλεια ὁ μάρτυς, ἓνας γερός ἄνθρωπος σὰν καὶ μένα, τί ἄλλο θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ;

Ὁ γιαντὸς στὴν κόρη του:

—Εἶπες στὸν νεαρό πού σὲ ἀγαπᾷ πὺς ἔχω τὴ γνώμη ὅτι δὲν εἶναι μὲ τὰ καλὰ σου;

—Μάλιστα, μπαμπά, ἀπάντησε ἡ νέα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τοῦκαμε καμμιὰ ἐντύπωση. Μοῦ εἶπε ἀπεναντίας, ὅτι δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού κάνετε λάθος στὴ διάγνωσή σας.

Ἡ μητέρα: Ἀκουσες, Μπόμπυ; Νὰ μὴν ἀνοίξεις τὸ ντουλάπι ὅπου ἔχω κρυμμένο τὸ γλυκό, γιατί ἐκεῖ ὑπάρχει ἓνα φάντασμα.

Ὁ Μπόμπυ: Καλὰ, μαμὰ, ἀλλὰ γιατί μέχρι σήμερα νὰ μὴ κατηγόρησ τὸ φάντασμα κάθε φορὰ πού λείπει τὸ γλυκό, ἀλλὰ νὰ λὲς πὺς τὸ τρώω ἐγώ;

—Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ κρατήσης σὸ μυαλό σου, εἶπε ἡ κυρία προσλαμβάνοντας τὴν νέα ὑπηρετίαν. Δὲν θ' ἀνεχθῶ μὲ κανένα τρόπο νὰ ἔχῃς σχέσεις μὲ φαντάσματα.

—Μὴν ἀνησυχεῖς, κυρία, κι' ἐγὼ δὲν τοὺς ἐβλάω. Γουστᾶρω περισσότερο τοὺς πωροσέστους.

Οἱ νεόνυμφοι ἔφθασαν στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ καὶ ἡ σύζυγος λέγει:

—Τζήν, ἀγάπη μου, νὰ προσέχῃς ὥστε ἡ συμπεριφορὰ μας νὰ εἶναι τέτοια πού ὁ κόσμος πού μὰς βλέπει νὰ νομίζει ὅτι εἴμαστε ἀπὸ πολλὰ χρόνια παντρεμένοι... Δὲν ἔβλω νὰ μὰς καταλάβουν καὶ νὰ μὰς κυτᾶνε ὅλοι.

—Ἐχεις δίκην. ἀγάπη μου, ἔκαμε ὁ γαμπρός. Πᾶρε τίς βαλίτσες.

Ἐκεῖνος: Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί χειροκροτεῖς ἐτοί. Ἡ ἡθοποιὸς αὐτὴ τραγοῦδῃσε ἀπαίσια.

Ἐκεῖνη: Τὸ ξέρω, ἀλλὰ φοροῦσε ἓνα πολὺ ὀραῖο φόρεμα καὶ θέλω νὰ τὸ ξαναδῶ.

—Τὴν ἐποχὴ πού ἔκλειψε τὴ γυναῖκα σου, οἱ γονεῖς τῆς σὰς κατεδίωξαν;

—Ἄν μὰς κατεδίωξαν; Δὲν ξεχώλησαν ἀπὸ τότε ἀπὸ κοντά μας.

Εἶναι ἡ ὥρα — μεσημέρι — πού τὰ καταστήματα καὶ γραφεῖα κλείνουν καὶ πού γιλιᾶδες ἄνθρωποι ξεχύνονται μονομιᾶς στοὺς δρόμους γιὰ νὰ στριμωχθοῦν μέσα

στὰ τράμ καὶ στὰ λεωφορεῖα γιὰ νὰ προλάβουν νὰ ξεκουρασθοῦν τῆς λίγης ὥρας πού μεσολαβοῦν ὡς τὴν ἀπογευματινὴ ἐπανάληψιν τῆς δουλειᾶς. Χιλιάδες ἄνθρωποι βιαστικοὶ τρέχουν πρὸς ὅλα τὰ σημεία, ἀλλὰ πῶς βιαστικὴ ἀπ' ὅλους εἶναι σίγουρα ἡ Ἑλιάν. Τρέχει ὅσο μπορεῖ γιὰ νὰ κερδίσῃ ἔστω καὶ ἓνα λεπτό, γιὰ νὰ προλάβῃ νὰ μείνῃ ὅσην ὥρα περισσότερη μπορεῖ κοντὰ στὴν «μητερούλα» τῆς. Κι' εἶχε δίκην νὰ τὴν ἀγαπᾷ τόσο τὴ μητέρα τῆς ἡ Ἑλιάν.

Εἶχε μείνει ἄεσφρα μιὰ μέρα χίρα καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ παλαίψῃ σκληρὰ γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὴν κόρη τῆς καὶ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Πούλησε τὸ μικρὸ σπιτάκι πού εἶχαν καὶ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ πού δὲν ἦταν ἀπαραίτητα καὶ μὲ τὸ μικρὸ κεφάλαιο πού κατῴρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ ἀνοίξε ἓνα κατάστημα γιὰ γυναικεῖες μόδες. Ἐργαζόταν ἀκούραστα ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ χάρις δὲ καὶ στὴν βοήθειαν τῆς Ἑλιάν ἡ δουλειὰ ἐπληθύνετο θαυμάσια, ἡ πελατεία ὅλο καὶ μεγάλωνε μέχρι τὴν ἡμέραν πού ἦρθε τὸ μεγάλο δυστύχημα. Κάποια ἀγνωστὴ ἀρρώστεια κάρφωσε τὴν «μητερούλα», παράλυτη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ὅλες οἱ προσπάθειες τῶν γιατρῶν δὲν ἔπλεσαν νὰ προλάβουν τὴν ἡμιπληγίαν πού ἄρχισε νὰ ἔρχεται μὲ παραέξανα συμπτώματα.

Ἡ Ἑλιάν πῆρε τότε τὴν μεγάλη ἀπόφασιν νὰ ἀγωνισθῇ μόνη τῆς γιὰ τὴν συντήρησίν της. Τράβηξε μιὰ μονοκονδυλιά πάνω ἀπὸ τὰ ὀραῖα κοριτσιίστικα ὄνειρά της ἀποφασισμένη νὰ θυσιάσῃ τὸν ἑρῶτα στὴν ἀγάπην γιὰ τὴν μητέρα τῆς.

Γιατὶ νὰ τὴν κἀνῃ ἡ φύσις τόσο ἁπλοῦς, γιατί νᾶναι φτιαγμένη γιὰ τὸν ἑρῶτα, ἀφοῦ δὲν τὴν ἀφίνει νὰ τὸν γαρή; Ἡ Ἑλιάν τὸ σκεφτόταν ὅλην τὴν ὥραν, χωρὶς πικρία, χωρὶς παράπονον. Καμμιὰ φορὰ, ὅταν ἡ ἀνοιρία ἐργάτοιν νὰ ξανανοιώσῃ τὴν φύσιν καὶ νὰ νευρίσῃ μὲ πόθος τὰ νεανικά της στήθια, ἡ Ἑλιάν αἰσθανόταν μιὰν ἀδυναμίαν καὶ ἓνα φόβον, μὴπως δὲν κατωρθώσῃ νὰ ἀντισταθῇ στὸν μικρὸ Θεό. Ἐφθανε ὅμως νὰ συλλογισθῇ τὴν «μητερούλα» τῆς γιὰ νὰ διώξῃ ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις ἀπὸ τὸ μυαλό της καὶ νὰ ριγθῇ μὲ καινούργιον ζήλον στὴ δουλειὰ τῆς.

Ἐτοί γυρίζε καὶ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνη ἡ Ἑλιάν βιαστικὴ στὸ σπῆτι τῆς ὅταν ἀντίκρουσε πάλιν μπροστὰ τῆς τὸν ἴδιον νεαρό πού συναντοῦσε τακτικὰ τώρα ἐδῶ καὶ ὀκτὼ ἡμέρες. «Τί σύμπτωσις, σκέφθηκε ἡ Ἑλιάν».

Νὰ ἦταν ὁμως, τάχα ἀπλὴ σύμπτωσις. Ἀποφάσισε νὰ βεβαιωθῇ πῶς. Ἀποφάσισε νὰ ἐξάγῃ αὐτὸ καὶ ἐτοί μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἄλλη μέραν κι' ὅλας ὁμοιομοιᾶς τὸ νέος κύριος περιμένε ὁμοιομοιᾶς τὴν ἐξοδὸ τῆς καὶ ὕστερα τὴν ἀκολουθεῖ πιστὰ μὴ χάνοντας εὐκαιρίαν γιὰ νὰ τὴν καταβροχθίσῃ.

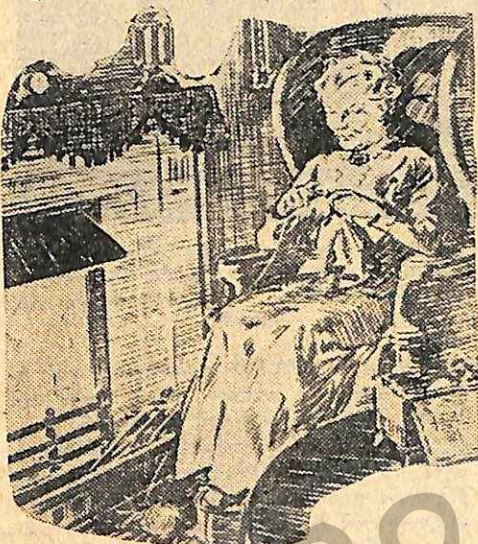
Μητερούλα

Μιὰ πονεμένη ἱστορία

τῆς Πωλὲτ Ραίη

μὲ τὶς ματιές του. Ἀνέβαινε στὸ ἴδιο τράμ πού ἀνέβαινε κι' αὐτὴ. κατέβαινε στὴν ἴδια στάση καὶ λίγο πρὶν φθάσῃ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς τὴν προσπερνοῦσε βιαστικὰ καὶ χάνονταν.

Ἦταν ἓνας καλοδεμένος νέος, μὲ πολὺ ὀραῖο παρουσιαστικὸ πού ἐπρόδινε καλὴ οἰκονομικὴ κατάστα-



Κάποια ἀγνωστὴ ἀρρώστεια τὴν κατάρριψε παράλυτη σὲ μιὰ πολυθρόνα.

ση. Κάποιο βράδυ ἔγινε αὐτὸ πού ἀπὸ μέρες τῶρα περίμενε ἡ Ἑλιάν καὶ πού μὲ φόβον πάντοτε συλλογιζόταν. Ὁ ἀγνωστος τὴν πλησίασε καὶ βιάζοντας τὸ καπέλλο του ἐυγενικὰ τῆς εἶπε:

—Δεσποίνου. Ὀνομάζομαι Ζώρζ Μοντέλ. Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὸν ἀσυνήθιστον αὐτὸν τρόπο πού σὰς συσταίνομαι, ἀλλὰ ἡ καθημερινὴ σας βιασύνη μὲ ἀναγκάζει νὰ λάβω ἀποφασιστικὰ μέτρα.

Τὰ ὀραῖα ὑπὲρ μάτια του ἐλαμπαν ἀπὸ εὐχαρίστησιν καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά.

—Σὰς παρακαλῶ, μὴ μοῦ πῆτε τίποτα, συνέχισε χωρὶς νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν. Γνωρίζω τὰ πάντα. Ξέρω ὅτι ὅλη σας ἡ ἀγάπη ἀνήκει στὴν μητέρα σας στὴν ἡμέραν πού ἀφαιρέθηκε γιὰ ὅλη σας τὴν ζωὴν. Μ' ὅλα ταῦτα ὁμως σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς προσφέρω κι' ἐνῶ τὴν δικὴν μου ζωὴν. Εἶμαι 28 ἐτῶν καὶ διευθύνω τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ πατέρα μου, μιὰ πολὺ μεγάλη βιομηχανικὴ ἐπιχείρησιν. Ἐγὼ ὅλη τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ὅλα τὰ μέσα νὰ σὰς κάγω εὐτυχισμένην. Ἐπιτρέψτε μοῦ νὰ γνωρισθῶμε καλύτερα γιὰ νὰ βεβαιωθῇτε καὶ μόνη σας πόσο εὐτυχισμένοι μποροῦμε νὰ γίνουμε.

Ἡ Ἑλιάν τὰ ἔχασε μπροστὰ στὴν

ἀκατάσχετη αὐτὴν ῥητορικὴ καὶ ὅταν τέλος ἦρθε ἡ σειρά τῆς νὰ μιλήσῃ δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ τοῦ πῇ:

— Ἀδύνατον. Ἡ «μητερούλα» δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς ἐμένα.

— Ἡ «μητερούλα», φώναξε ὁ Ζώρζ, ἐπαναλαμβάνοντας τὴν ἐκφράση τῆς Ἑλιάν, θὰ ζήσῃ πολὺ πῶς εὐτυχισμένη κοντὰ μας γιατί θὰ ἔχη δυὸ παιδιὰ γιὰ νὰ τὴν ἀγαπᾶνε.

— — —

Τὴν ἄλλη μέραν ὁ Ζώρζ ἀνέβηκε τρία — τρία τὰ σκαλοπάτια ὡς τὸ τέταρτον πάτωμα πού κατοικοῦσε φτωχικὰ ἡ Ἑλιάν μὲ τὴν μητερούλα τῆς. Ἡ εἰλικρίνεια τῶν λόγων του καὶ ἡ συμπαθητικὴ του μορφή δὲν ἄρνησαν νὰ κατακτήσουν τὴν παρὰλυτην μητέρα καὶ ὅταν ἀργότερα ὁ Ζώρζ ξανακατέβαινε τὰ τέσσερα πατώματα ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ εὐτυχία γιατί ἡ Ἑλιάν εἶχε γίνῃ μνηστή του.

Μιὰ νέα εὐτυχία σκορπίστηκε ἀεσφρα μέσα στὸ φτωχικὸ διαμέρισμα. Ὁ Ζώρζ τὶς ἐπισκεπτόταν κάθε μέραν φέρνοντας ἓνα σωρὸ δωρὰ καὶ ὅταν ἀργότερα ἀναγκάσθηκε νὰ περιοδεύσῃ στὰ ὑποκαταστήματα τοῦ πατέρα του ἔστειλε, καθημερινῶς, φλογερὰ γράμματα στὴν Ἑλιάν πού τοῦ ἀπαντοῦσε ἐπίσης καθημερινῶς ἐκφράζοντάς του μὲ ἓνα σωρὸ τρυφερὰς λέξεις τὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσίν της. Ἀεσφρα, ὁμως, ἓνα βράδυ, ἡ Ἑλιάν ἐνοιωσε μιὰ παράξενη κούρασιν νὰ παραλύῃ τὸ σῶμα τῆς. Τὸ μυαλό της πῆγε ἄελα στὰ πρῶτα συμπτώματα πού εἶχε ἡ μητέρα τῆς καὶ τὴν ἄλλη μέραν, πρῶτ-πρῶτ, ἔτρεξε στὸν γιατρό γιὰ νὰ βεβαιωθῇ.

Ἀλλοίμονο. Οἱ ὑποψίες τῆς ἦσαν ἀληθινές. Ὁ γιατρός τῆς εἶχε πείθῃ ὅτι θὰ ἀρροῦσε ἀκόμη, ἀλλὰ ὅτι κάποια ἡμέραν ἡ παράλυσις ἦταν ἀναπόφευκτη, καὶ γι' αὐτὴν.

— — —

Δυὸ μέρες ἀργότερα ὁ Ζώρζ ἔπαιρνε ἓνα σύντομον γράμμα στὸ ὁποῖον ἡ Ἑλιάν τοῦ ὁμολογοῦσε ὅτι δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ καὶ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ παντρευθῇ μαζί του γιατί ἀγαποῦσε κάποιον ἄλλον.

«Οἱ γυναῖκες εἶναι τρελλές» συλλογιζόταν ὁ Ζώρζ.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ Ἑλιάν σκεφτόταν:

«Ἐκάνα τὸ καθήκον μου».

Καὶ ἡ καρδιά της μάτωνε ἀπὸ τὴν λύπην.

ΠΩΛΕΤ ΡΑΙΗ

Μικρά νέα της όθόνης

Ο ΤΖΑΙΚΥ ΚΟΥΓΚΑΝ ό περίφημος άλλοτε μικρός άστήρ... βρήκε επί τέλους δουλειά. Έγινε καθηγητής της κινηματογραφικής τέχνης, σε μία ειδική σχολή που έχει ιδρυθεί στο Χόλλυγουντ. Στους δημοσιογράφους έδήλωσε ότι τις θέσεις του είδους αυτού τις επιδιώκουν συνήθως οι γέροι, οι βετεράνοι του επαγγέλματος, άλλ' αυτός δεν έδίστασε να δεχθεί την δική του, βέβαιος ότι θα έπιτύχει ως δάσκαλος τόσο όσο έπαινε και ως μαθητής, όταν δηλ. έπαιζε συντροφικά με δασκαλό του τον μεγάλο Σαργλώ.

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ θα έπιθυμούσαν να μάθουν τί γίνονται οι διάφορες «παρεναίρ» που έχρησιμοποίησε στα φίλμ του ό Τσάρλι Τσάπλιν—σε γνωστών άλλως σε κάθε φίλμ και από μιά—παρέχουμε την πληροφορία, για την πιο τελευταία, την Πολέτ Γκοντάρ, ότι συνεχίζει όμως την κινηματογραφική της σταδιοδρομία, πρωταγωνιστώντας τώρα στο φίλμ «Η καρδιά δεν γερνά».

ΜΙΑ ΕΝΤΥΠΩΤΙΚΗ δήλωσις συνεκίνει τελευταίως τους φανταστικούς λάτρεις και θιασώτας της όμορφιάς και της τέχνης την Καίη Φράνσις: ή περίφημη βενετίττα, είχε δηλώσει ότι θα άπέσχε όριστικώς του κινηματογράφου για να παντρευθί.

Ας ήσυχάσουν όμως, οι πάντες. Την έπομένη της δηλώσεως της ή Καίη Φράνσις έσπευσε να ύπογράψη ένα νέο συμβόλαιο με την εταιρία που την χρησιμοποιεί.

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ φορά ύστερ' από τόσο καιρό, ή Καρόλ Λομπάρ θα παίξει δραματικό ρόλο στην ταινία «Καιωμένος ό ένας για τον άλλον» με παρεναίρ τον Φρέντερικ Μάρς.

Ο ΧΑΡΟΛΔ ΛΟ-Υ-Δ, ό περίφημος Λούι, αποφάσισε να παραιτήση τελείως τού παίξιμο και να γίνει «απαγωγός». Διαπραγματεύεται ήδη με τους πρωταγόνες της «Εταιρίας Φήλδς, για τού γύρισμα συνεταιρικώς,, ώρισμένων ταινιών.

Η ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ, δεν είναι μόνον πρώτης τάξεως χορεύτρια αλλά και έξαιρετική καλλιτέχνης τού χρωστήρος. Σκιατάρει και ζωγραφίζει περίφημα. Τώρα, καταγίνεται και με τη γλυπτική. Έχει ήδη κάνει τις προτομές πολλών συναδέλφων της. Και όμολογείται γενικώς, ότι δεν τους έξευτελίζει καθόλου με την τέχνη της...

Η ΜΑΡΑΕΝΕ ΝΤΗΤΡΙΧ, πρόκειται τώρα να ξαναφορέση πανταλόνια. Και όπως βεβαιώνει, αυτή την φορά έχει άποφαση να μην τ'ε θγάλη πια ποτέ. Βρίσκει, λέγει, τó άνδρικό κοστούμι πολύ πιο περσιτικό και άνετο από τά γυναικεία φορέματα. Και επί πλέον... πολύ πιο οικονομικό.

'Αλπινισμός... έπάνω στις στέγες



Μαθητρίες της Παρισινής «Σχολής 'Αλπινισμού» που κάνουν άφοβα τó καθημερινό τους μάθημα πάνω στη στέγη της σχολής.

ΠΕΡΠΑΤΑΤΕ άνύποπτος και άμέριμνος κάποιο πρωί στην συνοικία αυτήν του Παρισιού, στην άποία ό Βίκτωρ Ουγκώ έτοποθέτησε τó περίφημο εκείνο μοναστήρι του Πίκσον, που έχρησμευσε ως άσυλο των έρώτων του Γιάννη 'Αγιάννη και της Τιτίκας, στην συνοικία αυτή που θυμίζει λίγη 'Ισπανική πόλη.

Περπατάτε χωρίς να σκέπτεσθε τίποτε, όταν, κατά τύχη, σηκώνετε ψηλά τó κεφάλι... και μένετε κατάπληκτοι: Ένας άνθρωπος είναι εκεί ψηλά, στον γείσον μιάς στέγης και περπατά σαν να βρίσκεται αέφνης, σε κανένα από τά καταπράσινα μονοπάτια του δάσους της Βουλώνης. Ό νοός σας πηγαίνει άμέσως στον δυστυχ ή εκείνον 'Αμερικανό αυτόχειρα, που βρήκε τόσο τραγικό θάνατο στο πεζοδρόμιο ενός νεοϋρκέζικου δρόμου, όπου τσακίσθηκε πέφτοντας από τó ύψος κάποιου δεκάτου τρίτου πατώματος, και τρομαγμένος τρέχετε να χτυπήσετε την πόρτα τού σπιτιού.

Ό θυρωρός, όμως, που σ'άς άνοίγει, χαμογελά καλοκάγαθα με τόν φόβο σας και σ'άς πληροφορεί ότι ό άνθρωπος που κάνει τις επικίνδυνες εκείνες άκροβασίες, ούτε κανένas μέλλων αυτόχειρα είναι, ούτε και διατρέχει κανένα κίνδυνο: Είναι, απλούστατα, μαθητής της... σχολής 'Αλπινισμού, που στεγάζεται στο σπίτι αυτό. Περιπλάτετε τώρα σε μεγάλη κατάρτηξη, μεγαλειότητα της πρώτης και κυττάζετε με έκφραση... άνεφοράστου άπορίας τόν θυρωρό:

—Σχολή 'Αλπινισμού;... Μέσα στο Παρίσι;... Έπάνω στις στέγες των σπιτιών;...

—Μάλιστα, κύριε, θά σ'ας άπαντήσω

ό θυρωρός της σχολής... Στο πέμπτο πάτωμα...

—Αν έχετε την τύχη να άνήκετε στην περίεργη όσο και προνομιοϋχο γενεά των δημοσιογράφων, θά σκαρφαλώσετε ως τó πέμπτο πάτωμα, και θά μάθετε εκεί, τά πάντα.

Πράγμα τó όποίο κάνουμε κι' έμεις. Σε λίγο, είμαστε μπρος στον διευθυντή της Σχολής.

—Μάλιστα, κύριε, μ'ας λέγει, δίνουμε μαθήματα όρειβάσις. Σ'ας φαίνεται παράξενο; Γιατί όχι;

—Μά... μου φαίνεται, ψιθυρίζω, πώς έλλείπει 'Αλπεων, τó δάσος τού Φονταίνεμπλό επί παραδείγματι, θά σ'ας προσέφερε καταλληλότερο έδαφος για την έφαρμογή της διδασκαλίας σας, από τή στέγη ενός Παρισινού σπιτιού!...

—Πηγαίνουμε και εκεί, αλλά μόνον Σάββατοκύριακα, διότι δεν έχουν και τόν απαιτούμενο καιρό τά μέλη μας, που σημειωτέον όλα εργάζονται. Τις άλλες μέρες δεν μπορούν και έτσι έξασκούνται έδω. Και σ'ας βεβαιώ, τά αποτελέσματα της διδασκαλίας μου είναι έδω σπουδαίτερα, παρά αν τά μαθήματα και ή έφαρμογή γινόταναν έπάνω στο βουνό. Οι κίνδυνοι έδω είναι μεγαλειότεροι και κατ' ανάγκη και ή προσοχή τού γυμναζομένου μεγαλειότερη. Κατ' άκολουθίαν δέ πάλιν, οι κίνδυνοι από δυστυχήματα όλιγώτεροι. Έχετε ιδέα τί θά π'ή θλιγγος; Λοιπόν, οι μαθηταί μας δεν έχουν πια τίποτε να κάνουν με τó φοβερό αυτό συναίσθημα. Τους τó έχω ξεριζώσει από την ψυχή τους.

—Με άλλους λόγους, μορφώνετε και καταρτίζετε τελείους άκροβάτας.

—Αν θέλετε... Όχι, όμως για τά ιπποδρόμια, αλλά για άτομική των ευχαρίστηση.

—Και οι μαθηταί σας;

—Είναι άνδρες και γυναίκες. Περισσότερες μάλιστα είναι οι γυναίκες... Και σ'ας βεβαιώ, είναι και οι πολμηρότερες, οι πιο άφοβες!

—Και πόσον καιρό διαρκεί ή διδασκαλία σας;

—Αυτό εξαρτάται.

—Δηλαδή;

—Π. χ. π'ητε μου που θέλετε να σκαρφαλώσετε, στο λόφο της Μονμάρτης ή στο... Έβερρεστ;

—Αν σ'ας έλεγα στο Έβερρεστ;

—Τότε θά σ'ας χρειαζόταν διδασκαλία και έξάσκησης 4—5 μηνών.

—Και άφού περάσουν αυτοί οι 4—5 μήνες;

—Θά πάρετε τó δίπλωμά σας και θά είσθε πάνοπλος για την κατάκτηση τού ύψηλοτέρου όρους τού κόσμου και τόν τίτλον τού μεγαλειότερου άλπινιστού τού κόσμου!

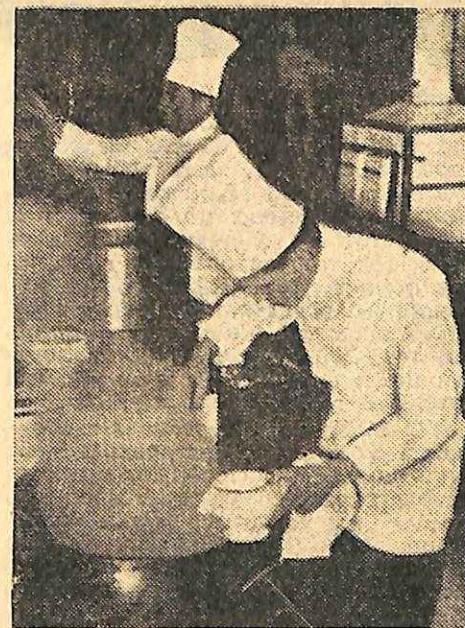
Ευχαρίστησα τόν συνομιλητή μου και έφυγα ύποσχόμενος... να ξαναπεράσω.

ZAK NTQBER J

Ποικίλα περίεργα

Κάποτε έγινε μιά έρευνα σ' όλα τά Γαλλικά συγγράμματα για να βρεθούν οι πιο έκτενείς φράσεις που περιείχοντο σε αυτά. Μιά όμοια έρευνα έγινε από ένα 'Αγγλο δημοσιογράφο τελευταίως, ή όποία απέδειξε ότι υπάρχουν φράσεις έξαιρετικά μεγάλες σε μερικά 'Αγγλικά συγγράμματα.

Ίδου λίγα παραδείγματα: Ό Ντίκενς στο έργο του «Νικόλα Νίκλεμπον» έχει 355 λέξεις σε μιά φράση! στην ιστορία της 'Αγγλικής Μεταρρυθμίσεως τού Κόμπεττ βρέθηκε μιά τέτοια φράσις με 316 λέξεις: σε ένα σύγγραμμα τού Ράσκιν 510 λέξεις και σε ένα άλλο τού Χένρυ 'Αρθουρ Τζόνς 730 λέξεις. 'Αναφέρουν τέλος ότι σε μιά μελέτη της ζωής τού ποιητού Κόλεριτζ γραμμένη από τόν Χάζιλτ βρέθηκαν σε μιά περικοπή από 110' περίπου γραμμές τόν σύνδεσμο «και» να επαναλαμβάνεται 97 φορές: στις 119 αυτές γραμμές υπάρχει μόνο ένα κόμμα και μιά τελεία.



Ό 'Ανρύ Σαρπαντιέ, άντάξτος άπόγονος τού περιφήμου Μπριγιά Σαβαρέν, που δγάζει άκριτά άριστουργήματα γεύσεως.

—'Αδύνατον... Ούτε για ένα εκατομμύριο.

Δεν έγγυώμεθα βέβαια πώς ό διάλογος αυτός είναι 100 ο)ο άληθινός, αλλά πάντως έτσι τόν διηγούνται.

Αργότερα ό Σαρπαντιέ άπεσπάρθη στην ύπηρεσία τού Ρούβελτ. Τό συμβόλαιο που είχε ύπογράψει θά μπορούσε να συγκριθί με τά συμβόλαια των μεγαλειτέρων καλλιτεχνών. Έκτος των άλλων έργων, περιλαμβάνετο και ένα ό όποιος τού επέτρεπε να εργάζεται και άλλου χαμιά φορά.

Ό Φόρντ, στα γενέθλια κάποτε τού γιού του, είχε προσκαλέσει τις καλλιτέρες όρχηστρες, τούς μεγαλειότερους καλλιτέχνες. Έπειδή δεν ήταν λαίμαργος όμως παρέλειψε να καλέση τόν Σαρπαντιέ. Τό αποτέλεσμα; Ήδη έπομένη έλες οι κοσμικές στήλες των έφημερίδων έγραψαν ότι μόνος ό Σαρπαντιέ ήταν ικανός να εξασφάλιση την επιτυχία μιάς δεξιώσεως.

Αμα ό Γάλλος μάγειρος συνεκέντρωσε τó πρώτο του εκατομμύριο άνοιξε στο Λίνγκμπρουκ ένα ρεστώράν στο όποίον κάθε μεσημέρι και κάθε βράδυ δεν παρέκάθηνο παρά δέκα συνδαιτημόνες, έπειδή ό διευθυντής είχε τή γνώμη ότι τó φαί πρέπει να μαγειρεύεται λίγο για να γίνη καλό.

Τό έστιατόριο αυτό έλειτούργησε κάμποσα χρόνια. Με παρουσία δύο εκατομμυρίων δολλαρίων τώρα που τά άπέκτησε, εξασκώντας τó επάγγελμά του και πουλώντας διάφορες συνταγές του σε άλλους κονσερβών, ό Σαρπαντιέ θά άνοίξη σχολή μαγειρικής στο Λόγκ-Ίολαντ σε λιγάκι όπου έλοι οι λαντζέρηδες τού κόσμου θά μπορούν να παρακολουθούν μαθήματα δωρεάν.

Κοντά στην νήσο 'Ελβα έναύαγης κάπου ένα καράβι γεμάτο καλλιτεχνικούς θησαυρούς. Τους θησαυρούς αυτούς είχε συγκεντρώσει ό Ναπολέων κατά την έκστρατεία του εναντίον της 'Ιταλίας. Τους προώριζε για τó αυτοκρατορικό του Μουσείο. Από τότε κανένας πλέον δεν σκέφθηκε τó ναυαγισμένο αυτό πλοίο που κοιτάται στα βάθη τού Πόρτο Λουγκόν.

Οι έφορλισταί του τó είχαν μεταχειρισθί άλλοτε για την άνέλκυσι άλλων βυθισμένων πλοίων. Τώρα θυμήθηκαν ότι ήταν ή σειρά του να άνέλκυσθί και αψτό και να βγάλουν έτσι στο φως τούς θησαυρούς που κρύβει. Η δουλειά αυτή παρουσιάζει μεγάλες δυσκολίες, τίποτε όμως δεν είναι άκατόρθωτο για τούς Γενοβέζους ναύτες που τήν άνέλαβαν και που έχουν μείνει πολλές φορές επί 6 ελόκληρης ώρας κάτω από τó νερό σε βάθος 127 μέτρων.

Στή λίμνη ενός ρωσικού χωριού στους πρόποδας τού Ουράλ βρέθηκαν τελευταίως σημαντική ποσότητα χρυσού που είχε πέσει στη λίμνη από τó βουνό με τις όρημνικώτατες βροχές τού περυσινού έτους. Τό πιο περίεργο όμως δεν είναι τόσο τó εύρημα, όσο ό τρόπος και τά περιστατικά που έκαμαν τούς χωρικούς να προσέξουν τó χρυσάφι. Στην άνεκάλυψί του έβοήθησαν οι... πάπιες της λίμνης. 'Ανασκάψαν τó βούκο της λίμνης με τά ράμφη τους για να θρουν τροφή. Μερικές άπ' αυτές κατάπιαν και ψήγματα χρυσού, που οι χωρικοί τά άνεκάλυψαν άργότερα όταν έσφαζαν τις πάπιες!

Ο χορευτής τής Κυρίας

Ένα διήγημα του Άντρέ Κορτίς

ΔΥΟ βδομάδες τώρα ή κόμηση Χ... ή βασίλισσα τής συντροφιάς μας, όπως τη λέγαμε, δεν μας μιλούσε παρά για το περίφημο χορευτικό ντουέτο που δεξιά βράδυ σε κάποιο μπάρ. Είχε δε τόσο εξαφθεί ή περιέργειά μας απ' τις διηγήσεις της που τρέχαμε με αφάνταστη προθυμία κάθε φορά που μας έλεγε να πάμε να θαυμάσουμε σπίτι της την κυρία Ουλάιν, τη Ρωσίδα χορευτριά και τον παρτενάρ της Πετρώφ, που θα χόρευαν αποκλειστικά για μας.

Το ίδιο συνέβη κι' αυτή τη φορά. Ήταν περασμένα πιά μεσάνυχτα όταν έφτασαν.

Ο ύπνρετης, στη βιασύνη του να εισαγάγει τους καλλιτέχνες, δεν τους άφισε καιρό ούτε τα πανωφόρια τους να αφίσουν στο γώλλ. Η γυναίκα ήταν τυλιγμένη σ' ένα παλινό γουνένιο παλτό και στο χέρι της κρατούσε ένα πακέτο.

Το άνοιξε μόλις μπήκε, έβγαλε από μέσα ένα ζευγάρι μεταξωτά

γοβάκια, και τα φόρεσε γρήγορα— γρήγορα αντικαθιστώντας μ' αυτά τα παλνά λασπωμένα παπούτσια που φορούσε την ώρα που έφτασε. Ο άνδρας πάλι είχε ένα κεφάλι πελώριο με μακρύα μαλλιά κι' ήταν άξυριστος και αγρυπνος. Πέταξε το πανωφόρι του σε μία γωνιά και τότε φάνηκε το υπέροχο σώμα του, ψηλό, καλοδεμένο, αθλητικό, σφιγμένο μέσα στο καυκασιανό κοστούμι του. Στη μέση του είχε περασμένη μία μπάλασκα με φυσίγγια, και στα δυο πλάγια δυο μαχαίρια.

Ο Μπερνάρ Σαρσεμελιέ που δε κάνει χρόνια στη Πετρούπολη, ως γραμματέας τής Πρεσβείας και ο οποίος επρόκειτο να συνδεύσει στο πιάνο τους χορευτάς, θέλησε να ζητήσει μερικές πληροφορίες, αλλά ο άνδρας φάνηκε να μην καταλαβαίνει ούτε γαλλικά, ούτε ρωσικά. Τό ύφος του ήταν απάθε, σαν να μην τον ενδιέφερε τίποτα εκεί μέσα. Μόλις όμως αντήχησαν οι πρώτες νότες στο πιάνο ο χορευτής κυριεύτηκε από φρενιτιδα πραγματική. Άρπαξε τη γυναίκα του απ' τα χέρια και τραβώντας την χωρίς καμμία αντίσταση εκ μέρους της, άρχισε να στριφογυρίζει μαζί της έξαλλος, σαν τρελλός.

Το κίτρινο ξεθωριασμένο φουστάκι της χορευτριάς, την τυλίγε ολόκληρη, από πάνω ως κάτω. Οι κινήσεις της ήταν άργες, μετρημένες... Συχνά, μάλιστα, έμενε ακίνητη, εκτείνοντας τα χέρια της, απωθώντας, όπως το ήθελε ο χορός, το κτήνος που παρίστανε ο χορευτής. Και ή αντίθεσις αυτή ανάμεσα στην άκράτητη θερμότητα του άνδρα στην παγερή ψυχρότητα της γυναίκας ήταν εκείνο που προσέδιδε περιλαίον γοητεία στο ντουέτο τους.

Στο αδύνατο, γυναικείο πρόσωπο ήταν ζωγραφισμένος ο μεγαλύτερος κάματος. Τα μάτια της κλείσαν νυσταγμένα απ' τη κόπωση. Και την ώρα που τελείωσε ο χορός και άρχισαμε να τη ξεροκροτούμε μόλις και μετά βίας κατώρθωσε να χαμογελάσει για να μας ευχαριστήσει...

Οι χοροί που ακολούθησαν τον ποτό, δεν άρεσαν τόσο όσο αυτός. Απαιτήσαμε να επαναληφθεί. Και ύστερα ή οικοδόποινα διέταξε να σερβιριστ ή το σουπέ.

Η Ουλάιν επέσε εξαντλημένη σ' ένα καθισμα τραβώντας όσο μακρύτερα

μπορούσε τη φούστα της για να κρύψει το πόσο πρόστιγες και παλές ήσαν οι κάλτσες της. Οι άνδρες τής συντροφιάς τρέξαμε να καθίσουμε κοντά της για να την περιποιηθούμε. Αλλά ή οικοδόποινα, με μιάν αυταρχική κίνηση μας απέμακρυνε υποδεικνύοντας στον χορευτή με την κοζάκινη μπλούζα την κενή θέση. Και είδαμε, τότε, τη χορευτριά να σηκώνεται απ' το καθισμα, να στηλώνεται για μιά στιγμή αδιάφορη και μακρυνή όπως ήταν στον πρώτο χορό, και ξερά, με ύφος που δεν άποδεχόταν αντίρρηση να λήη δυνατά:

—Όχι. Αυτός θα πάη να φάη στη κουζίνα με τους υπηρέτες.

—Τί; Ο παρτενάρ σας; έρώτησε κατάπληκτος κάποιος από μας.

Ο άνδρας είχε σταυρώσει τα χέρια του στο στήθος, σαν να περιμένε διαταγές. Με μιά ματιά ή Ουλάιν του έδειξε τη πόρτα.

—Πήγαινε! διέταξε.

Υπήκουσε. Η οικοδόποινα πλησίασε έναν θαλαμηπόλο και του είπε σιγά:

—Περιποιηθήτε τον... Δώστε του... Μά δεν αξίζει τον κόπο, σας βεβαιώ, έκανε ή Ουλάιν.

Και για πρώτη φορά την άκούσαμε να γελά. Πήρε ένα σάντουιτς, λίγα πι—φούρ, και διψασμένη καθώς ήταν άδεσε κάμποσα ποτήρια σαμπάνια. Μιλούσε μαζί μας σε αλάνθαστα γαλλικά και γελούσε — γελούσε συνεχώς.

Σε λίγο τα λόγια της δεν είχαν καμμία σημασία, καμμία σέση μ' εκείνο που την ρωτούσαμε έμεις! Καί άρρισε ή έξομολόγησις της, σαν να μιλούσε μόνη, για τον εαυτό της.

—Θα γελάσουμε! έκανε κάποιος.

Δεν ήσαν άστειά όμως αυτά που είπε... αλλά μελαγχολικά μονάχα και κοινά, συνηθισμένα.

Μόσχα... άριστοκρατική γενιά... πλούτη... Και ύστερα ή επανάστασις... Τό σπίτι κάηκε... ο σύζυγος συνελήφθη... οι υπηρέτες κατατρεουργήθησαν... Η Φυγή... Τό Παρίσι... ή φτώχεια... Είχε χάσει τη συναίσθηση του τόπου στον οποίο βρισκόταν. Μονολογούσε με τα μάτια στηλωμένα πάνω μας, αλλά χωρίς να μας βλέπει!

—Και άρχισα να χορεύω... κατέληξε στο τέλος, άοχισα να χορεύω, γιατί τον συνάντησα μιά μέρα στην όδο... όδο Μουφετάρ όπου είχα πάει... Έχει ένα παληατζίδικο εκεί που πουλάει θαυμαστά μεταχειρισμένα παπούτσια... Εκείνος έψώνιζε επίσης... Με γνώρισε, Τους χορούς της πατρίδας του τους χόρευε μόνος του τα βράδια στα ρεστοράν... Έκέρδιζε λεφτά έτσι και μού είπε: «Αν θές θα σε μάθω και σε-να!» Είπα ναι γιατί λεφτά, εγώ δεν είχα πιά... και ούτε και τα πα-

(Η συνέχεια στη σελίδα 46)

Μία γυναίκα από το Νίπερπεργεν

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝΚΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Η ξανδή όπτασία

ΠΟΤΕ δεν θα μπορέσω να σε καταλάβω, αγαπητέ μου Τσέστερ, είπε ο Σίντενβ Βέμπ. Έννοείς να ζητάς πάντοτε από τη ζωή, περισσότερα από κείνα που μπορεί να σου δώσει.

—Τί θέλεις να πής; ρώτησε ο Τσέστερ.

—Να, ζητάς πάντοτε το παράδοξο, το εκπληκτικό, το ασυνήθιστο.

—Ακριβώς!

—Ναί, άλλ' ή ζωή δεν έχει τίποτε το εκπληκτικό. Όλα είναι συνηθισμένα. Με το να ζητάς πάντοτε το ασυνήθιστο, είνε σαν να περιμένεις να βρέξη ο ουρανός κοσούφια ψημένα. Έτσι, όμως, κινδυνεύεις να πεθάνεις τής πείνας.

Ο Στάνλεϊ Τσέστερ γέλασε με το άστειο του φίλου του. Δεν είπε, όμως, τίποτε και συνέχισαν τον δρόμο τους κατά μήκος τής σιωπηλής όχθης του Ταμέσεως.

Είχαν περάσει τη γέφυρα του Βατερλώ και πήγαιναν προς το Λίνκολν' Ινν, επί τής αντικρυής όχθης. Μπροστά τους άπλωνόταν ένα από τα γνωστότερα τοπία του Λονδίνου. Τό Βικτώρια Άμπανημαν. Ο Σίντενβ Βέμπ που ήταν δημοσιογράφος, σταμάτησε κι' έδειξε με το χέρι του την προκουμιά.

—Ορίστε, είπε. Ψάξε τώρα να μού βρης κάτι το εκπληκτικό και το ασυνήθιστο εδώ μέσα! Και όμως, τί όμορφο πειραματικό πεδίο! Όλοι οι άπόκληροι τής μοίρας, όλοι οι νικημένοι τής ζωής, όλοι οι ξεπεσμένοι, κάτω από τις γέφυρες αυτές καταφεύγουν για να κοιμηθούν. Πώς κατέληξαν αυτοί; Απλούστατα, γιατί πίστευαν κι' αυτοί όπως έσύ, στο εκπληκτικό και στο ασυνήθιστο, νομίζοντας πως ή εύτυχία γίνεται επί παραγγελία. Νά, το άποτέλεσμα. Όχι, φίλε μου, σου το επαναλαμβάνω, δεν πρέπει σου το επαναλαμβάνω, δεν πρέπει να ζητάς από τη ζωή περισσότερα από κείνα που μπορεί να σου δώσει. Και μάλιστα έσύ, που άνήκεις στην ύπηρεσία τής Σκότλαντ Γούαρδ. Οι άστυνομικοί πρέπει να πατούν στερεά στο έδαφος και να μη γυρνάνε στα σύννεφα.

—Δεν έχεις και πολύ άδικο σ' αυτό, είπε ο Τσέστερ. Ξέρεις τί διάβασα σε μιά αναφορά που υπέβαλε κάποτε ο άσμεος προϊστάμενός μου στον Σέρ Μπάζιλ Χάμπτον, στον άρχηγό;

—Όχι.

—Άκου λοιπόν: «Ο Στάνλεϊ Τσέστερ — έλεγε σ' αυτήν — είνε

πολύ εύφάντατος. Χρειάζεται παρακολούθηση. Έννοεί να μυθιστορηματοποιή την πιο άπλη ύπόθεση και υπερδεύει την πραγματικότητα με τους θρύλους».

—Τα βλέπεις φίλε μου; φώναξε ο Βέμπ. Ο προϊσταμένος σου έχει την ίδια γνώμη που έχω κι' εγώ για σενα.

—Ακριβώς. Μονάχα που έσύ το λές σ' άστεια, ενώ εκείνος... Δεν συνεπλήρωσε τη φράση του.



Ο Στάνλεϊ πλησίασε στη σφαίρα και κάρφωσε το βλέμμα του,

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

δεν φαινόταν φυσιολογικός.

Μόλις οι δυο άνδρες σταμάτησαν μπροστά στον αποκοιμισμένον άγνωστο, ο Τσέστερ ψιθύρισε:

— Κάποιο μυστήριο κρύβεται εδώ πέρα...

Ο φίλος του σήκωσε τους ώμους.

— Πάλι για μυστήρια μιλάς; είπε. Μά το πράγμα είναι ολοφάνερο, αγαπητέ μου Τσέστερ. Για να κοιμάται ο τζέντλεμαν αυτός τέτοια ώρα στα παγκάκια, θά πη ότι έκανε μεγάλη κατάχρηση στο ούισκυ. "Αλλη εξήγησης δεν χρεϊ.

Ο Στάνλεϋ Τσέστερ πλησίασε άκόμη περισσότερο στο παγκάκι.

— Δεν είμαι και τόσο βέβαιος γι' αυτό πού λες, είπε.

Ο Βέμπ χαμογέλασε.

— "Ετσι χάνεσαι, είπε στον φίλο του. Φαίνεται πως σ' έχουν έπηρεάσει τα μυθιστορήματα του "Εντγάρ Ουάλλας. "Εγώ στη θέση σου θάκανα κάτι άλλο, απλούστερο. Θά φώναζα έναν πόλιμαν και θά τον παρακαλούσα να μεταφέρει αυτόν τον άξιοπρεπή μεθυστακά στο σπίτι του.

Κουρδισμένος από τους σαρκασμούς του φίλου του, ο Στάνλεϋ Τσέστερ έτοιμάσθηκε να βάλη τη σφυρίχτρα στο στόμα του. Δεν τώκανε, όμως, γιατί την ίδια στιγμή, ο άγνωστος άνοιξε τα μάτια του.

Για μία στιγμή, τα κάρφωσε πάνω στους δυο περιπατητάς κι' ύστερα ψιθύρισε με τρόπο:

— "Ω! Ο Κινέζος! Ο Κινέζος! Ο Τσέστερ έσκυψε από πάνω του.

— Ο Κινέζος; ρώτησε. Πού τον βλέπετε τον Κινέζο;

Ο Σίντνεϋ Βέμπ έτοιμαζόταν να πη ότι θά έπρόκειτο ίσως για τον μπάρμαν πού είχε σερβίρει το τελευταίον κοκταϊήλ, αλλά δεν πρόλαβε να διατυπώση τη σκέψη του. Με τα μάτια θγαλμένα έξω από τις κόγχες, ο άγνωστος έξηκολούθησε:

— Αυτή πού είδα ήταν ή πεθαμένη! Την κράτησα στα χέρια μου! "Η πεθαμένη! "Η πεθαμένη!

Κι' άμέσως ο άγνωστος περιέπεσε στην ίδια όπως πριν ληθαργική κατάσταση.

Ο Στάνλεϋ Τσέστερ συνοφρυώθη. Κάτι τούλεγε μέσα του ότι το παραλήρημα αυτό δεν προήρχετο από μεθύσι. "Εστράφη, λοιπόν, προς τον φίλο του πού τον κύτταζε με βλέμμα γεμάτο ελφωνία και τούπε ψιθυριστά:

— Κάνε μου, λοιπόν, τη χάρη να φέρης ένα άμάξι!

— Σκέπτεσαι να τον συνοδεύσης ο ίδιος στο σπίτι του; ρώτησε ο Βέμπ.

— "Οχι. Θά τον πάμε στο πλησιέστερο τιήμα. "Εχω λόγους να πιστεύω ότι ο άγνωστος αυτός κρύβει κάποιο μυστήριο.

— Αδιόρθωτε! είπε ο Βέμπ κι' έτρεξε να βρη άμάξι.

Μόλις ο Τσέστερ έμεινε μόνος, ο άγνωστος άνοιξε πάλι τα μάτια του

και κύτταξε τον άστυνομικό, χωρίς να τον βλέπει. "Ηταν προφανές ότι δεν είχε συνείδηση του τι συνέβαινε γύρω του. Ο Τσέστερ τον περιεργάσθηκε με προσοχή. "Ηταν ένας ξανθός, ύψηλόσωμος νέος, ίσαμε τριάντα ετών, με συμπαθητικό πρόσωπο και άσπρη εμφάνιση. Από τη σύσπαση, όμως των χαρακτηριστικών του προσώπου του, φαινόταν ότι είχε ύποφέρει πολύ τώρα τελευταία.

Ο Βέμπ επέστρεψε μ' ένα ταξί. Βοηθούμενοι από το σωφέρ, οι δυο φίλοι εφόρτωσαν τον αναισθητο νέο στο άμάξι και σέ λίγο κατέφθαναν στο πλησιέστερο άστυνομικό τιήμα.

Αφού εξέπλυναν τον άγνωστο σ' ένα κρεβάτι έκραταείας, ο Στάνλεϋ Τσέστερ άνεκοίωσε την ταυτότητά του στον άξιωματικό της ύπηρεσίας και τούδακε τις εξηγήσεις πού έπρεπε να του δώση. Ο άλλος τον άκουσε σκεπτικός. Και άμέσως έτέθη στη διάθεσή του.

Πλησίασαν στον άγνωστο, τούγυαλαν το παλτό, ξεκούμπωσαν το γιλέκο και το πουκάμιό του και προσεπάθησαν να τον έπαναφέρουν στις αισθήσεις του, με μία δυνατή έντριβή στο στήθος. Κάποια στιγμή, ο άγνωστος άνοιξε τα μάτια του κι' έπεχείρησε να σηκωθ. Δεν τά κατάφερε, όμως, και σωριάσθηκε πάλι, αποκαμωμένος από την προσπάθεια πού είχε καταβάλει.

Ο Στάνλεϋ Τσέστερ, έστράφη προς τον άξιωματικό της ύπηρεσίας:

— Μήπως έχετε λίγο τσάι ζεστό;

— Μοφ φαίνεται πως θάταν προτιμώτερο να του δίναμε λίγο Τζίν η ούισκυ, είπε ο άλλος χαμογελώντας.

— Τά βλέπεις; είπε κι' ο Βέμπ. Ο κύριος συμφωνεί με την γνώμη μου. Πρόκειται περί ανθρώπου αποκτηνωμένου από το ποτό.

Ο Στάνλεϋ Τσέστερ τον κεραυνοδόλησε μ' ένα βλέμμα:

— Πριν έκφέρης τη γνώμη σου, Σίντ, είπε, θάκανες καλύτερα αν μύριζες την άναπνή του ανθρώπου αυτού. Μύρισε το στόμα του και πές μου αν βρίσκης την παραμικρή όσμη άλκοήλ.

Ο Σίντνεϋ Βέμπ έκανε όπως του είπε ο φίλος του και άναγκάσθηκε να μεταβάλη γνώμη.

— Πράγματι, είπε. Ο άνθρωπος αυτός δεν είναι πιωμένος. "Αλλά τότε τί συμβαίνει;

— Εκείνη τη στιγμή, ο άγνωστος άνοιξε πάλι τα μάτια του και ψιθύρισε με την ίδια έκφραση τρόμου:

— Ο Κινέζος! Ο Κινέζος! Γιατί με φώναζε; Πώς παρουσιάσθηκε αυτή μπροστά μου; "Αφού είναι νεκρή, πώς ήρθε;

Σταμάτησε, άνέπνευσε με δυσκολία, σαν νάχε κάποιο μεγάλο θάρος στα στήθος του και συνέχισε:

— Ξαναγυρίζουν, λοιπόν, οι νεκροί; Και τά μαλλιά της! "Αφού έπιασα τά μαλλιά της και τάσφιξα μέσα στα δάχτυλά μου!

— "Υστερα ξανάκλεισε τά μάτια και θυβίσθηκε στην ίδια νόρκη.

— Παράξενο! ψιθύρισε ο άξιωματικός της ύπηρεσίας. "Όπως λέτε, ο τζέντλεμαν αυτός δεν είναι μεθυσμένος. "Αλλά τότε πώς εξηγείται ή κατάσταση του; Δεν νομίζετε πως πρέπει να φωνάξουμε ένα γιατρό;

Ο Στάνλεϋ Τσέστερ δεν άπήνη. Τη σκέψη αυτή την είχε κάνει κι' ο ίδιος, αλλά δεν ήθελε ν' άνα-

μίξη και τρίτους στην ύπόθεση.

— Μήπως έχει πάρει ναρκωτικά;

— Αποκλείεται, άπήνησε ο Τσέστερ. Τά ναρκωτικά δεν έχουν τέτοια συμπτώματα.

— Αρχισε να ψάχνη στις τσέπες του αποκοιμισμένου άγνωστου. "Ε-θγαλε το πορτοφόλι του κι' εξέτασε το περιεχόμενο.

— Η έκδοχή της κλοπής, είπε άποκλείεται. Το πορτοφόλι είναι γεμάτο χαρτονομίσματα. "Εξ άλλου, να και το ρολόγι του, ή καρφίτσα της γραβάτας του και το δαχτυλίδι του. Τι συμβαίνει, λοιπόν;

— Ομολογώ ότι ή ύπόθεσις άρχίζει να μοφ φαίνεται σκοτεινή, είπε ο δημοσιογράφος Βέμπ. Βρίσκει κανένα έπισκεπτήριο στο πορτοφόλι;

Ο Στάνλεϋ Τσέστερ άνοιξε μιαν άλλη θέση του πορτοφολιού και θρήκε αυτό πού ζητούσε ο φίλος του: "Ενα έπισκεπτήριο πού έγραφε: "Φ. Κ. Πόρτερ—Σμύθ, Πλατεία "Ητον άριθ. 23".

— Αυτό τό όνομα δεν μοφ είναι άγνωστο, είπε ο νεαρός δημοσιογράφος. Πού τό άκουσα, όμως, δεν μπορώ να...

Ο Βέμπ δεν άπετελείωσε τη φράση του. Είδε τον Τσέστερ να πλησιάζη τη μύτη του στα ρούχα του άγνωστου και να τά μυρίζη. Πράγματι, ο άγνωστος άνέδιδε ένα μυστηριώδες άρωμα, τελείως άγνωστο, κάτι σαν άρωμα κεκριμπαριού ή σπάνιου άρωματικού ξύλου της "Ανατολής. Τώρα, ο Στάνλεϋ Τσέστερ κύτταζε πιδ προσεκτικά το πρόσωπο του άγνωστου αυτού, πού ήξερε ότι λεγόταν Φ. Κ. Πόρτερ—Σμύθ. "Η φωνή του φίλου του τον άπέσπασε από τους ρεβασμούς του.

— Λοιπόν, Τσέστερ, τί θά κάνουμε τώρα; Θά στείλουμε να φωνάξουμε κανένα γιατρό ή θά μεταφέρουμε τον άνθρωπό μας στο σπίτι του; — Ακόμα δεν ξέρω τί πρέπει να κάνουμε; είπε ο Τσέστερ.

Κι' έξηκολούθησε να εξέταζη το περιεχόμενο του πορτοφολιού. Σε μιαν άλλη θέση, θρήκε ένα μεταξωτό χαρτί, διπλωμένο με προσοχή και δεμένο με μία κλωστή. Το ξεδίπλωσε και θρήκε μέσα μία μπουκλα από ξανθά μαλλιά. Ο Τσέστερ κύτταζε πιδ προσεκτικά τό σως για μαλλιά προερχόμενα από την μυστηριώδη ξανθή πεθαμένη, πού άνέφερε ο Πόρτερ—Σμύθ στο παραλήρημά του. "Επιασα στα χέρια μου τά μαλλιά της, είχε πη.

— Αλλά την ύπόθεση αυτή την έγκατέλειψε άμέσως ο Τσέστερ, γιατί οι δίπλες του χαρτιού, όπου ήταν τυλιγμένη ή μπουκλα, φαινόταν πολύ παλινός και όχι πρόσφατος. Τά λόγια του Πόρτερ—Σμύθ δεν ή-ητο δυνατόν ν' άναφέρωνται σ' αυτά τά μαλλιά.

Σε μιαν άλλη θέση του πορτοφολιού, ο Τσέστερ θρήκε ένα έπισκεπτήριο και τούδαλε άμέσως στην τσέπη του, χωρίς να τό δειξη στους άλλους. "Υστερα, άρχισε να ψάχνη στις τσέπες του γιλέκου. Κι' έξαφνα, από μία τσέπη, έθγαλε μία τούφα ξανθά μαλλιά.

Τάδειξε στον φίλο του και χωρίς να προσφέρη λέξη, τά παρέδωσε με την ξανθή μπουκλα πού θρέθηκε μεσα στο πορτοφόλι.

— Αυτά τά μαλλιά προέρχονται από την ίδια γυναίκα, είπε ο Σίντνεϋ Βέμπ. Μονάχα πού ή μπουκλα είναι κομμένη με ψαλλίδι, ένθ τά άλλα

είναι ξεριζωμένα θιαίως. Τί συμπεράσμα, όμως, μπορείς να θγάλης από τη νέα αυτή άνακάλυψη;

Ο Στάνλεϋ Τσέστερ, άτάραχος πάντοτε, έστράφη προς τον άξιωματικό της ύπηρεσίας.

— Για πέστε μου, σάς παρακαλώ, του είπε. "Ακούσατε τί είπε πιδ ο-λίγου ο άγνωστος αυτός στο παραλήρημά του;

— Βεβαίως. Και μπορώ να σάς έπαναλάβω λέξη πιδ λέξη τά λόγια του, είπε ο άξιωματικός.

— Αυτό ήθελα να σάς παρακαλέσω κι' έγώ. Συγκεντρώστε τη μνήμη σας.

— "Ω! Τά θυμάμαι πολύ καλά, είπε ο άλλος, Στην άρχή, ο άνθρωπος αυτός μίλησε για κάποιον Κινέζο. Κι' ύστερα, φώναξε: "Ξαναγυρίζουν, λοιπόν, οι νεκροί; Και τά μαλλιά της! "Αφού έπιασα τά μαλλιά της και τάσφιξα μέσα στα δάχτυλά μου!

Ο Τσέστερ άκουγε προσεκτικά. "Υστερα, γύρισε προς τον φίλο του και είπε:

— Τί σκέπτεσαι για όλα αυτά, Σίντ;

— Δεν μπορώ τίποτα να πώ. "Εσύ τί λές;

— Θά σοφ πώ, είπε ο Τσέστερ. Κατά τη γνώμη μου, ή μπουκλα των μαλλιών κόπηκε πιδ καιρού, από τό κεφάλι κάποιας γυναίκας πεθαμένης. "Αν άμφιβάλλης, διάβασε αυτή τη μικρή φράση, πού είναι γραμμένη στο έσωτερικό του χαρτινού περιτυλίγματος: "Είς άναμνησιν". "Η φράσις, αυτή, όπως ξέρω τουλάχιστον, δεν άπευθύνεται σε πρόσωπα ζωντανά. Τά άλλα μαλλιά πού θρήκα στην τσέπη του γιλέκου, άπεσπάσθησαν θιαίως, πιδ όλίγης ώρας, από τό κεφάλι κάποιας γυναίκας. "Όπως διέπιστωση και σύ, τόσο τά πρώτα, όσο και τά δεύτερα μαλλιά είναι τελείως ίδια, προερχόμενα από τό ίδιο πρόσωπο. Βγάλε τώρα τά συμπεράσματά σου.

Ο Σίντνεϋ Βέμπ φώναξε:

— Μά θά με τρελλάνης, Στάν. Τί φαντάζεσαι, λοιπόν;

— Απλούστατα, ότι ο άνθρωπος αυτός παρέστη πιδ όλίγου σε μία πνευματιστική συνεδρίαση, όπου έ-κλήθη μία γνωστή του πεθαμένη.

— Και της ξεριζώσε τά μαλλιά;

— Από τά λόγια του, τουλάχιστον, αυτό πρέπει να φαντασθούμε.

Ο Σίντνεϋ Βέμπ έσκαψε στα γέλια. Το ίδιο έκανε κι' ο άξιωματικός της ύπηρεσίας. Ο Στάνλεϋ Τσέστερ, όμως, έξακολουθούσε να παραμένη σοβαρός.

— Εν τούτοις περιπτώσει, είπε ο Βέμπ, μία μόνον εξήγησης είναι δυνατή: Ο φίλος μας ήταν γνωστός από τον τσαρλατάνο, ο όποιος έφόρεσε στην ψευδοπτασία του μία ξανθή περρούκα, καμωμένη από τά μαλλιά της ίδιας της πεθαμένης.

— Αυτό θά τό έξακριβώσουμε εύκολα, είπε ο Τσέστερ. Μοφ δανείζεις τό στυλό σου;

Ο Σίντνεϋ Βέμπ τούδωκε τοδύμα το στυλό του και ο Τσέστερ έγραψε σ' ένα χαρτί μερικές άράδες. "Υστερα, δίπλωσε τό σημείωμα και τό έδωσε σ' έναν πόλιμαν πού ήταν παρών.

— Πήγαινε το άμέσως, σε παρακαλώ, του είπε, στη Σκότλανδ—Γουάρδ. "Αν πάρης μοτοσυκλέττα, σε πέντε λεπτά θά είσαι εκεί. Θά δώσης τό σημείωμα στο πρόσωπο πού γράφω και θά μοφ φέρης την άπάντηση. "Ελπίζω να έπιστρέφης πολύ γρήγορα.

Μόλις ο πόλιμαν έφυγε, ο Βέμπ ρώτησε τον Τσέστερ:

— Μά τί ύποπτεύεσαι, λοιπόν, φίλε μου;

Αυτή τη φορά δεν χαμογελούσε ο δημοσιογράφος.

— Πολλά και τίποτε, άπήνησε ο Τσέστερ. Πάντως, έχω τη διαίσθηση ότι δεν γελάσθηκε. Κύτταξε καλά τον αποκοιμισμένο αυτόν άνθρωπο. Μοιάζει με τους τύπους πού συχνάζουν στα άντρα των τσαρλατάνων του πνευματισμού; "Εγώ νομίζω όχι. "Ω! "Αν μπορούσε να μιλήση.

— Τότε, δεν έχουμε παρά να περιμένουμε να ξυπνήση. Θά μάς τά πη όλα.

— Λές; "Εγώ άμφιβάλλω, Σίντ. Μέσα στο παραλήρημά του, ο άνθρωπος αυτός μάς άπεκάλυψε μία πτυχή του μυστικού του. "Όταν άνακτήση, όμως, τις αισθήσεις του, δεν θά μάς πη τίποτα.

— — —

Μετά παρέλυσιν είκοσι λεπτών της ώρας, ο πόλιμαν πού είχε πάει στη Σκότλανδ—Γουάρδ, έπέστρεψε μ' έναν μεγάλο φακέλλο, άπευθύνόμενος προς τον Τσέστερ. Ο άστυνομικός τον άνοιξε και διάβασε τό άκόλουθο γράμμα:

«Αγαπητέ μου, Τσέστερ, το πρό-βλημα πού μοφτείλες ήταν ένα παιχνιδάκι για μένα και τό έλυσα μέσα σε πέντε λεπτά. "Από την εξέταση πού έκανα, διέπιστωση ότι τά μαλλιά της ξανθής μπουκλας είναι νεκρά. "Εκόπηκαν, δηλαδή, από τό κεφάλι προσώπου νεκρού, πιδ άρκετού καιρού. "Αντιθέτως, ή άλλη τούφα των μαλλιών, προέρχεται από πρόσωπο ζωντανό και άπεσπάσθη πιδ έλαχίστων ώρων από τό κεφάλι του προσώπου αυτού. Είμαι πολύ εύτυχής πού σοφ πρόσφερε τη μικρή αυτή έκδούλευση.

ΟΡΑΤΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΤΑΛ

ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ

Κι' έξηκολούθησε να εξέταζη το περιεχόμενο του πορτοφολιού. Σε μιαν άλλη θέση, θρήκε ένα μεταξωτό χαρτί, διπλωμένο με προσοχή και δεμένο με μία κλωστή. Το ξεδίπλωσε και θρήκε μέσα μία μπουκλα από ξανθά μαλλιά. Ο Τσέστερ κύτταζε πιδ προσεκτικά τό σως για μαλλιά προερχόμενα από την μυστηριώδη ξανθή πεθαμένη, πού άνέφερε ο Πόρτερ—Σμύθ στο παραλήρημά του. "Επιασα στα χέρια μου τά μαλλιά της, είχε πη.

— Αλλά την ύπόθεση αυτή την έγκατέλειψε άμέσως ο Τσέστερ, γιατί οι δίπλες του χαρτιού, όπου ήταν τυλιγμένη ή μπουκλα, φαινόταν πολύ παλινός και όχι πρόσφατος. Τά λόγια του Πόρτερ—Σμύθ δεν ή-ητο δυνατόν ν' άναφέρωνται σ' αυτά τά μαλλιά.

Σε μιαν άλλη θέση του πορτοφολιού, ο Τσέστερ θρήκε ένα έπισκεπτήριο και τούδαλε άμέσως στην τσέπη του, χωρίς να τό δειξη στους άλλους. "Υστερα, άρχισε να ψάχνη στις τσέπες του γιλέκου. Κι' έξαφνα, από μία τσέπη, έθγαλε μία τούφα ξανθά μαλλιά.

Τάδειξε στον φίλο του και χωρίς να προσφέρη λέξη, τά παρέδωσε με την ξανθή μπουκλα πού θρέθηκε μεσα στο πορτοφόλι.

— Αυτά τά μαλλιά προέρχονται από την ίδια γυναίκα, είπε ο Σίντνεϋ Βέμπ. Μονάχα πού ή μπουκλα είναι κομμένη με ψαλλίδι, ένθ τά άλλα

είναι ξεριζωμένα θιαίως. Τί συμπεράσμα, όμως, μπορείς να θγάλης από τη νέα αυτή άνακάλυψη;

Ο Στάνλεϋ Τσέστερ, άτάραχος πάντοτε, έστράφη προς τον άξιωματικό της ύπηρεσίας.

— Πήγαινε το άμέσως, σε παρακαλώ, του είπε, στη Σκότλανδ—Γουάρδ. "Αν πάρης μοτοσυκλέττα, σε πέντε λεπτά θά είσαι εκεί. Θά δώσης τό σημείωμα στο πρόσωπο πού γράφω και θά μοφ φέρης την άπάντηση. "Ελπίζω να έπιστρέφης πολύ γρήγορα.

Μόλις ο πόλιμαν έφυγε, ο Βέμπ ρώτησε τον Τσέστερ:

— Μά τί ύποπτεύεσαι, λοιπόν, φίλε μου;

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Αφού διάβασε τό γράμμα, ο Τσέστερ τό έδωσε στον φίλο του, λέγοντας:

— Ο Μάρτενταλ είναι ο χημικός της Σκότλανδ—Γουάρδ και δεν πέφτει ποτέ έξω. Διάβασε τί μοφ γράφει.

Ο Βέμπ εδιάβασε προσεκτικά.

— Περιέργο, είπε, πολύ περιέργο. Τί εξήγηση δίνεις, Στάν, σ' αυτή την ύπόθεση;

— Μονάχα δυο εξηγήσεις είναι δυνατόνες, είπε ο Τσέστερ. "Η οι νεκροί ξαναγυρίζουν πράγματι με ζωντανά μαλλιά ή συμβαίνει κάποιο μικρό μυστήριο πού πρέπει να τό διαλευκάνω. Μήπως διαφωνείς;

— "Οχι, είπε ο Σίντνεϋ Βέμπ. "Αρχίζω να παραδέχομαι ότι έχεις δική, Στάν. Και τώρα τί θά κάνης;

— Απλούστατα, θά παρακαλέσουμε τον συνάδελφό μου, από δω, να διατάξη τη μεταφορά του άγνωστου μας στο σπίτι του και θά φύγουμε.

— "Όπως κι' έγινε. Μόλις οι δυο φίλοι θρέθηκαν στο δρόμο, ο Τσέστερ έθγαλε από την τσέπη του ένα έπισκεπτήριο και τό έδειξε στον Βέμπ.

— Κύτταξε τί θρήκα στην τσέπη του Πόρτερ—Σμύθ. Είναι τό έπισκεπτήριο ενός Κινέζου.

Και διάβασε: «Λι—Φου—Σάν, φιλόσοφος, όδός Μπέρκλεϋ, άριθμός 50».

— Ο Κινέζος! είπε ο Βέμπ έκπληκτος.

— Ναι, ο Κινέζος, είπε κι' ο Τσέστερ. Αύριο πρωί θά πάω να τον έπισκεφθώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η κυρία του "Υπερπεραν

Ο Στάνλεϋ Τσέστερ παρέδωσε το παλτό του και τό καπέλλο του στον κίτρινο ύπνρητή πού του άνοιξε την πόρτα. Μέσα στον αντίο-λαμο του σπιτιού, υπήρχε τό ίδιο έξωτικό άρωμα, πού άνεδίδετο από τά ρούχα του Πόρτερ—Σμύθ. Συνεπώς, ο Τσέστερ δεν είχε γελασθ. Βρισκόταν στο σπίτι του Κινέζου, όπου είχαν διαδραματισθ πιδος ξέρε τί παράξενα πράγματα.

Ο ντέτεκτιβ κύτταζε τον ύπνρητή κι' άπεφάσιζε να μη του άπευθύνη τον λόγο. Συνηθισμένος στο λινκόγκνι-το πού κρατούσαν όλοι οι έπισκεπτάι, ο κίτρινος ύπνρητής δεν του υπέβαλε καμμιαν έρώτηση και περιμενε άκίνητος, με τά χέρια σταυρωμένα στο στήθος.

Ο Στάνλεϋ Τσέστερ κύτταζε γύρω του και δεν μπορούσε να μην έκπλαγη.

(Η συνέχεια στο προσεχές)



Στά κάτεργα:

— "Εγώ βρίσκομαι εδώ γιατί ο γιατρός μουπε να ζω στο σπίτι. Κι' όπως δεν είχα και τά μέσα...

Πέτρος Μολυβδοκόνδυλος, τό δῦμα τῆς δόξας του

ΠΕΝΤ' ΕΞΗ χωριανοί ακολουθοῦσαν τὸ φτωχικὸ φέρετρο πρὸς τὸν Πέτρο Μολυβδοκόνδυλο στὴν τελευταία του κατοικία. Ὁ παπᾶς μὲ τὸ ζόρι ἔψελνε τὴς εὐχές. Δὲν τὸν στενοχωροῦσε καὶ τόσο πρὸς τὸ μακαρίτης εἶχε παραβεί τὴς ἐντολῆς τῆς ἐκκλησίας ρίχνοντας τὸ κουφάρι του ψηλά ἀπὸ τὸν θάλασσαν, ὅσο ὅτι ἔψελνε πῶς ἔψελνε τζάμπα. Ὡς καὶ τὸ σαναίδιον φέρετρο τοῦ Πέτρου Μολυβδοκόνδου, καὶ αὐτὸ μὲ ἔρανο τὸ εἶχανε σκαρώσει.

Καὶ ὅμως! Ὁ Πέτρος Μολυβδοκόνδυλος ἦτανε μιά παλιὰ δόξα καὶ θῦμα τῆς δόξας του.

Ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια, ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς εἶχε ἀσχοληθῇ μαζί του. Πῶς τὴν θυμόταν ἀλήθεια αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὁ Πέτρος Μολυβδοκόνδυλος! Τὸ ὄνομά του ἦταν γραμμένο σαρδανάπλευρα ἐν μέσῳ τῆς ἐπίσημης «Ἐφημερίδας τῆς Κυβερνήσεως».

«Διὰ Βασιλικῆς Διατάγης—ἔγραφε—προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, διορίζουν τὸν Πέτρον Μολυβδοκόνδυλον Βοηθὸν Γραφέως γ' τάξεως παρὰ τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ τῆς Κοινότητος Κατισκοχωρίου».

Ὁ ἴδιος ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης—τὸ ἔγραφε ὁλοκάθαρα ἡ «Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως»—εἶχε πᾶσι στὸν Βασιλιά καὶ τοῦ εἶχε εἰπῇ:

«Μεγαλειότατε, Ὁ Πέτρος Μολυβδοκόνδυλος εἶναι ὁ μόνος ἐνδεξιμμένος διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Βοηθοῦ Γραφέως γ' τάξεως παρὰ τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ τῆς Κοινότητος Κατισκοχωρίου».

Καὶ ὁ Βασιλιάς, ἀφοῦ σκέφθηκε ὥρα πολλή, συμφώνησε μὲ τὴν γνώμη τοῦ Ὑπουργοῦ τοῦ, τοῦ ἔξέφρασε τὰ συγκαταθήρια του, γιὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐκλογὴ καὶ ὅστερα ὑπέγραψε τὸ Βασιλικὸ Διάταγμα.

Ἔτσι ἔφθασε, ἔδῳ καὶ σαράντα χρόνια, ὁ Πέτρος Μολυβδοκόνδυλος στὸ Κατισκοχωρί, κρατώντας, στὸ ἀριστερὸ του χέρι τὸ μπουζάλι του καὶ μιὰν ὑπερέλλα καὶ στὸ δεξιὸ μιὰ κορνίζα μέσα στὴν ὁποία εἶχε κορνιζαρίσμενος τὸ ἀπόκομμα ἀπὸ τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως».

Ὅποιος εἶχε ἀμφιβολίες, μπορούσε καὶ σήμερα ἀκόμη, τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας του, νὰ πᾶ στὴν φτωχοκόμματα τοῦ μακαρίτη καὶ νὰ ἰδῇ μὲ τὰ μάτια του τὸ κιτρινωμένον ἀπὸ τὴν πολυκαιρία τυρτί, πρὸς τὸ ἔλεγε παστρικά καὶ ἔσπερα, πῶς ὁ Πέτρος Μολυβδοκόνδυλος δὲν ἦταν ὁποῖος καὶ ὅποιος.

Μὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ὁ Μολυβδοκόνδυλος ἀπορίσει πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι του, τὸ χιλιουπακόμιον πρῶτον μαῦρο του παλτὸ ὅλο καὶ πρᾶσιניζε σὰν ἀνοιξιμὸ λιβάδι καὶ τὸ καθαρῶς ὁμοῦ ἀπόκομμα κιτρινωμένον ἀπὸ τὸ τζάμι του, πρὸς εἶχε καναντῆσει ἀνγῶριστο ὕστερα ἀπὸ τὴς γενεῆς καὶ γενεῆς υἱῶν σὲς ὁποῖες εἶχε προσφέρει εἰδῶν-εἰδῶν οὐλοῦν. Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ὁ Μολυβδοκόνδυλος εἶχε ξεγράψει τὴν παλιὰ του δόξα καὶ μ' ὅλο πρὸς τὸ μεταξὺ εἶχε παραχθῇ σὲ Γραφεῖα α'—σαράντα χρόνια ἦταν αὐτὸ—εἶχε πᾶσι ἀπὸ καιρὸ πᾶ νὰ κἀν φιλδοῦξ βύειρα.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα τὴν ἡμέρα

τοῦ ΟΤΤΟ ΝΙΜΑΝΤ

(Διςκευὴ ἀπὸ τὸ
γερμανικὸ τοῦ κ. Φ. Κ.)

πρὸς εἶχε τὸ τηλεγράφημα τοῦ Νομάρχου.

«Ἐξουσιοδοτοῦμεν Εἰρηνοδίκην Κατισκοχωρίου—ἔλεγε τὸ τηλεγράφημα—εἰληθῇ ὀνόματι Κυβερνήσεως πλείαρχον ἀφικνουμένου λιμένα σας γαλλικοῦ πολέμου τῶς εὐ παρέστη».

Μπόμπα στὸ Κατισκοχωρί καὶ φωτιὰ στὸ κεφάλι τοῦ Μολυβδοκόνδου. Ἐνύχτησαν ὁ Δάσκαλος, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος, ὁ Αστυνομικὸς Σταθμάρχης, ὁ Παπᾶς καὶ ὁ Γραφεὺς α' τοῦ Εἰρηνοδικείου γιὰ νὰ βροῦνε τὴν λύσι. Ὁ Εἰρηνοδίκης ἔλειπε. Καὶ τὸ ἔβραν ὅλοι τους πολὺ καλὰ ὅτι ἔλειπε χωρὶς ἄδεια. Τί νὰ γίνῃ; Νὰ τὸ ἀναφέρουν; Πήγαινε χαμένος ὁ ἄνθρωπος. Νὰ τὸν εἰδοποιήσουν; Μήπως ἔξεραν πρὸς διάβολο βρισκότανε; Ἐπρεπε κάποιος νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ. Ἀλλὰ ποῖος; Ὁ παπᾶς; Ἀδύνατον! Ὁ ἀστυνόμος; Ὁ δάσκαλος; Ἦταν καὶ οἱ δύο τους ὄργανα τοῦ Κράτους πρὸς δὲν μπορούσαν νὰ ἐπέμβουν στὰ καθήκοντα ἄλλης ὑπηρεσίας. Ὁ Πρόεδρος; Οὔτε ν' ἀκούσῃ δὲν ἤθελε τέτοια κουβέντα.

Ἔτσι ἔλαυν ὁ κληρὸς στὸν Πέτρο Μολυβδοκόνδυλο νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Κυβέρνηση καὶ νὰ εὐχηθῇ τὸ «ὡς εὐ παρέστη» στὸν πλείαρχο τοῦ γαλλικοῦ πολέμου.

Τὸ καινούργιο παλτὸ τοῦ Προέδρου—δὲν ἦταν καλὰ-καλὰ πέντε χρόνια πρὸς εἶχε ἀγοράσει στὴν πρωτεύουσα—ἀνέλαβε, ἂν καὶ κατακαλόκαιρο, νὰ σκεπᾶσῃ τὴς διάφορες ἐλλείψεις τῆς ἱματιοθήκης τοῦ Μολυβδοκόνδου. Ὁ δάσκαλος ἐσκόνισε τὰ ἔνδεκα γαλλικά του καὶ τὰ γράψε μὲ ἑλληνικοὺς χαρακτήρες ἐπάνω σ' ἓνα κομμάτι χαρτί γιὰ νὰ τὰ μάθῃ ἀπ' ὅξω ὁ γραμματικὸς.

—Μπιὲν βενου, Μουσιὸ Καπιτέν, Κατισκοχωρί. Κομάντ ἀλλέ βου; Μουὰ βου μερσί.

Δεκατέσσερις Γάλλοι ναῖτες παρουσιάσαν ἐφ' ὅπλου λόγχῃ τὴν στιγμή πρὸς πάτησε τὸ πόδι του στὸ καράβι ὁ Πέτρος Μολυβδοκόνδυλος, ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως, τυλιγμένος μέσα στὸ μαῦρο παλτὸ τοῦ Προέδρου, φρεσκογυλισμένη παπούτσια, ἀγνώριστος μὲ λίγα λόγια. Ἦ μυστικὸ τοῦ καραβιοῦ ἔπαιζε τοὺς Ὑμνοὺς τῶν δύο χωρῶν καὶ ὁ πλοῦ-

αργος—πλάκα τὰ γαλόνια στὰ μανίκια καὶ στὸ κασκέτο—στάθηκε κλαρίνο τὴν στιγμή πρὸς ὁ Πέτρος Μολυβδοκόνδυλος πρὸς βαθεῖα ἀνάσα γιὰ νὰ τοῦ εἰπῇ μονορροῖα:

—Μπιὲν βενου! Μουὰ βου μερσί Μουσιὸ Καπιτέν Κατισκοχωρί ἀλλέ βου!

— — —

Βράδυσαε. Ἦ προεδρίνα εἶχε ξανακλειδώσει τὸ μαῦρο παλτὸ μέσα στὴν κασέλα πασπαλίζοντας τὸ μὲ ἄφθονο νυφθαλίνη. Τὰ φρεσκογυλισμένα παπούτσια τοῦ Μολυβδοκόνδου εἶχαν ξαναγεμίσει λάσπες καὶ σκόνες. Ἦ λαδωμένη χωρίστρα του παρουσίαζε καὶ αὐτὴ διάφορες ἀνωμαλίες καὶ τὸ γαλλικὸ καράβι βρισκόταν πάλι μίλλια μακριὰ ἀπ' τὸ χωριό.

Τὸ Κατισκοχωρί ἠσυχάζε ὕστερα ἀπὸ τὴν μεγάλη συγκίνηση τῆς ἡμέρας.

Μόνον ὁ Πέτρος Μολυβδοκόνδυλος ἐπαγρύπνησε ὁλόκληρη τὴν νύχτα ἀκούγοντας φανταστικὰς μουσικὰς νὰ παίζου ἐθνικοὺς ὕμνους καὶ ὀλέποντας φανταστικὰς Γάλλους ναῖτες νὰ τοῦ παρουσιάσουν ὅπλα. Καὶ ὅταν πᾶ, ξημέρωσε ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα, σηκώθηκε, ντύθηκε, κότταξε τὸ κιτρινωμένον καθαρῶς ὁμοῦ ἀπόκομμα καὶ ὕστερα βγήκε ἀπὸ τὴν φτωχοκόμματα του. Μὰ δὲν τοῦ ἔκανε καρδιά νὰ πᾶ νὰ ξανακαθίσῃ πίσω ἀπὸ τὸ σκαροφαγμένον τραπέζι τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ νὰ ξαναρχίσῃ ἀντιγράφοντας δικογραφίες.

Τράβηξε γραμμή, ἀπάνω στὸν ψηλὸ θάλασσο, καὶ κυττάζοντας γιὰ μιὰ λευκαίτα φορά τὴν μεγάλη, ἀπέραντη θάλασσαν μέσα στὴν ὁποία εἶχε χαθῇ ἀπὸ ὥρες τὸ γαλλικὸ καράβι, εἰχτηκε μέσα στὰ κύματά της.

Δὲν ἔσπερε στὸν ἄνθρωπο πρὸς εἶχε ἀπασχοληθῇ μὲ τὸν ὁ Βασιλιάς, πρὸς τοῦ εἶχαν παρουσιάσει ἐφ' ὅπλου λόγχῃ 14 Γάλλοι ναῖτες, πρὸς εἶχε σταθῇ ἀπὸ τὰ του κλαρίνο ὁ πλείαρχος—πλάκα τὰ γαλόνια στὰ μανίκια καὶ στὸ κασκέτο—δὲν ἔσπερε στὸν Πέτρο τὸν Μολυβδοκόνδυλο, πρὸς εἶχε γνωρίσει τὴν Δόξα ἀπὸ τόσο πολὺ κοντὰ, οὔτε νὰ ἔζησῃ, οὔτε νὰ πεθάνῃ πίσω ἀπὸ τὸ σκαροφαγμένον τραπέζι.

Ἔτσι ἦταν καλύτερι!

— — —

Πέντ' ἐξῆ χωριανοί ἀκολουθοῦσαν τώρα τὸ φτωχικὸ φέρετρο πρὸς ἔφρανε τὸν Πέτρο Μολυβδοκόνδυλο στὴν τελευταία του κατοικία.

Ἔτσι ὁ Πέτρος Μολυβδοκόνδυλος πρὸς ὅλη του τὴ ζωὴ ἀναιρεῖται τὴ δόξα, πᾶσαν εὐχαριστήμενος. Τὸ βενεῖρ του εἶχε ἐκπληρωθῇ.

ΟΤΤΟ ΝΙΜΑΝΤ

Ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ δόκτορος ΦΑΟΥΣΤ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ τοῦ Φάουστ, πρὸς χρησιμοποιήθηκε γιὰ θέμα σὲ μνημειώδες ὁμώνυμο ἔργο τοῦ Γκαίτε, δὲν εἶναι ἓνας ἀπλὸς θρύλος.

Ὁ δόκτωρ Φάουστ ὑπῆρξε στὴν πραγματικότητα καὶ διάφοροι σοφοὶ τοῦ Μεσαίωνα πρὸς τὸν εἶχαν γνωρίσει μᾶς ἄφσαν ὠριμένες πληροφορίες γι' αὐτόν. Ἔτσι γνωρίζουμε ὅτι ὁ Φάουστ εἶχε γεννηθῇ στὸ γερμανικὸ βασίλειο τῆς Βυρτεμβέργης, στὸ τέλος περὶπου τοῦ 15ου αἰῶνος.

Ἄλλοι πάλι ισχυρίζονται ὅτι εἶχε ἔλθῃ ἓνα σχεδὸν αἰῶνα πρὶν καὶ ὅτι ἦταν ὁ ἴδιος μὲ τὸν τυπογράφου Φούστ πρὸς εἶναι γνωστὸς ὡς συντάκτης τοῦ ἐφευρέτου τῆς τυπογραφίας Γουτεμβέργου.

Ὁ πατέρας τοῦ Φάουστ ἦταν, κατὰ τοὺς πρώτους, ἓνας ἄνθρωπος σοφὸς καὶ ἀπὸ τους προύχοντας τοῦ τόπου του. Κατὰ τοὺς ἄλλους δὲν ἦταν παρὰ ἓνας ἀπλὸς χωρὶκὸς πρὸς πούλησε ὅλα του τὰ ὑπάρκοντα, γιὰ νὰ σπουδᾷσῃ τὸν γυῖο του. Θετικότερες εἶναι κάπως οἱ πληροφορίες πρὸς ἔχουμε γιὰ τὴς σπουδῆς τοῦ Φάουστ. Ἔτσι γνωρίζουμε ὅτι ὁ Φάουστ σπουδᾷσε στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κρακοβίας ὅπου διακρίθηκε σὲ ὅλες σχεδὸν τὴς ἐπιστῆμες ἀλλὰ πρὸ πάντων στὴν «μαγεία» στὴν ὁποία εἶχε ἀφοσιωθῇ ἐντελῶς ἰδιαίτερως.

Ἦ «λευκὴ μαγεία», ἡ τέχνη, δηλαδή, νὰ δημιουργῇ κανεὶς ὑπερφυσικὰ ἀποτελέσματα χρησιμοποιώντας φυσικὰ μέσα. Ἦταν τότε μιὰ ἀπὸ τὴς πρὸ ἀγασπήμενες ἐπιστῆμες καὶ διδασκόνταν σὲ περισσότερα Πανεπιστήμια. Ἦ ἄλλη, ἡ «μαύρη μαγεία» πρὸς χρησιμοποιοῦσε ἄγνωστες ὑπερφυσικὰς δυνάμεις δὲν εἶχε πᾶσι ἐπιστημονικὰς τιμὰς καὶ γινόνταν μᾶλλον γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα ἢ γιὰ ἐξαπάτηση τῶν ἀφελῶν. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἡ «λευκὴ μαγεία» δὲ εἶχε σχεδὸν ἄλλο σκοπὸ πρὸς τὸν πλουτισμὸ τῶν μάγων εἶς βάρους τοῦ κοινῶ πρὸς ἔσπευδε νὰ τοὺς συμβουλευθῇ. Οἱ μάγοι αὐτοὶ ταξίδευαν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο καὶ πουλοῦσαν ἐλξήτρια ἀθανασίας, βότανα τῆς ἀγάπης, ἐμάντευαν τὸ μέλλον, ἀνακάλυπταν κρυμμένους θησαυροὺς καὶ γενικά ἐφαρμόζαν κάθε «επιστημονικὸν» γιὰ νὰ κερδίσουν χρήματα. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ περίφημοι αὐτοὶ μαγικὲς τέχνες ἀκριβοπληρώνονταν καὶ τότε ὅπως ἀκριβοπληρώνονταν καὶ σήμερα ἀπὸ τοὺς ἀσελεῖς καὶ οἱ «ἐπιστήμονες» μάγοι πρὸς εἶχαν κάποια σχετικὴ φήμη ἢ σὰν κατὰ κανὸνα πλούσιοι. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀντιστασιαστὰς τῶν τσαρλατάνων σὺντων ἦταν καθὼς φαίνεται καὶ ὁ Φάουστ. Εἶχε αὐτοτιτλοφορηθῇ «Φιλόσοφος τῶν Φιλοσόφων», ἀστρολόγος, ψυχρογνώμων, νεκροκάντης, χειρομάντης, πυρομάντης κ.τ.λ. Τὸ ἄλλο τὸ καὶ ὁ σκόλος του, πρὸς εἶχαν ἐξελιχθῇ κοντὰ του, σὲ σοφὰ ἔζωα, εἶχαν συντελέσει πολὺ στὴν μεγάλη του φήμη. Ὁ κόσμος τὰ θεωροῦσε γιὰ ἔζωα «διαβολικά».

Κάποτε στὴ Βενετία εἶχε δηλώσει ὅτι θὰ κατάρθωνε... νὰ πετάξῃ σὰν πουλί. Τὰ πλῆθη μαζεῖθηκαν κατὰ χιλιάδες γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸν περιεργὸν αὐτὸ φαινόμενον καὶ ὁ Φάουστ, μὴ ἔχοντας ἄλλη ἀντιβόδο, ἀναγκάσθηκε νὰ πηδήσῃ σὲ τὸ κενὸ, τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τσακίσῃ τὰ κόκκαλά του. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἀπέθαρυνε καθόλου στὴν «ἐπιστημονικὴν» του καριέρα. Λίγα χρόνια ἀργότερα κατάρθωνε νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ Κρόιτσναχ τῆς Γερμανίας καὶ νὰ ἀποκτήσῃ μεγάλη



φήμη. Ἀλλὰ διάφορες γυναικοδουλειὲς τὸν ἀνάγκασαν νὰ ἐξαφανισθῇ κάποια νύχτα μυστικὰ ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Λουθήρου ἀναφέρει ὅτι συνήντησε ἀργότερα τὸν Φάουστ σὲ μιὰ ταβέρνα τῆς «Ερφορτ» ὅπου ἔκανε διάφορα μάγια μυστικά σὲ ἓνα πλῆθος περιέργων. Στὴν «Ερφορτ» κατάρθωνε νὰ πᾶσιν ἄδεια νὰ διδάσκῃ στὸ Πανεπιστήμιον περὶ «Ομήρου. Μιλοῦσε γιὰ τοὺς ἥρωας τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεύς μὲ τέτοιο τρόπο σὰν νὰ ἦταν ὅλοι στενοὶ προσωπικοί του φίλοι. Πολλοὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἀμόρφωτους ἀκροατὰς τοῦ τὸν εἶχαν παρακαλέσει νὰ τοὺς συστήσῃ τὸν Ἀχιλλεὺς ἢ τὸν Ἀγαμέμνονα.

Ὁ Φάουστ, πρὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ χαλάσῃ κανενὸς τὸ χατήρι, ὑποσχέθηκε νὰ καλέσῃ ἓνα βράδυ... τοὺς δημοτικούς τοῦ φίλους καὶ νὰ τοὺς συστήσῃ στοὺς μαθητὰς του. Τοὺς συγκατένευσε λοιπὸν μέσῳ σὲ ἓνα σκοτεινὸ δωμάτιον καὶ ἐκεῖ ἄρχισε νὰ προσκαλῇ ἓνα-ἓνα, τὰ κυριώτερα ἀπὸ τὰ ὁμηρικὰ πρόσωπα. Τὴν πρὸ μεγάλη ἐπιτυχία σημείωσε, καθὼς λένε, ὁ Πολύφωμος, πρὸς παρουσιάσθηκε μὲ μιὰ ἀτελείωτη κόκκινη γενειάδα καὶ κραδαίνοντας μιὰ τεράστια σπάθα, ἐνθ' ὅσον ἀπὸ τὸ στόμα του ξερόβγαλαν... δύο ἀνθρώπινα πόδια. Καὶ ὁ ἀχόρταγος Πολύφωμος, χύμηξε ἐπάνω στοὺς συγκατενεμένους μαθητὰς τοῦ Φάουστ, ἔτοιμος νὰ τοὺς καταβροχθίσῃ ὅλους ἂν δὲν ἔσπευδαν νὰ ἐξαφανισθοῦν, διαλύοντας ἔτσι καὶ τὴν πολὺκροτὴ δαηρὴ «σοῦρα».

Ἐντούτοις, ὅσο ἀπίστευτα καὶ ἂν φαίνονται τὰ καταρῶματα αὐτὰ τοῦ Φάουστ εἶναι ὅμως πιστευτά, γιὰ τὸ διαβολικὸν ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε κατορθώσει νὰ πείσῃ τὸν κόσμον ὅτι βρισκεται σὲ ἄμεσες σχέσεις μὲ τὸν διάβολον καὶ μπορούσε, κατὰ συνέπειαν, νὰ κατορθώσῃ τὰ πάντα. Ἔκλεινο πρὸς κάνει κατὰπλήξῃ εἶναι ὅτι καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἐκκλησία, πρὸς καταδίδωκε

τότε ὅλους τοὺς τσαρλατάνους, δὲν τοῖς μύσειε νὰ διώξῃ τὸν Φάουστ μὲ ὅλα του τὰ διαβολικὰ κατορθώματα καὶ τὴς φιλίες του μὲ τὸν ἄλλο κόσμον.

Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ὁ Φάουστ ἦταν πραγματικὰ παμπόνηρος ἄνθρωπος γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς ἀφάνταστους διωγμοὺς πρὸς γινόντουσαν τότε στὴν Γερμανία ἐναντίον τῶν μάγων.

Πραγματικὰ στὸ Βόρμς καὶ τὰ περὶχωρὰ του εἶχαν καεὶ ζωντανὸν μονάχα μέσῳ σὲ ἓνα χρόνον στὰ 1485—καμμιά ἐνενηνταρὶα μάγοι. Στὸ Ἀνδούργο ἓνας γιὰ τρὸς εἶχε καεὶ γιὰ τὴν εἶχε σώσει μιὰ γυναῖκα πρὸς κατὰ τοὺς ἄλλους γιὰ τρὸς δὲν εἶχε γλυτωθῇ. Ἐνας καὶ μόνος δικαστὴς, ὁ Νικόλαος Ραμὺ, ἐκαναχτο ὅτι εἶχε καταδικάσει μέσα σὲ διάστημα 15 χρόνων 900 μάγους καὶ μάντισσες σὲν δια πυρὸς θάνατο. Στὸ Βύρτσμπουργκ, ὅπου ὁ Φάουστ εἶχε δηλώσει δημοσίᾳ ὅτι ἦταν σὲ θέσιν, νὰ ἐπαναλάβῃ ὅλα τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, εἶχαν καεὶ στὰ 1659 περισσότεροι ἀπὸ 900 μάγοι.

Ὁ μόνος πρὸς κατάρθωνε νὰ μένῃ πάντοτε ἀσύλληπτος ἦταν ὁ δόκτωρ Φάουστ μολοντὶ πολλὰς φορές εἶχαν ἐκδοθῇ ἐντάματα συλλήψεως ἐναντίον του. Ἦ ἀστυνομία ὅμως ἐφθανε πάντοτε ἀνεξέλεγκτη στιγμή πρὸς ὁ Φάουστ ἐξαφανιζόταν χωρὶς νὰ ἀφίγη, κανένα ἔχνος. Μιὰ φορά μόνον, κατάρθωνε σὰν τὸν συλλάβουν καὶ τὸν παρέδωκαν σὲ ἓνα ἱερεῖα γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ἦταν ὁ ἱερεὺς νὰ γίνῃ μαθητὴς τοῦ Φάουστ καὶ ν' ἀπαρνηθῇ τὸν χριστιανισμό!

Ὁ θρύλος ἄρχισε ὕστερα ἀπὸ ὅλ' αὐτὰ νὰ παριστάνῃ τὸν Φάουστ πανταχοῦ παρόντα καὶ ἀσύλληπτο. Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι μπορούσε ὅποιαδήποτε στιγμή ἤθελε νὰ γίνεταί· ἄφαντος χωρὶς νὰ κουνιέται καθόλου ἀπὸ τὴν θέση του. Τὸ μόνον πρὸς δὲν κατάρθωνε νὰ ἐπιτύχῃ ὁ Φάουστ ἦταν ἡ ἀθανασία.

Κάποιο μεσονύκτιον τοῦ 1537, διηγούνται οἱ χρονολόγοι τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ἦρθε ὁ διάβολος μὲ τὴν ἀκολουθία του καὶ μὲ ὅλο τὸν θόρυβον πρὸς δημιουργεῖ σιγήν καὶ ἔπειτα ἐπὶ τὴν ἐπιτομήν του, νὰ ζητήσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ Φάουστ. Τὸ ἄλλο πρὸς τὸν βόρην περμένο τὰ μπουζάλια μέσα στὸ δωμάτιόν του. Ἦταν νεκρὸς. Ὅταν δοκίμωσαν νὰ τὸν γυρίσουν γιὰ νὰ τὸν βάλουν στὸ φέρετρο, ὁ νεκρὸς γύρισε μονάχος του.

Κάποια ἄλλη ἐκδοχὴ λέει ὅτι ὁ Φάουστ σκοτώθηκε ἀπὸ κάποιον ἐκρηγῶν πρὸς ἔγινε τὴν ὥρα πρὸς ἔκανε διάφορα πειράματα στὸ μυστηριώδες του εργαστήριον.

Καὶ ἡ μία ὅμως καὶ ἡ ἄλλη ἐκδοχὴ δὲν ἔχουν φυσικὰ καμμιά ἀξίωση ἀσθεντικότητος γιὰ τὸν ἀπλοῦστο λόγον ὅτι στήνεται—ὅπως ἄλλως τε καὶ ὅλες οἱ ἄλλες πληροφορίες γύρω στὴν ζωὴν τοῦ ἄσσαν τῶν τσαρλατάνων—σὲ φήμες πρὸς μεταδόθηκαν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

Ἦ φήμη καὶ ἡ δόξα τοῦ Φάουστ ἔγιναν ἀκόμη μεγαλύτερες μετὰ τὸν θάνατόν του. Πολλοὶ θεώσαν νὰ τὸν παραστήσουν σὰν ἓνα ἡμίθεον, ἓνα καινούργιον Προμηθεῖα, πρὸς προσπαθῇ ν' ἀποσπάσῃ τὰ μυστικὰ ἀπὸ τοὺς θεοὺς.

Ἀλλὰ ἡ πρὸς μεγάλῃ του δόξῃ θὰ εἶναι ἀσφαλὲς ὅτι χρησιμοῦμενος γιὰ θέμα σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστερα ἔργα πρὸς εἶχε νὰ δειξῇ ἡ παγκόσμια λογοτεχνία, τὸν «Φάουστ» τοῦ Γκαίτε.

Κορνέλια Βάντερμπιλντ

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)

φασί να γλεντήση. Όπως και συνέβη. Εύθως μετά το διαζύγιο, η Κορνέλια Βάντερμπιλντ άλλαξε τελείως τρόπον ζωής. Έγκατεστάθη στο Λονδίνο κι' άρχισε να συχνάζει σ' όλα τα κοσμικά κέντρα, όπου ξεμερώνονταν, ξεφαντώνοντας άγρίως.

Σάν να μην έφθαναν αυτά, η Κορνέλια άλλαξε και τ' όνομά της. Έγινε Νίλσα.

Κατά τη διάρκεια μιας έκδοσης της στην Έλβετία, η Κορνέλια ή Νίλσα Βάντερμπιλντ είχε μιὰ έρωτική περιπέτεια. Και πολύ γρήγορα, μαθεύτηκε ότι η κληρονομος του βασιλέως των σιδηροδρόμων έσκέπετο να ξαναπαντρευθί με τον Γκν Μπάρε, έναν Έλβετο καλλιτέχνη.

Άλλοι όμως! Ο Γκν Μπάρε ήταν παντρεμένος με κάποιαν άλλη. Και η άλλη αυτή που δεν ήθελε να τον χωρίσει, κατόρθωσε και τον έπιασε επ' αυτοφώρω με την Κορνέλια. Οι δύο έρασαν παρέρμηναν εις δίκην και το δικαστήριο τους καταδίκασε σ' ένα μεγάλο πρόστιμο. Φαντάζεστε τώρα τι σκάνδαλο έγινε στην Αμερική, όταν έγνωσαν οι έρωτικοί έθλοι της απλής και χαμηλοδουλούσας Κορνέλια!...

Ο έρως στην Ισπανία

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 24)

μένη Ισπανία, δεν έχει πολλές έλπίδες να γλυτώση.

Πρέπει να τον σώσουμε άμέσως, φώναξε η Ζάν.

Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, είπε ο Ριβιέρε, απλά!

Αν δεν αποφασίσει κανένας άλλος να ενεργήσει, είπε τότε η Ζάν αποφασιστικά, θα πάω εγώ μόνη μου να τον γλυτώσω. Σας παρακαλώ μόνον, διευθυντά μου, κανονίστε μου άμέσως τον λογαριασμό μου. Φεύγω άπόψε για την Σαλαμάνκα.

—

Ο Φράνκο, στον οποίο παρουσιάσθηκε η Ζάν, ζήτησε να του αναφέρουν για την υπόθεση του Ρομπέρ και όταν πληροφορήθηκε για το πιστόλι, την ρώτησε:

— Και γιατί ήταν επλισμένος;

Η Ζάν θυμήθηκε τότε τα λόγια που της είχε πη ο Ρομπέρ στο Μπορντώ σχετικά με το πιστόλι και τα είπε στον Ισπανό στρατηγό.

Και γιατί σάς ενδιαφέρει τόσο πολύ να βοηθήσετε έναν άνθρωπο που ήταν με το μέρος των ένοχων μας;

Η Ζάν δίστασε στην αρχή λιγάκι, αλλά ύστερα είπε σιγά με αποφασιστικά:

— Γιατί τον αγαπώ.

Λίγο αργότερα βρισκόταν στο νοσοκομείο, δίπλα στον Ρομπέρ που μόλις την αντίκρισε κατάλαβε ότι είχε σωθί.

— Ρομπέρ, του είπε. Κάτι με είχατε ρωτήσει την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε στο Μπορντώ και ήθελα να σας φέρο την απάντηση.

Ο τραυματίας δοκίμασε να ανασηκωθεί αλλά η Ζάν έσπινε επάνω του πήρε το πρόσωπό του ανάμεσα στα δυο της χέρια και λέγοντάς του:

— Δεν πρέπει να κουράζεσαι έσως που έδωσα ένα πολύ θερμό φιλί.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—



Τώρα πού η φύση

Τώρα πού η φύση φέρεσε
τὰ γιορτινά της πάλι,
καί στῆς χαρᾶς μᾶς προσκαλεῖ
νὰ τρεῖζωμε τὴ ζάλη,
θᾶδελα νᾶχα ἀκόμη μὴ
καρδιὰ νὰ σοῦ χαρίσω,
νειάτα σὰν ροδοπέταλα
μπροστά σου νὰ σκορπίσω.

— 25 —

“Οχι! δὲν θᾶταν ἄδικα
μπροστά σου σκορπισμένα...
Κι’ ἂν μ’ ἀπομείνη κάτι τί
κι’ αὐτὸ θᾶναι γιὰ σένα:
γιὰ σέ πού πρῶτος καί στερνός
μένεις μέσ’ στὴν ψυχὴ μου
καί πού εἶσαι ὁ μόνος σύντροφος
στὴν κάθε προσευχὴ μου.

— 26 —

Τώρα πού η φύση χαίρεται
μέσ’ στὰ πολλὰ λουλούδια
καί στῶν πουλιῶν τὰ πιὸ γλυκὰ
λικνίζετα τραγούδια,
θᾶδελα νᾶσθῃ μουσικὰ
χαϊδευστικὰ τᾶγέρι
κι’ ὅ,τι ἀπὸ μένα ἀπέμεινε
σὲ στίχους νὰ στὸ φέρῃ...

ΠΑΤΗ ΨΑΡΡΑ

— 27 —

Χωρὶς τίτλο

Τῆς μέρας πλέον πέρασαν, ὦ! φύγαν οἱ
(ὦρες,
καί τώρα ἦρθε—νᾶτῃνε! — πλακώνει ἡ
(νυχτιά.
—“Ολες γυναῖκες τοῦ στερνοῦ τούτου
(γλεντιοῦ καί κόρες
τὰ φῶτα σβύστε: τᾶσπρά μου δὲ θέλω τὰ
(μαλλιά,
ἴ ναι! δὲ θέλω ἀπὸ σᾶς γὰ τὰ ἰδῆ καμ-
(μιὰ!...

— 28 —

Καλέε, γλυκειές συντροφισσες, τῆς Νειφ-
(τῆς λευκοφόρας,
μυρόβολες μέσ’ σ’ ἄσπρα σας, ντυμένες
(ζωπικῶς,
—“Ολες γυναῖκες τοῦ στερνοῦ τούτου
(γλεντιοῦ καί κόρες,
σιμῶστε! τραγουδήστε μου στὴν πλάνα
(σκοτεινιά,
τὸ κύκνειο τῆς Νειότης μας, περίπαθα,
(γλυκιά!...

(Ἀμαλίας)

ΒΑΡΔΑΣ ΦΩΚΑΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κλαίω τὴν ἀγάπη μου...

Δὲν ξέρω τί ἔχω σήμερα. Μιά μελαγχολία μου σφίγγει τὴν ψυχὴ, σὰν κάποιο βάρος νὰ μοῦ πλακώνη τὸ στήθος. “Οὐαὸς ὁ ἥλιος λάμπει ἔξω στὸν πεντακάθαρο οὐρανὸ καὶ γύρω μου τὰ ἄλλα κορίτσια φλυαροῦν, γελοῦν. Κι’ ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἔχω. “Ο νοῦς μου πετᾷ πάλι σὲ κείνον. Χθὲς ἦταν τόσο ἀλλοιωτικός μαζί μου! Σὰν ἀφηρημένος σὰν κάτι νᾶθελε νὰ μοῦ πῇ καὶ δίσταζε. Δὲν ξέρω πού ν’ ἀποδώσω τὴ στάσι του. Κι’ αὐτὴ ἡ δουλειά! Νᾶσαι υποχρεωμένη νὰ γράφης τοῦ κόσμου τὶς ἀήθεις σὺν τάδε ἐμπορικό οἶκο, στὴ δαίνα ἐταιρεία, ἐνῶ ἡ καρδιὰ σὲ σπρώχνει νὰ γράφης χίλια ἐρωτόλογα σὲ κάποιο ἀγαπημένο πρόσωπο.

—Δεσποινίς, σᾶς ζητοῦν στὸ τηλέφωνο.

Σηκώνομαι ἀπότομα, καί σὰν ἡλεκτρι-σμένη τρέχω στὸ καμαράκι τοῦ τηλεφώνη-τη. Τὸ χέρι μου τρέμει ἑλαφρὰ ὅταν πιάνω τὸ ἀκουστικό. Δὲ γελιέμαι. Εἶν’ ἡ φωνὴ του:

—Μά... ἄρρωστος, Θεέ μου. Τριάντα ἐννέα καὶ πέντε! “Ω, ἀγαπημένε! Τὰ λόγια τρέχουν χειμάρρος ἀπ’ τὰ χεῖλιά μου. “Γιατί νὰ σηκωθῇ, νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ μὲ τόσο πυρετό! Μήπως δὲ θὰ πῇ γαῖνα ἐγὼ σπῖτι του, δὲ “Ω τὸ μάθαι-να; Τί; ἡ μητέρα του ἐκεῖ! Καλά, δὲν ἔρχομαι, ναι, οὔτε αὐριο, οὔτε τὴν ἄλλη βδομάδα. Φιλιά πολλά, πολλά!...

Ἀποκαμωμένη ἀφήνω τὸ ἀκουστικό. “Ο τηλεφωνητὴς μὲ κυττάζει μ’ ἀπορία. Σί-γουρα τέτοια ἀδιανοησιὰ δὲν τὴν περι-μενε. Μὰ ἐγὼ οὔτε τὸν προσέχω καὶ. “Ω, τ’ ἀγαπημένο παιδί! “Ἦταν ἄρρω-στος. Καί δὲ μοῦλεγε τίποτα χθὲς, μὴ μὲ στενοχωρήσῃ. Γι’ αὐτὸ ἦταν τόσο ἀλλοι-ωτικός, καί τόσο παράξενος.

Ἄρρωστος, κι’ ἐγὼ μακριὰ του, χω-ρίς νὰ τοῦ σφίγγω τὸ χέρι του πού θὰ καίη στὸ δικό μου, χωρὶς νὰ τὸν ἀνακου-φίσω στὴν ἀρρώστειά του μὲ τὰ λόγια μου, μὲ τὴ λατορεία μου. “Ἡ σκέψη αὐτὴ μοῦ φέρνει ἀπελπισία. Χοντρά δάκρυα ἀρχίζουν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια μου, κι’ ἐγὼ δὲ μπορῶ πιά νὰ τὰ συγκρα-τήσω...

“Ἐνα χέρι νοιώθω μέσ’ στοὺς λυγμούς μου ν’ ἀκουμπᾷ τὸν ὦμο μου, κι’ ἡ φωνὴ μιᾶς συναδέλφου μου πούχει σκύψει πᾶ-νω μου, μοῦ ψιθυρίζει:

—Τί ἔχεις;
Τότε νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ ξεσπάσω καί μὲ φωνὴ πού πνίγεται ἀπ’ τοὺς λυγ-μούς τῆς μιλῶ γιὰ κείνον, γιὰ τὴν ἀρ-ρώστειά του, γιὰ μένα πού βόισκαμαι μα-κριὰ του. Χωρὶς νὰ τοῦ φιλῶ τὰ χεῖρια πού θὰ καίνε...

Προσπαθεῖ νὰ μὲ παρηγορήσῃ:

—Μὴ σκάς, καὶ μὲνη. “Εκείνος...
Τὴν κύβω ἀπότομα. Ναι, τὸ ξέρω, ἐ-κείνος μὲ στενοχωροῦσε πότε-πότε, κι’ ἦταν ἄρρωστος ἐγὼ, δὲν ἔγινε καὶ νᾶ

Σονέττο

Καὶ σπᾶνθινο στολίδι σου, ὦ Δύση,
καί σ’ ἄλκυο, τὸ ρόδιτό σου χρώμα
θέλει, θαρρεῖς, τοῦ “Ἐρωτα ἕνα στόμα
τὴν “Ομορφιά νὰ γλυκοτραγουδήσῃ!

Τὸ στόμα μου μιὰ κελαϊδοῦσα βούση
τοῦ “Ἐρωτα—προτοῦ νὰ γίνω χῶμα!—
σὲ μιὰ ψυχὴ, δυὸ μάτια, σ’ ἕνα σῶμα
τὴν “Ομορφιά, ἄχ! νᾶηταν νὰ φιλήσῃ!

Τὰ χεῖλιά σας, γυναῖκες, καί τὰ μάτια
ὅλα μαζί,—ἄχ! νᾶηταν νὰ προκάνω—
σ’ ἕνα φιλί νὰ τὰ χαρῶ πρὶν νὰ πεθάνω!

Μπρὸς σ’ ἄλκυο, στὰ ρόδινα παλάτια,
Δύσης σεμνῆς, ὅλα μαζί—πρὶν σβύσω—
μ’ ἕνα φιλί, σὲ μιὰ ψυχὴ νὰ τὰ φιλήσω!...

(Ἀμαλίας) ΒΑΡΔΑΣ ΦΩΚΑΣ

μὲ δῆ, νὰ ρωτήσῃ γιὰ μένα. “Οὐαὸς τὸν ἀγαπῶ τόσο καί τώρα εἶναι ἄρρωστος, ἄρρωστος πολὺ...

.....
Δώδεκα καὶ πέντε. Τὰ κορίτσια ἔχουν φύγει ὅλα. Σηκώνομαι κι’ ἐγὼ. Σπῖτι μου δὲ θέλω νὰ πάω, οὔτε κι’ ὁρῶ νὰ φάω τίποτα ἔχω. “Ἀν πάω ἔναν περὶπα-το στὸ Βασιλικό, σκέπτομαι καί σὲ λίγο στάνω κι’ ἔλας. Τί ὁμορφα πούναι ἐδῶ! Καθὼς ρίχνομαι σ’ ἕνα παγκάκι, νοιώθω κάποια ἀνακούφιση ἀνασαίνοντας τὸν γε-μᾶτο ἀρώματα ἀέρα. Τί νὰ κάνῃ τώρα ἐκεῖνος ἄραγε;

Νὰ μποροῦσα τοῦλάχιστον λίγα λου-λούδια νὰ τοῦ πῇ γαῖνα. Πᾶσι στὴ θύμησή του νοιώθω τὰ δάκρυά μου νὰ τρέχουν. Εὐτυχῶς δὲ μὲ βλέπει κανεὶς, σκέπτομαι καί ρίχνω ἕνα βλέμμα γύρω μου. Μά, κάποιο ζεστό πρᾶγμα θαρρεῖς γιὰ μιὰ στι-γμὴ πὺς μὲ περιχύνει ὀλόκληρη. Τὸ βλέμμα πού πλανιόταν ἀνάμεσα στὰ δέν-δρα ἔχει σταματήσει σ’ ἕνα ζευγάρι πού ἀγκαλιασμένο τρυφερὰ σ’ ἕνα παγκάκι μιᾶς γειτονικῆς ἀλλέας, φαίνεται παρα-θωμένο στὴν εὐτυχία του. “Εκείνος μὲ πόση τρυφερότητα περνᾷ τὸ χέρι του στὴ μέση τῆς! Τὸ χέρι του τὸ τόσο γνώριμό μου ἀγαπημένο χέρι του! Καί τὰ μάτια του ἀπὸ εὐτυχία τὰ βλέπω νὰ λάμπουν ὅχι ἀπὸ πυρετό, ἀλλοίμονο!

Σηκώνομαι νὰ φύγω καί τὰ πόδια μου πόσο ἀδύνατα νὰ μὲ υποκορσοῦν φαίναν-ται! Σέρνομαι σχεδὸν βαδίζοντας γιὰ τὴν ἐξοδὸ καί μόνη σκέψη μου εἶναι μὴ μὲ δοῦν, μὴ μὲ δῇ ἐκεῖνος! Κι’ ἡ καρδιὰ μου πὺς πὺς πονεῖ, ἡ φτωχὴ μου καρδιὰ!

Κάποιος ἀνδρας περνώντας δίπλα μου, μοῦ πετᾷ δυὸ λόγια:

—Χλωμόλα πού εἶσαι, μικρὴ μου!

Σκέπτομαι μὲ πίκρα καθὼς βαδίζω, πὺς ἐγὼ μόνον εἶμαι ἄρρωστος, ἄρρωστη πολὺ, Θεέ μου, καί κλαίω τὴν ἀγάπη μου, τὴν προδομένη μου ἀγάπη...

ΙΩΑΝΝΑ Κ.

Ἡ ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ



“Ἐνα αὐτοτε- λὲς ρομάντσο τοῦ “Αγγλου ΜΑΡΙΟΝ ΖΙΛΜΠΕΡ

Φημερίδων ἦσαν ἀνάστατοι... “Ἀν κατῶρθωναν νὰ τοὺς πῇ κάτι... ἐν-τελῶς ἀνέκδοτο, σχετικό μὲ τὴν πρώτη του νεότητα, τί ἐπιτυχία γι’ αὐτοὺς! “Ἐνας πρωτόβγαλτος δη-μοσιογράφος προπάντων, ὁ Ζᾶν Κω-σουᾶ, δὲν κρατιόταν μὲ κανένα τρόπο:

—“Ἀν δὲν πετύχω ἕνα λαυρά-κι πρώτης τάξεως, νὰ μοῦ βγά-λετε τὸ μάτι! ἔλεγε στοὺς συνα-δέλφους του.

Καὶ πραγματικὰ ἐπέτυχε. “Γι-δοῦ πὺς:

Τὸ βράδυ τῆς ἀφίξεώς του ὁ Ρενῶ Σενιελέ, ἅμα ἡσύχασε ἀπ’ τὴ δεξίωση πού εἶχαν διοργανώ-σει πρὸς τιμὴν του, πῆγε στὸ ξε-νοδοχεῖο του. ἄλλαξε ρούχα καί ξαναβγήκε ἔξω. Στὴν πόρτα στά-θηκε καί ἔβριζε μιὰ ματιά γύρω του. “Ἐνα ἡρωϊκὸ χαμόγελο ἄν-θισε στὰ καλογραμμένα χεῖλη του. Τί ὥραία πού κατῶρθω-σε νὰ τοὺς ξεφύγῃ! Πῆρε τώρα τὸν δρόμο πού ὡδηγοῦσε πρὸς τὸ τέρ-μα τῆς πόλεως καί ἀρχισε νὰ βα-δίζῃ σιγά-σιγά.

“Ἡ πόλι ἦταν τυλιγμένη στὸ σκο-τάδι καί ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κρεμόνταν βαρεῖα ἀπειλητικὰ σύννεφα. Προχω-ρώντας ἐπλησίασε τώρα στὸ δρόμο πού περνοῦσε πλαί ἀπ’ τὴ Μητρό-πολη... “Ὀδός... Μὰ τί σημασία εἶχε τὸ ὄνομά της; Αὐτὸς εἶχε διατηρή-σει τόσο ἀθικτὴ τὴν ἀνάντησή της στὴν καρδιὰ του...

Βυθισμένος στὶς σκέψεις του, δὲν ἄκουσε κάποιοι πού περπατοῦσε πίσω του. Γι’ αὐτὸ καί τρούαξε ὀλόκλη-ρος ἅμα εἶδε ἕναν νέο νὰ τὸν πλη-σιάσῃ καί νὰ τοῦ λέν, κυττάζοντάς τον ἱκετευτικὰ μέσα ἀπὸ κάτι πελώ-ρια νιαλιά:

—Μαῖρ, ἀκούστε, θέλω νὰ σᾶς μι-λήσω.

“Ὁ Ρενῶ Σενιελέ τὸν κύτταξε μὲ τὸ ἄγριο ἐκεῖνο ὄφος πού μεταγι-ριζόταν ὅμα ἤθελε νὰ ἐκποστείλῃ κάποιον. “Ἀλλὰ ὁ ἀγνωστος δὲν τὰ-ράχηκε.

—Δὲν θέλω παρὰ τριάντα δευτε-ρόλεπτα μονάχα νὰ μοῦ ἀφιερῶσε-τε, καί ὕστερα θάστε ἐλεύθερος νὰ ἀποφασίσετε ἂν θὰ μοῦ κάνατε τὴ νύρι πού σᾶς ζητῶ, ἢ ἂν θὰ μὲ διώ-ξετε.

“Ἦταν τόσο γελοῖος μὲ τὰς τρό-πους του ὁ νεαρός, ἀλλὰ καί τόσο νέος, τόσο γοητευμένος καί εὐγενι-κὸς παρὰ τὸ θράσος του, πού ὁ Ρε-νῶ δὲν βρῆκε τίποτα νὰ τοῦ πῇ.

“Ὁ ἀγνωστος, ὀριαμβευτικὰ, πιά, ἐξακολούθησε:

“Ὀνομάζομαι Ζᾶν Κωσουᾶ, καί εἶ-

Σ ΤΟ σταθμὸ τοῦ εἶχαν ἐτοιμά-σει ὑποδοχὴ πραγματικὰ βα-σιλική... Μὰ γιὰ σκεφθῆτε... “Υστερα ἀπὸ τριάντα ἔπτα χρόνων ἀπουσία!... “Ἦταν δεκαο-χτὶ χρόνων ὅταν ἐφυγε ὁ Ρενῶ Σε-νιελέ καί τώρα γυρᾷ ἐκεῖνος, ἐν-δοξος πιά σὲ ὅλο τὸν κόσμον, συγ-

γραφεὺς ἀπ’ τοὺς λαμπρότερους, ἀ-καδημαϊκὸς δέκα χρόνια καί ὑπο-ψήφιος γιὰ τὸ βραβεῖο Νόμπελ... “Ἐπρόκειτο νὰ παυχθῇ ἕνα ἔργο του στὸ θέατρο τῆς πατρίδος του καί τὸν εἶχαν προσκαλέσει γιὰ νὰ πα-ρεβρεθῇ στὴ πρεμιέρα.

“Οἱ δημοσιογράφοι τῶν τοπικῶν ἐ-

‘Η διαθήκη μιας καρδιάς

μαι συντάκτης της έφημερίδος «‘Ηχώ της Ροβίλλης...».

—Μπα! «Όστε είμαστε συνάδελφοι, λοιπόν; Έκανε ο γνωστός συγγραφέας ο οποίος πράγματι ως δημοσιογράφος είχε πρωτοεξικινήσει για να φτάσει στη θέση που βρισκόταν σήμερα.

Γεμάτος υπερηφάνεια για την τιμή που του γινόταν, ο δημοσιογράφος χαμογέλασε, χωρίς να πηλέξει.

Ο συγγραφέας ξανάρχισε να περπατά.

—Θέλετε να με κάνετε να σας πω κάτι που σε κανένα συνάδελφό σας δεν τ’όφειλε ποτέ, έτσι; Βέβαια, έχετε δικήν...

Και στά γελιό του ξανάβησε το συνηθισμένο του ήρωϊκό χαμόγελο.

—Τί διάβολο, πρώτη φορά που ξανάρχομαι στη πατρίδα, δεν μπορώ παρά νάχω πολλά πράγματα να πω...

«Έκαμε λίγα βήματα, χωρίς να βγάλλω μιλιάρη και ύστερα εξακολουθώ:

—«Ε, λοιπόν, ακούστε... Θά σάς διηγηθώ κάτι κρυφό, κάτι προσωπικό μου... Αυτό το μυστικό όμως δεν θά τ’ο γράψετε ποτέ όσο ζω... Και αν σας το εξομολογηθώ, είμαι μόνο και μόνο γιατί, χωρίς να καταλαβαίνω, μου έμπνεε έμπιστοσύνη...

Εγύρισε πίσω στο σημείο ακριβώς του δρόμου όπου τον είχε πλησιάσει ο δημοσιογράφος, και τον παρέσυρε σε μια πάροδο.

—Ξέρετε γιατί σας φέρνω εδώ, στο δρομάκι αυτό που περνάει πίσω απ’ τη Μητρόπολη;

Στάθηκε... έκάρφωσε τα μάτια του στη γη και συνεπλήρωσε σε λίγο προφέροντας άργα, βαρεία, τα λόγια του:

—Γιατί είναι θαμμένα τα νεύρα μου εδώ!

Ξανασταμάτησε... αναστέναξε, και ύστερα εξακολούθησε γρήγορα, γρήγορα:

—Γιατί να σας τ’ά λέω όμως αυτό, θά μου πείτε; Μά να... γιατί ή ξεχασμένη αυτή πόλη, ή δική μου, αν θέλετε, ή Φλεβαριάτικη αυτή βροχερή νύχτα, το άρωμα του τόπου μου, τ’ά σκοτεινά αυτά δρομάκια όπου πλανάται ακόμα ο μεσαιών, δλ’ αυτά άνάστησαν μέσα μου, ζωντάνεψαν τ’ά παρελθόν.

Με βρήκατε σε μια κρίσιμη στιγμή... νοιώθω την ανάγκη να μιλήσω σε κάποιον άπόψε... και μια και βρεθήκατε μπρός μου.

Ο ρεπόρτερ ξανάδε το φοβερό, ήρωϊκό χαμόγελο να ξαναβίθιζε στα γελιά του Ρενώ... Έσώπασε... Κατάλαβε ποιόν ρόλο του επέβαλλαν να παίξει... Να άκούση την εξομολόγηση μιας ψυχής χωρίς νάχη τ’ά δικαίωμα να πη τίποτα ύστερα.

«Δεκαεπτά χρονών, τόσο ήμουν τότε, άρχισε να λήη ο μυθιστοριογράφος. Πόσο μακριά δεν είναι από τ’ά εποχή, αλλά πόσο κοντινή δεν

τ’ά νοιώθω μέσ’ στη ψυχή μου. Ποδ δύο έτών είναι τελειώσει το γυνάμσιο και παρακολουθώ μαθήματα φιλολογίας. Οι γονείς μου άρχιζαν να πιστεύουν πώς θά γινόμουν καθηγητής ή και — ποιος ξέρει; — γυμνασιάρχης μια μέρα σε καμιά επαρχιακή πόλη. Μά γιατί να πνίγουμε στις λεπτομέρειες; Κείνο που θέλω να σας πω είναι άλλο... ή ιστορία της πρώτης μου αγάπης με ξαναφέρνει άπόψε στο σκοτεινό αυτό δρομάκι.

«‘Η μητέρα μου είχε μεγάλη μανία με τη μουσική... ‘Από δέκα χρονών μ’ είχε βάλει στη χορωδία της Μητροπόλεως και αψηγής ή άνάμνησις κυριαρχεί όλων των άνομνήσεων της παιδικής μου ήλικίας. ‘Εκεί περνούσα όλες μου τις έλεύθερες ώρες παίζοντας με τούς φίλους μου, παιδιά της Χορωδίας και αυτά. Τις περισσότερες διαβολές μας τις κάναμε στον ήχο του κηροπήλι της Μητροπόλεως. Τόν θυμόμαστε τον κηροπήλι αυτόν; ‘Αμφιβάλλω γιατί θά πρέπη νάχη χρόνια πεθάνη... Τέλος πάντων... ‘Ηταν ή ήρος, πατέρας μιας κοπελλίτσας χαριτωμένης με κατάξανθες σγουρές μπουκλίτσες. ‘Ελισάβετ την έλεγαν και ήταν ή μόνη ηλυκία παρέα μας. ‘Ηταν λεπτούλα, ντελικάτη, μή—μου—άππου... ‘Αγγελική φυσιογνωμία... Κέρνη έμφάνισις... Τόσο που τρέμαμε μη την στραπατσάρουμε στα παιχνίδια μας...

Σταμάτησε, έβριξε μια ματιά ψηλά, στο μολυβένιο ούρανο.

«Σας όρκίζομαι πώς δεν θυμάμαι να την είδα να μεγαλώνει... ‘Από τότε, μια μέρα, ύστερα από τριών μηνών άπουσία μου, την συνάντησα γυναίκα πιά. ‘Ηταν τόσο όμορφη με την πρόωρη σοβαρότητα που επέβαλε στον έαυτό της για να παριστάνη την μεγάλη...

«Ποτέ δεν γνώρισα γυναίκα που να σκορπούσε τόση γοητεία όσο αυτή. Τα μάτια της είχαν μια λάμψη υπερέκστασια. Τό χαμόγελό της ήταν θείο... Την αγάπησα απ’ τη πρώτη στιγμή που την είδα έτσι μεταμορφωμένη. Την έβλεπα πάντα (τόρα πιά δεν έκανε παρέα μαζί μας) χωμένη στο ταμείο του μαγαζιού, μ’ ένα κέντημα στο γέρι. Μόλις μ’ έβλεπε έτρεχε κοντά μου. ‘Ηταν τόσο μικρή ή τελευταία τους που ποτέ σχεδόν δεν ήταν άπασχολημένη. Και αυτό είναι όλο... Τί άλλο να σας πω; ‘Η αγάπη μας, τα ραντεβού μας δεν κράτησαν παρά ένα χρόνο μονάχα. Είχαμε καταστρώσει τ’ά σχέδιό μας. Θά παντρευόμαστε σε πέντε χρόνια... Θά ήμουν πρωτοβάθμιος καθηγητής τότε... Και ύστερα έφυγα για τις διακοπές. ‘Οταν γύρισα την βρήκα άρραβωνιασμένη με τ’ά πρόσωπο που συναιτερίσθηκε στην εργασία του πατέρα της. Ναί, την ήμερα που ήρθα γινόνταν οί γάμοι της... Δεν ήξερα τίποτε. Δεν άλληλογραφούσαμε κατά τ’ά διάστημα της άπουσίας μου. ‘Ηταν τόσο δύσκολο. Κ’ ύστερα ήμουν τόσο βέβαιος γι’ αυτήν!».

Σώπασε πάλι και ύστερα σιγανώτερα, με κόπο, έπρόφερε:

—‘Ηταν ή πιό τραγική μέρα της ζωής μου αυτή. Ποτέ δεν είχα τολμήσει να ξανάρθω εδώ... Μά τώρα, ύστερα από τριάντα έφτα χρόνια δεν μου μένει παρά μια γλυκειά άνάμνησις της πρώτης μου αγάπης. Γι’ αυτό δέχτηκε την πρόσκληση που μου έκαναν και ήρθα!...

«Όταν φθάσανε στη γωνιά του δρόμου έδωκε τ’ά χέρι του και άποχαιρέτισε έγκάρδια τον δημοσιογράφο.

αν ήταν δυνατόν να την αντικρύσω και πάλι για μια στιγμή. τέτοια όπως την έβλεπα πίσω απ’ τ’ά μείον... ‘Αλλά είναι τώρα πιά γρήη, μεγαλύτερη καθώς ήταν από μένε δυο—τρία χρόνια και δεν θέλω να άπογοστευθώ.

‘Ο μυθιστοριογράφος δεν μίλησε πιά... ‘Όταν φθάσανε στη γωνιά του δρόμου έδωκε τ’ά χέρι του και άποχαιρέτισε έγκάρδια τον δημοσιογράφο.

Μόνος του πιά προώρησε μέσ’ στο στενό δρομάκι. Τίποτε δεν είχε αλλάξει. Με όλα τα χρόνια που είχαν περάσει τ’ά μαγαζάκι, σκεπασμένο όπως πάντα απ’ τ’ά μεγάλο πρεπο κωδωνοστάσιο της Μητροπόλεως, ήταν τ’ά ίδιο γεμάτο κεριά και καντιλλέρια όπως στα παλιά χρόνια. Μόνο πώς τ’ά μαγαζι ήταν πλημμυρισμένο τώρα στο φως.

«Μπουαβίν—Καντινέ, γαμπρός και διάδοχος» διάβασε ο Ρενώ στην πινακίδα και ύστερα σκέφτηκε:

«Βάλαν ήλεκτρικό».

Προώρησε ένα βήμα και στάθηκε στο μέρος που στεκόταν άλλοτε καρτερώντας την ‘Ελισάβετ. ‘Ερριζε μέσα μια ματιά... Μήπως δνειρευόταν. Μά όχι, δεν ήταν δυνατόν... Μέσα στο ταμείο, ήταν καθισμένη μια νέα. ‘Ομοια με την ‘Ελισάβετ του παλιού καιρού, έκυτούσε κι’ αυτή, όπως κι’ εκείνη. Παιδί της νάταν τάχα; ‘Ο Ρενώ δεν ήξερε τί να σκεφθί... ‘Ηθελε να μπη μέσα, να την ιδί από κοντά αυτή την κοπέλλα που τον έφερε πίσω στα πρώτα του νεύρα. Τού κάκου ή φωνή της λογικής του έλεγε: «Τ’ά παρελθόν πεθανε... Ζητάς να τ’ά άναστήσης άφου είναι νεκρό;». Μηχανικά προώρησε και άνοιξε τ’ά πόρτα.

‘Όταν μπηκε μέσα αντίκρυσε, σπηλωμένο πάνω του έρωτηματικό τ’ά ίδιο τ’ά βλέμμα της παλιάς, της δικής του, ‘Ελισάβετ.

—Τί θέλετε, κύριε; άκουσε μια φωνή, όμοια με τ’ά φωνή ‘Εκείνης να τον ρωτά.

‘Εδίστασε. Για πρώτη φορά στη ζωή του ταράχτηκε. Τί να πη; Κύτταξε γύρω του άμήχανα. ‘Επειτα σάν να βρήκε:

—«Α... είπτε, Ζητώ κάτι σπάνιο και έλπίζω να τ’ά βρω εδώ. ‘Εχετε μήπως κεριά ρόζ;»

—Μάλιστα, κύριε. Τί μέγεθος; —Τί μέγεθος; Μά μήπως ξέρω; Δεν άγοράζω συχνά κεριά...

—‘Ε, βέβαια, τώρα με τ’ά ήλεκτρικό...

Και ή μικρούλα χαμογέλασε και κατέβηκε απ’ τ’ά ταμείο της. Στο ράφι όπου φυλαγόταν τα χρωματιστά κεριά μπρός, ξαναρώτησε:

—Μια δωδεκάδα;

—Ναί.

‘Εκείνη την ώρα άνοιξε ή πόρτα του βάθους και παρουσιάστηκε ο κηροπήλις.

‘Ο Ρενώ Σενιελέ τον κύτταξε άπό πάνω ως κάτω. ‘Όστε αυτός ήταν ο παλιός του αντίπαλος; Αυτό τ’ά καμπουριασμένο και φαλακρό γεροντάκι; Σ’ αυτόν ώφειλε τ’ά σημερινή του δόξα;

‘Εδίστασε... ‘Επρεπε να μιλήσ ή να φύγη χωρίς να μάθουν ποιός είναι; Μια μυστική διαταγή του άνοιξε τ’ά στόμα.

—Καλησπέρα, κύριε. Βλέπω πώς

τ’ά μαγαζι σας, δεν άλλαξε καθόλου από όπως τ’ά ήξερα άλλοτε.

‘Ο γέρος έτριψε τα χέρια του, με ικανοποίηση.

—«Α... έχετε ξανάρθη στο κατάστημα;

—Και βέβαια. ‘Εδώ έγω γεννηθεί, αλλά έλειψα τριάντα έφτα χρόνια. ‘Ηξερα τον πεθερό σας και τ’ά κόρη του. Κάναμε παρέα συχνά μαζί τότε που τραγουδούσα στη Χορωδία. Τί κάνει ή κυρία σας;

Τ’ά άνοιχτόκαρδο γαμόγελο έξαφανίστηκε άμέσως απ’ τ’ά γελιό του γέρο—κηροπήλι.

—Δεν την χάρηκα πολύ καιρό τ’ά γυναίκα μου, δυστυχώς, είπτε. Πέθανε πάνω στη γέννα της κόρης μας.

Ταραγμένος ο Ρενώ σήκωσε τα μάτια και κύτταξε την νέα ή όποια ήταν άπασχολημένη με τ’ά τούλιγμα των κεριών: ‘Ο γέρο — Μπουαβίν — Μπουαβίν κατ’άλλαβε τ’ά έσήμαινε αυτή ή ματιά.

—«Όχι, κύριε, δεν είναι κόρη μας, είναι έγγονή μας. Κόρη της κόρης μας. ‘Η δυστυχισμένη πέθανε τέσσερα χρόνια ύστερα απ’ τ’ά γάμο της σ’ ένα άτοκινητικό δυστύχημα μαζί με τον άνδρα της!».

‘Ο άκαδημαϊκός ένοιωσε ένα ρίγος να τον διασπέρνει. Τόσο θάνατοι... Και δεν είχε μάθει ποτέ τίποτα...

‘Η νέα έφερε τ’ά πακέττα.

—Θά λάβετε τον κόπο να τ’ά στείλετε στο ξενοδοχείο μου; ρώτησε. Ρενώ Σενιελέ, «Ξενοδοχείο του Βορρά».

Τ’ά πρόσωπο της μικρούλας δεν έδειξε καμιά έκπληξη στο άκουσμα αυτού του όνόματος. Μόνο ο γέρος φάνηκε κάτι να θυμήθηκε.

—Είστε ο άκαδημαϊκός που έπρόκειτο να μας έρθη αυτές τις ήμερες;

‘Ο Ρενώ χαμήλωσε τα μάτια και χαμογέλασε.

—Δεν βαρύνετε... Δεξιότητες, ύποδοχές, έπισημότητες... ‘Αν ξέρατε πώς τ’ά συχαίνομαι όλα αυτά...

‘Η νέα κοκκίνισε δλόκληρη.

—Με συγχωρείτε, δεν διαβάζω έφημερίδες!... ψιθύρισε.

‘Ενώ ο γέρος απ’ την άλλη μεριά έλεγε:

—Τί τιμή για μ’ας, κύριε!...

—Καμιά τιμή σας βεβαίω. Είμαστε φίλοι με την γυναίκα σας. Δεν τ’ά ξέρατε; Θέλετε νάρηθε στο θέατρο αύριο βράδυ. Παίζουν ένα έργο μου... Θά πω να σας κρατήσουν ένα θεωρείο.

Αυτή τ’ά φορά τ’ά γαλάζια μάτια πέταξαν σπίνες απ’ τον ένθουσιασμό.

‘Ο Ρενώ Σενιελέ έγραψε δυο λόγια σε μια κάρτα του κι’ άφου χαιρέτισε τον πατέρα και έβριξε μια τελευταία ματιά στην άγγελική μορφή με τις κατάξανθες μπουκλίτσες, βγήκε απ’ τ’ά μαγαζι με την έντύπωση πώς είχε ζήσει ένα πολύ όμορφο όνειρο!...

II

ΤΗΝ έπομένη της πρεμιέρας του ο Ρενώ δεν έύπνησε όπως πάντα με τ’ά στόμα πικρό και



Σε λίγο τούς αντίκρυσε στον ήχο άγκαλιασμένους...

τ’ά πνεύμα άπογοστευμένο. ‘Η πρώτη σκέψις του, μόλις άνοιξε τα μάτια δεν ήταν βαρεία όπως τ’ά συνέβαινε πάντα. Μια δλόγλυκη μορφή με κατάξανθες μπούκλες και κάτασπρη τουαλέττα (όπως την έβλεπε τόσες ώρες συνέχεια, γθές βράδυ στο θέατρο) παρουσιάστηκε μπρός του. ‘Αποφάσισε να πάη να την δει. ‘Αλλά προηγουμένως τηλεφώνησε σ’ ένα φημισμένο άνθωπωλίο να πνε στη νέα λουλούδια, λουλούδια πολλά κάτασπρα και ρέδινα τριαντάφυλλα.

Στις ένδεκα ξεκίνησε απ’ τ’ά ξενοδοχείο με κατεύθυνση τ’ά κηροπήλιο. ‘Ηταν ένδεκα ή ώρα ακόμα. ‘Η ‘Ελισάβετ!... ‘Η γλυκειά, μικρή κοκκίτσα... Θάταν εκεί τάχα;

Μά ναί, ήταν εκεί, άνάμεσα στα φαντάφυλλα που αυτός της είχε στείλει. ‘Όταν τον είδε στα γελιά της άνθισε τ’ά γλυκύτερο της χαμόγελο.

«... να την κρατήση... για πάντα κοντά του... στη θέση της άλλης, της παλιάς του αγάπης, αυτό μονάχα ποθούσε. Και από κείνη τ’ά στιγμή άρχισε να προωρη στην κατάστροφή του σχεδίου του.

Την πλησίασε.

—Είστε ευχαριστημένη;

Τα γαλάζια μάτια πέταξαν σπίνες!

«Θέλησε να της πη:

«‘Ηταν εις άνάμνησιν της μητέρας σας!», αλλά εύτυχώς σταμάτησε έγκαιρώς. ‘Της γιγαγίας σας»

«‘Αλλά όχι... αυτό πιά... θάταν γελοίο... Και ξεγινώντας τ’ά λόγια που θέλησε για μια στιγμή να πη, εκάρφωσε τα μάτια του στα μάτια της νέας, προσπαθώντας να μαντέψει αν πραγματικά πίστευε αυτό που τ’ά είχε πει.

‘Ο γέρο—κηροπήλις άνοιξε τ’ά πόρτα και μπηκε στο μαγαζι. Βλέποντας τον συγγραφέα τον πλησίασε. Τα μάτια του, έξέφραζαν λατρεία, σχεδόν.

—«Α... κύριε, μαίτρο (έτσι άκούσα να σας λένε γθές) τί τιμή μ’ας κάνατε! Τί όραία βραδιά! ‘Αξέγαστη... και! ποτέ δεν θά την ξεγασούμε ούτε έγω, ούτε ή μικρούλα μου.

Οί ξανθιές μπούκλες τινάχτηκαν, ένω τ’ά κεφαλάκι έγειρε κατάσπικά.

‘Ο συγγραφέας κάθισε και οί δυο άνδρες άρχισαν συζήτηση σοβαρή πιά.

‘Η κουβέντα έστράφη στο έμποριο σε μια στιγμή και ο Ρενώ άκούγοντας τον κηροπήλι να τ’ά ληη πώς τ’ά χρόνια ήσαν δύσκολα και πώς περνούσε φοβερή οικονομική κρίση, σκέφτηκε κάτι.

Ευγενικά, με λεπτότητα μεγάλου διπλωμάτη, για να μην πληγώσει τ’ά φίλό του γέρο, τ’ά πρότεινε να τον φιλόσημα γέρο, τ’ά χρηματικό ποσόν τ’ά δανείση ένα χρηματικό, να τ’ά για να έπισκευάση τ’ά μαγαζι, να τ’ά άνακαινίσχ και να έπληρώση όλες του τις ύποχρεώσεις.

‘Ο γέρο—κηροπήλις δεν ήξερε τί να κάνει για να εκφράση την ευγνωμοσύνη του.

—‘Αλλά ο Ρενώ τον διέκοψε απ’ τ’ά πρώτη στιγμή.

—Δεν βαριέσαι, για δέκα χιλιάδες φράγκα!... Είμαι γεροντοπαλήκαρο... Τί να τ’ά κάνω τ’ά λεφτά αν όχι να βοηθώ, όταν μπορώ τ’ά

Η διαθήκη μιας καρδιάς

στενοχωρημένους, συμπατριώτες μου :

—Αμα κανονίστηκε το ζήτημα αυτό, ο Ρενώ έφερε την κουβέντα σε άλλο θέμα.

—Με τί ασχολείται η μικρή έδω ;

—Με βοηθάει στο μαγαζί και στο σπίτι. Τέλειωσε το σχολείο τον 'Ιούλιο και τώρα κάθεται έδω. Μαθαίνει και γραφομηχανή, μήπως της χρειαστεί και... βλέπουμε !

—Γραφομηχανή, φώναξε όλος χαρά ο Σενιελέ.

Τούρχόταν να χορέψι, να τραγουλήσει σαν παιδί για την εθνική αυτή σύμπτωση. Το σχέδιο που είχε καταστρώσει θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί τώρα. Έδιστασε όμως.

—Έπρεπε να μιλήση άμέσως τάχα ;

Και ύστερα, τί να κάνει ; Νά απευθυνθεί στη μικρή ή στο γέρο πρώτα ;

—Έπρεπε να τους κινήση την φιλοδοξία, το ενδιαφέρον, τη ζήλεια ; Έπι τέλους πήρε την απόφασή του.

Πλησίασε τη νέα, πήρε με πατρικό ύφος το κάτασπρο γεράκι της μέσ' στο δικό του, και κυττάζοντας τένα ύστερα απ' τάλλο και τα πέντε δάχτυλα, είπε :

—Θάθελε άραγε το γεράκι αυτό να δουλέψι για τον Ρενώ Σενιελέ ; Χρειάζομαι μίαν γραμματέα. Θέλετε νάρηθε μαζί μου ;

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—"Επειτ' απ' αυτά όλα τάλλα ξετυλίχτηκαν με κινηματογραφική σγεδόν ταχύτητα. Μεταξύ της τελευταίας επίσκεψης του Σενιελέ και της αναχωρήσεως της νέας, δέν μεσολάβησαν παρά δέκα πέντε μέρες. Και τώρα έπήγαινε στο Παρίσι... στο Παρίσι που τόσες φορές τ'ό είχε όνειρευθεί και ποθήσει να τ'ό δη..."

Παρίσι... Πύργος τ'ό "Αίφωφ... Λουβρο... Μονμάρτη... και η νέα άποκοιμήθηκε νανουρισμένη απ' τις έλπίδες της.

III

Η 'Ελισσάβετ δέν έμεινε παρά λίγο στο Παρίσι. Γιατί την παραμονή της άφίξεώς της ο μαίτρ είχε φύγει για την Νίκαια, άφου έδωσε προηγουμένως έντολή να πάνε οι δυο γυναίκες και να τόν συναντήσουν εκεί.

Αυτό άπογοήτευσε την 'Ελισσάβετ, αλλά όχι για πολύ ! Γιατί μόλις έφτασε στη Νίκαια μέσα στην κάτασπρη Πακάρ, τ'ό προίσταμένου της, βρέθηκε στο μαγευτικότερο περιβάλλον που είχε όνειρευτεί ποτέ.

—'Απέναντι στη θάλασσα, κάτω απ' τόν καταγάλανο ουράνο, κρυμμένη μέσ' στα λουλούδια και τα δέντρα ήταν η ώρασιότατη βίλλα τ'ό άκαδημαϊκού, τ'ό «'Αντρον» του όπως την έλεγαν οι ίδιοι. 'Ολόλευκη, με μαρμαρίνες υψηλές κολώνες, όλο σκαλισματα και μωσαϊκά, ήταν μιά απόλαυση να την βλέπη κανείς, γι' αυτό και δέν γόρτανε η 'Ελισσάβετ να την κυττάξη. Και μέσα πάλι τί πολυτέλεια... Μά είναι δυνατόν να υπάρχουν τόσο όμορφα σπίτια ;

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

για μένα... "Αν είχα κανέναν να νά την μοιραστ'ό μαζί του !..."

Και την ημέρα που ο Ρενώ ξανάδε τη μικρούλα της Ροβίλλης κατάλαβε πώς δέν θα μπορούσε ποτέ πιά να την χωρίστ'.

Μά πώς να δαμάση την άθωότητά της, τα νειάτα της ; Νά την πείσει πώς η μοίρα τ'ό είχε έτσι θελήσει ; "Ήξερε, είχε καταλάβει πιά γιατί την ήθελε τόσο δυνατά. 'Ο νεοεισερχόμενος να καταπλήξη τόν κόσμο ακόμα μιά φορά, κάνοντας σύντροφο της ώριμης ηλικίας του αυτό τ'ό παιδί. Νά στολήσει τα κάτασπρα, σε λίγο, γεράματά του, με τα όλόξανθα αυτά μαλλιά, να τί ήθελε !

Προσπάθησε να την κερδίση με τις διασκεδάσεις που θα της παρείχε και την πολυτέλεια. Οι πρώτες μέρες που πέρασε η 'Ελισσάβετ στη Νίκαια ήταν μιά άτελειωτη σειρά διασκεδάσεων και γλεντιών.

—Λιζέττα, θά πάμε στο Μοντεκάρλο !

("Ετσι την έλεγε... για να θυμάται την πρώτη του άγάπη). Και την έπαιρνε και έφευγαν. Τ'ό αυτοκίνητο ήταν εις ήμερησίαν διάταξιν, τις μέρες κείνες.

—Ριβιέρα, Μοντεκάρλο, Βαρκάδες, χοροί, νυκτερινές γιορτές στο όνομα τ'ό Καζίνο της Μπέλ—ρίβ.

Και συγχρόνως την έμελετούσε, τη παρακολουθούσε φοβούμενος μ'ήν άπογοητευθ'ή, μ'ήν δέν βρ'ή εκείνο που ήθελε. Είχε άγαπήσει γυναίκες με πλούσιο ψυχικό κόσμο πάντα και δέν ήθελε, αυτή, που θάταν η τελευταία, η μεγαλύτερή του άγάπη να ναι κατώτερη απ' τις άλλες. Μ'ήν και τ'ό έπειστικη πώς οι φόβοι του ήταν άβάσιμοι. Τ'ό έλαφος ήταν γερό, ύγιες και ανέπαφο, άφου άλλωστε ήταν άκαλλιέργητο. Εύτυχως. Γιατί θά μπορούσε, — ήταν βέβαιος γι' αυτό—χωρίς κόπο να διαπλάση αυτός την άγνη παιδική ψυχή.

Και τότε κατάλαβε πώς ήταν καιρός να σταματήσουν οι διασκεδάσεις και νάρχηση η έκπαίδευσις.

Την κάλεσε στο γραφείο του και της είπε πώς έπρεπε να άρχισουν τη δουλειά.

—"Όπως θέλετε, μαίτρ, τ'ό είπε πειθήνια η μικρή. Τίς ώρες που λείπατε έξασηκ'ήθηκα έγώ στη μηχανή σας και έτσι έλπιζω να τ'ό καταφέρω τώρα.

Την ώρα που άνοιγε τ'ό κιβώτιο της μηχανής και έτοιμάζε τα χαρτιά εκείνος την παρακολουθούσε. Την κύτταζε έξεταστικά από πάνω ως κάτω προσπαθώντας να μαντέψι, στις κινήσεις της, στο φέροισμό της, σε όλα, κείνο που η καρδιά της και τ'ό σώμα της, κλεισμένα και τα δυο στο φοβερό μυστικό της νεότητος, ένοιωθαν γι' αυτόν, τόν ώριμον άνδρα, τόν άνδρα με τ'ό γκριζα μαλλιά πιά.

Σε λίγο μέσ' στο μεγάλο γραφείο πούχε ήσυχάσει για τόσες μέρες άτήγησαν και πάλι τα άδιάκοπα τ'ό τ'ό της γραφομηχανής. Η μικρή άποδεικνύοταν μιά εύσυνειδητοτάτη γραμματέας και ο άκαδημαϊκός ήταν κατενθουσιασμένος μαζί της. Η κρίσις της ήταν πάντα σωστή, τ'ό πνεύμα της σπινθηροβόλο.

Με συζητήσεις φιλολογικές και με διάβασμα καλών βιβλίων τ'ό μυσ-

λό της νέας καλλιεργόταν από μέρα σε μέρα περισσότερο. Πότε—πότε όμως ο άκαδημαϊκός κυριευόταν από κάποιο φόβο. Πόσο καιρό θά έμεινε κοντά του άραγε ; "Ενας άνδρας δέν είναι βέβαια γέρος στα πενήντα τέσσερα του χρόνια. Πάντως όμως δέν μπορεί και να άφήνη τόν καιρό να διαβαίνει άσυλλόγιστα. Άλλά πάλι πώς να της τ'ό πη ;

"Οχι... "Ελπιζε και περίμενε, θάρχόταν μέρα, δέν μπορεί, που θά καταλάβαινε μόνη της τί περίμενε απ' αυτήν. «Είναι τόσο παιδί ακόμα... "Εχω καιρό !...» σκεφτόταν.

IV

ΜΙΑ άλλαγή, μιά μικρούτσικη άλλαγή, είχε γίνει τις τελευταίες μέρες στη βίλλα τ'ό άκαδημαϊκού. 'Ο παλιός του σωφέρ είχε πεθάνει και η οικόνομος τ'ό σπιτιού, άφου είδε να παρελαύνουν μπρός της, καμιά έξηνταριά ύποψήριοι, προσέλαβε έναν νέον, έίκοσι πέντε περίπου έτών με κατάμαυρα μάτια, έξυπνον και κομψό.

Την πρώτη μέρα που η 'Ελισσάβετ είδε τόν νέο σωφέρ, έχάρη μέσα της λινάκι. Νά έπιτέλους που έβλεπε και λίγα νειάτα μέσα στη τόση πολυτέλεια. Και την ημέρα εκείνη άνάμεσα στις λέξεις που άράδαιζαν τα πληκτρα πάνω στο χαρτί έβλεπε και τ'ό και τ'ό να λάμπουν σαν τεράστια φωτεινά γράμματα, δυο μεγάλα μαύρα μάτια με ένα βλέμμα κατεργάρικο και κάποτε να άνητ'ή ένα γέλιο εύθυμο, νεανικό.

Από τότε συχνά η 'Ελισσάβετ έκανε παρέα στ'όν κήπο με τόν σωφέρ. Ήταν ξένιστος και αυτός όπως και εκείνη και δέν κουραζόταν ποτέ να πειράζονται και να γελούν. Πιερ Μπονέλ τόν λέγαν και ήταν τ'ό πρώτο σπίτι αυτό στο όποιο ύπηρετούσε ως σωφέρ. Πιό πριν έμεινε στο χωριό του και βοηθούσε τη υπτέρα τ'ό στις δουλειές !

Και οι έξιμολογήσεις έξακολουθούσαν άνάμεσα στους δυο νέους και η οικειότης μεγάλωνε.

"Ο μαίτρ Ρενώ δέν έβλεπε τίποτ' απ' όλα αυτά. Άπορροφημένος απ' τις δουλειές του εκείνο τόν καιρό δέν έπέτρεπε στ'όν έαυτό του παρά μιά πολυτέλεια τις ώρες της σχολής του, να κάνει όνειρα και να σκέφτεται την 'Ελισσάβετ.

Η μόρφωσις της νέας προχωρούσε άλματώδως. Έπρεπε, λοιπόν, να βιασθ'ή, να μ'ήν της δώση καιρό να έχη άπαιτήσεις, πλουτίζοντας τις γνώσεις της.

Έταξε μιά προθεσμία στ'όν έαυτό του. Βρισκόνταν στα μέσα Μαρτίου την έποχή εκείνη. Η έκδοσις τ'ό τελευταίου του βιβλίου θά τόν κρατούσε άπασχολημένο ως τ'ό τέλος τ'ό μηνός. Και ύστερα θάρχόταν τ'ό Πάσχα, τ'ό άνθοστόλιστο Πάσχα ! Τί ώρασιότερη έποχή μπορούσε να περιμένη για να της μιλήσει για τόν έρωτά του ;... Κι' άρχισε να μετρά τις μέρες που τόν γωρίζαν απ' τη ποθητή ήμερομηνία.

Η 'Ελισσάβετ έν τ'ό μεταξύ έξακολουθούσε, άμέριμνη, να έργάζεται, να μελετά και να διασκεδάξη.

Μιά μέρα πήρε τ'ό αυτοκίνητο να πάη στο μάθημα της ρυθμικής γυμναστικής που παρακολουθούσε.

Στο δρόμο, έπιασε συζήτηση με τόν σωφέρ.

—"Ο παπ'ός τ'ό είπε σε μιά στιγμή, μ'ό γράφει πώς με πεθύμησε.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—"Ο γέρο—κηροπώλης ;

—Τόν έέρετε ;

—Και βέβαια, άφου έμεινα δέκα χρόνια στη Ροβίλλη.

Η 'Ελισσάβετ τάχαγε. Τους είχε πεί πώς δέν είχε κάνει βήμα ποτέ απ' τα περίχωρα τ'ό Παρισιού... Πώς συμβιβαζόταν αυτά τα δυο ; ;

—Εργάστηκα πέντε χρόνια στην «'Ηχώ της Ροβίλλης» έξακολουθούσε ο νέος.

—Είσαστε σωφέρ ;

—"Οχι... συντάκτης. Είμαι δημοσιογράφος !

Και της ώμολόγησε γιατί είχε παρουσιαστεί και έπεδίωξε να προσληφθ'ή ως σωφέρ τ'ό άκαδημαϊκού.

—Στη δουλειά μας ο σκοπός άνιάζει τα μέσα, δεσποινίς, της είπε. Θέλω να βγάλω ένα βιβλίο για τόν «κύριο». Είχα συλλάβει αυτή την ιδέα τότε που έπρόκειτο να ρηθ'ή στη Ροβίλλη. Εκεί τ'ό είχα πάρει συνέντευξη μεταμειωμένους. Γι' αυτό δέν μπόρεσε να με γνωρίσει. Άλλωστε τί της στολή τ'ό σωφέρ άλλαξα τελείως...

Η νέα είχε άναστατωθεί.

—Μά είναι άτιμο αυτό... Νά τόν κατασκοπεύετε τόσο καιρό χωρίς αυτός να έχη ιδέα... Είναι τόσο καλός...

Τ'ό κάκου, όμως, προσπάθησε να μεταπείσει τ'ό νεαρό δημοσιογράφο. Ήταν πεισματάρης σαν Γασκώνας.

—"Αν θέλετε, μαρτυρήστε με... Δε με νοιάζει... της είπε. Θά χαρ'ό όμως πολύ αν δεχθ'ήτε να γίνετε σύμμαχός μου... συνένογός μου αν θέλετε. Λέγουμαι Ζάν Κωσσουά... Βλέπετε ; Σας τα λέω όλα... Άποφασίστε, τί θέλετε !

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Θε μέρα, κάθε βραδάκι μάλλον έκλεβε λίγα λεπτά και κατέβαινε στο κήπο για να βρ'ή τόν Ζάν και να προσπαθήσει να τόν μεταπείσει.

—Είναι τόσο καλός... δέν πρέπει να τόν έκμεταλλεύεστε, αυτό έλεγε και ξανάλεγε. Φροντίζει, αγωνίζεται για να τούς κάνει εύτυχισμένους όλους γύρω του. Νά, πάρτε έμένα ως παράδειγμα...

—"Ω... με σας είναι άλλο. Κοντά σας, ξαναβρίσκει τα νειάτα του, θαρρεί ότι ο χρόνος έπαυσε να κυλά. Σκεφθήτε, άγαπούσε τη γιαγιά σας κάποτε.

—Τη μαμά μου, θέλετε να π'ήτε, ίσως ;

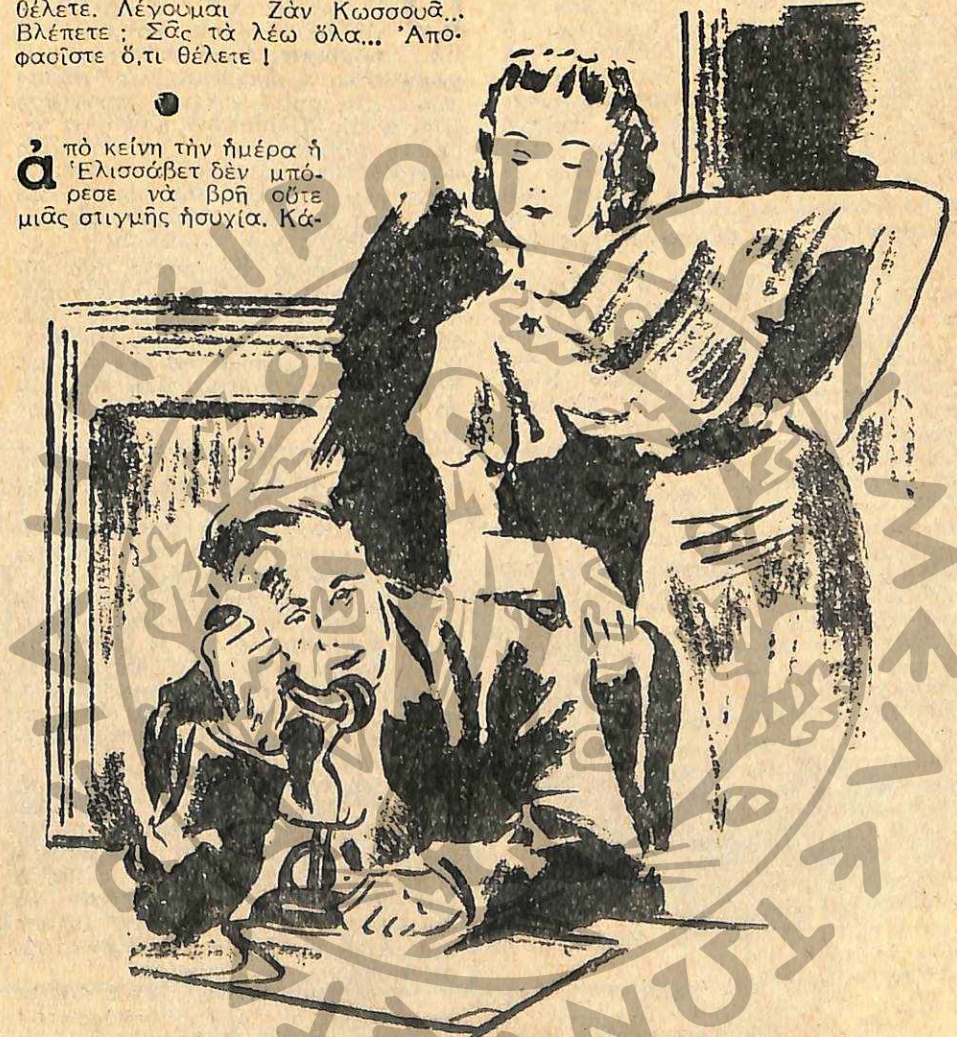
—"Οχι, τη γιαγιά σας. Η μητέρα σας αν ζούσε θάταν τριάντα έξη έτών τώρα... Και αυτός λείπει τριάντα έπτά χρόνια απ' την Ροβίλλη !...

Και ο καυγάς έξακολουθούσε, ο ίδιος πάντα, αλλά χωρίς στο τέλος να βρεθ'ή καμιά λύσις, ποτέ.

Η νέα είχε άπελπισθεί. Πολλές φορές ύστερα απ' τις μάταιες άπειρές της, να μεταπείσει τόν δημοσιογράφο, κλειδωνόταν στο δωμάτιό της και έκλαιγε ώρες απ' τ'ό κακό της. Θεωρούσε τόν έαυτό της άγάριστο, άφου δέν τολμούσε να π'ή να τ'ό π'ή όλα στ'όν εύεργέτη της.

Έπιτέλους έφτασε η Μεγάλη Έβδομάδα. Ποτέ η άνοιξις δέν είχε σταθ'ή τόσο λαμπρή. Τα λειβάδια ήταν γεμάτα πολύχρωμα λουλούδια και οι νάρκισσοι πλημμυρίζαν τόν έέρα με τ'ό γλυκό τους άρωμα.

Η 'Ελισσάβετ άπεφάσισε να ξε-



"Επειτα ο μαίτρ Ρενώ έπιασε τ'ό άκουστικό...

‘Η διαθήκη μιᾶς καρδιάς

καθαρίσει την κατάσταση πριν απ’ το Πάσχα. ‘Αλλά επειδή ήταν Μεγάλη Παρασκευή τότε που πήρε την απόφαση έκανε βιαστικά ένα σημείωμα για τον Ζάν, όπου του έλεγε πως έπρεπε άнуπερθέτως να τον δι’ιδιαιτέρως. Τό ραντεβού που του έριξε ήταν για το Σάββατο το βράδυ.

Οί νύχτες ήταν γλυκειές και μαγευτικές τώρα την άνοιξη και η ‘Ελισάβετ συχνά κατέβαινε το βράδυ, ύστερα απ’ το φαί, στον κήπο να περπατήσει λιγάκι. Συνήθως άναβε και ένα τσιγάρο και περιπλανιόταν ώρες άσκοπα, ακούγοντας τα κελαϊδίσματα των πουλιών και το άπαλό φλοίσβισμα της θαλάσσης. ‘Ο σωφέρ, άν δεν είχε δουλειά, βρισκόταν εκείνη την ώρα στο δωμάτιό του, που ήταν πάνω απ’ το γκαράζ, στην άκρη του κήπου. ‘Η ‘Ελισάβετ πήγε και άφισε το σημείωμά της κάτω απ’ τη πόρτα του. Στο φέρεμά της αυτό δεν ύπήρχε καμιά άπισθοβουλία. Γιατί να έ-χρη άλλωστε; ‘Εκανε τίποτα κακό, τίποτα επιλήψιμο μήπως;

‘Η μέρα εκείνη άργησε πολύ να περάσει. Το κακό ή νέα προσπα-θούσε να άπασχοληθί σε χίλια δυό μικροπράγματα για να σκοτώσει την ώρα της. Μόνη της καθώς ήταν (ό Ρενώ είχε πάει στο Μόναχο για κάποια δουλειά του) γύριζε μέσα και έξω όλη μέρα καταστρώνοντας μέσ’ στο νοῦ της κείνα που θάλεγε το βράδυ στον δημοσιογράφο. Τόν συχαινόταν τώρα αυτόν το νέο με τα μεγάλα κακάμαυρα μάτια και την μελωδική φωνή, που την άπο-στόμωνε σε ό,τι κι’ άν έπιχειρούσε να τοῦ πῇ.

‘Επι τέλους το δείπνο τελείωσε και ή νύχτα διαδέχτηκε το δείλι, μαγευτική και αυτή όσο και εκείνο.

‘Η νέα άναψε ένα τσιγάρο και κατέβηκε στον κήπο. ‘Ο Ζάν Κωσσοῦά την περίμενε μπρός στο γκα-ράζ. Την χαιρέτησε κουνώντας το σγουρό κεφάλι του χωρίς να πῇ λέ-ξη. ‘Η νέα δίστασε για μία στιγμή να μιλήσει. ‘Αλλά σε λίγο άπέκτησε πάλι την αυτοκυριαρχία της που εί-χε γάσει για μία στιγμή και ξεστό-μισε τα λόγια που είχε αποφασίσει να πῇ.

—‘Ακούστε, είπε. Δεν θά άνεχθῶ να παραταθί περισσότερο αυτή ή κατάσταση. Πρέπει να φύγετε!

—Μά γιατί να φύγω, δεσποινίς; Μά βιάζει τίποτα μήπως; Θά ήθε-πως θά συνηθίσετε σιγά—σιγά.

—Νά συνηθίσω έγώ... να άνεχθῶ αυτήν την άτιμία. Ποτέ... και τα κα-ταγάλανα μάτια της γέμισαν δά-κρυα. Είναι άτιμο, συγαμερό αυτό που κάνετε... Πρέπει να φύγετε!

‘Ο δημοσιογράφος είδε πως τα πράγματα είχαν φτάσει σε άσχημο σημείο και προσπάθησε με έπιχειρή-ματα αυτή τη φορά να υπερασπισθί τον έαυτό του.

—‘Ακούστε, σας παρακαλώ, δε-σποινίς ‘Ελισάβετ! άκούστε με μία στιγμή! ‘Η άγανάκτησί σας είναι δίκαιη και την θαυμάζω. Και

έγώ ό ίδιος εύγνωμονῶ άφάνταστα τόν συγγραφέα για την καλωσύνη του, την λεπτότητα του. Θέλω, όμως, άπαραιτήτως να μάθω ποίος είναι κατα βάθος. Κυκλοφορούν πολλές φήμες γι’ αυτόν... Θέλω να τόν δεί-ξω τέτοιος που είναι στην πραγμα-τικότητα μέσ’ στο βιβλίο μου.

‘Εστάθηκε για λίγο, σαν για να δώσει καιρό στη νέα να καταλάβη καλά τί της έλεγε. ‘Εκείνη ψιθύρι-σε σιγά:

—Ναί, καταλαβαίνω, αλλά παρ’ όλ’ αυτό, είναι κακό, πολύ κακό!... ‘Εσήκωσε τα μάτια της και τα στη-λωσε υπερήφανα στα δικά του.

‘Ο νέος έχασε την ύπομνη του.

—Στό κάτω—κάτω, ψιθύρισε, κά-νω τη δουλειά μου, και λυπάμαι που δεν μπορώ να σας άκούσω!

—Δεν θά με ακούσετε; φώναξε ή νέα και ή φωνή της έτρεμε.

Συγκινημένος αυτός την άρπαξε απ’ τα χέρια.

—Θά σας εύγνωμονεί μία μέρα γι’ αυτό, ‘Ελισάβετ... Σας όρκί-ζομαι.

Ταράχθηκε τόσο πολύ ακούγον-τάς τον να την καλή έτσι και νοιώ-θοντας τα χέρια της αίχμαλτα μέσ’ στα δικά του που δεν είχε τη δύναμη ούτε να τραβηχθί.

Ψιθύρισε όμως, έτσι, σαν για τε-λευταία φορά:

—‘Οχι, δεν κάνει... Είναι γέρος. Πρέπει να το μάθη, να τοῦ το όμο-λογήσουμε.

V

Ο Ρενώ Σενιελέ είχε τελειώσει ένωρίτερα απ’ ό,τι υπελόγιζε τις δουλειές του, και έτσι κα-τιώρθωσε, άφοῦ βιάστηκε λι-γάκι, είναι ή άλήθεια, να φθάσει νωρίς στο σπίτι για να προφτάσει ξύπνια την ‘Ελισάβετ. Γιατί να πε-ριμένη αύριο; Γιατί να διστάζή πάντα; Θά της μιλούσε άπόψε, ά-πόψε που ένοιωθε τόν έαυτό του τόσο νέο, ποῦταν τόσο αισιόδοξος, τόσο βέβαιος για το μέλλον!

‘Ανοίξε σιγά την πόρτα του κή-που και κύτταξε το σπίτι. Τα παρά-θυρα της νέας ήταν σκοτεινά. Νά-ταν στον κήπο άραγε;... Προσπά-θησε να διακρίνη, αλλά δεν είδε τί-ποτα. ‘Αναποφάσιτος πήρε το πρῶ-το μονοπάτι που βρέθηκε μπρός του.

‘Εκείνη τη στιγμή τούς πήρε το μάτι του και άκουσε τα τελευταία τους λόγια.

Δεν παρουσιάστηκε άμέσως... ‘Η-θελε να συνηθίσω στη σκέψη κείνου που θάντίκρυζε πριν το δῆ.

Κάτω από το άδύνατο φῶς τῶν ά-στρων τούς διέκρινε χειροπιασμέ-νους. Αυτό ήταν όλο... ‘Η νέα θάταν εύχαριστημένη απ’ αυτό, άφοῦ δεν τραβιόταν... ‘Ετσι σκέφτηκε. Και έ-πιτέλους έφτασαν σταῦτιά του τα φοβερά λόγια: Είναι γέρος! Πρέ-πει να τοῦ το πούμε!...

‘Εκείνη τη στιγμή βγήκε απ’ τη σκιά. Οί δύο νέοι δεν έκούνηθηκαν. ‘Επηκολούθησε έγός λεπτό σιωπή άπόλυτη. Και το λεπτό αυτό φάνηκε σ’ όλους άτέλειωτο. Θαρρείς και ό χρόνος άκόμα, είχε σταματήσει να κυλά! ‘Επί τέλους ο μαίτη μίλησε και τα λόγια του ήταν τα λόγια κά-θε ανθρώπου που ύποφέρει.

—‘Ωραία!... ‘Ωστε αυτά κάνετε όταν λείπω;... Δεν ντρεπόσατε! Παληόπαιδα!

‘Η ‘Ελισάβετ είχε κρύψει το πρό-

σωπό της μέσ’ στα χέρια της. Μά φωνή πνιγμένη ψιθύρισε:

—Δεν κάναμε τίποτα κακό!

‘Ο Ρενώ έξέπασε:

—Σας είχαν έμπιστευθεί σε μένα, ‘Ελισάβετ... Πῶς μπορείτε να δίνε-τε μυστικά ραντεβού μαῦτόν τόν νέ-ον; Και σεις κύριε, καταγράστε της έμπιστοσύνης μου, το ξέρετε;

‘Η νέα άγανάκτησε... Νά θυμῶνη τη στιγμή που εκείνη άγωνιζόταν γι’ αυτόν...

—Νά άγκαλιάζεστε μέσ’ στο ίδιο μου το σπίτι... Μπρός στα μάτια μου...

‘Η ‘Ελισάβετ έβγαλε μία κραυ-γή έκπληξης. Καταλάβαινε επιτέ-λους, γιατί την κατηγορούσαν. ‘Α-μέσως σκέφτηκε τί έπρεπε να κάνει για να σώσει την κατάσταση. Και είπε με φωνή ξένη, άπόκοσμη:

—Μά γιατί να σας το κρύψουμε, μαίτη; ‘Αποφασίσαμε να παντρευ-τούμε ο Πιέρ και έγώ. ‘Ετσι δεν εί-ναι, Πιέρ;

Κατάπληκτος ο νέος έτραύλισε:

—Ναί, άκριβῶς... ‘Ηθελα να το πῶ... ‘Εμείς οί δυό...

Θριαμβευτικά τώρα ή νέα άρχισε να μιλά ζωηρά, χαρούμενα, άραδιά-ζοντας ήμερομηνίες, λεπτομέρειες για να κάνει πιστευτό το ψέμμά της «Θά γράψω στον παππού για να ό-ρίσει την ήμέρα, τοῦ γάμου μας...», είπε στο τέλος.

‘Ο Ρενώ δεν μπόρεσε να κρατη-θί περισσότερο.

—Πρός το παρόν θά πᾶς στο δω-μάτιό σου, της φώναξε και αύριο τα λέμε. ‘Όσο για σένα, κύριε Πι-έρ, θά περάσης απ’ την κυρία Λε-σέν να σ’ έξωφλήσει!...

Και παίρνοντας απ’ το χέρι την ‘Ελισάβετ την παρέσυρε πρὸς το σπίτι.

Τό πρωί του Πάσχα, την ώρα που ή ‘Ελισάβετ παρουσιάστηκε δειλά—δειλά μπρός στον Ρενώ, κόντεψε να λιποθυμήσει απ’ την άλ-λαγή που είδε στο πρόσωπό του. ‘Ηταν τόσο γλωμός!... Θλιμμένος, ως το θάνατο, έτσι φαινόταν. Μέσα της ένοιωσε τύψεις εκείνη τη στιγμή και χωρίς να ξέρη και αυτή πῶς, ρίχτηκε στην άγκαλιά του εύεργέτη της και άρχισε να κλαίη με λυγ-μούς.

‘Ο συγγραφέας την άφισε να κλά-ψη κάμποσο και ύστερα την άπώθη-σε σιγά.

—‘Ελα, της είπε τρυφερά... Πές μου ό,τι έχεις να μου πῇς.

—Ναί, σας γέλασα χθές, μαίτη. ‘Ο Πιέρ Μπονέλ δεν λέγεται Πιέρ Μπο-νέλ, αλλά Ζάν Κωσσοῦά και είναι δημοσιογράφος.

—Ζάν Κωσσοῦά... μου φαίνεται πῶς έχω ακούσει κάπου αυτό το όνομα.

—Σας είδε στη Ροβίλλη και...

Δεν μπόρεσε να εξακολουθήσει. Εύτυχῶς επενέβη εκείνος και συμ-πλήρωσε.

—Και σε είδε και θέλησε να σε ξαναδῇ. ‘Ηταν μοιαστό...

Δεν μπόρεσε να κάνει άλλο παρά να χαμηλώσει τα μάτια της.

‘Ο Ρενώ εξακολούθησε να ζητά λεπτομέρειες. Στο τέλος κατάλη-ξε:

—Στό κάτω—κάτω δεν είναι και κακός... Θά δοῦμε! Ποῦ είναι; Και έγτύπησε το κουδούνι.

—‘Ο σωφέρ τί γίνεται; έρώτησε

‘Η διαθήκη μιᾶς καρδιάς

την κυρία Λεσέν.

—Τοῦ πλήρωσα μισθοῦς δύο μη-νῶν και τόν έδιωξα, μαίτη.

—‘Εφυγε;

—Ναί, άμέσως.

‘Ο Ρενώ κύτταξε το ρολόι του.

—Πῆρε τα πράγματά του;

—Μά δεν είχε παρά μία βαλίτza.

Και εκείνη γεμάτη χαριτιά ως επί το πλείστον. ‘Ηταν πολύ μελετηρός νέος.

‘Ο συγγραφέας έπαιζε νευρικά μ’ ένα χαρτοκοπιτήρα.

Σε μία στιγμή άρπαξε το άκου-στικό και ζήτησε έναν αριθμό.

—Γκαράζ Ρομαίν, παρακαλώ;

Στείλτε μου μία τορπέντο δυό θέ-σεων με τόν σωφέρ μαζί. Ναί, άμέ-σως.

‘Εκρέμασε το άκουστικό και είπε της νέας χωρίς να σηκώσει τα μά-τια του.

—Πήγαινε να τόν βρῇς τόν άγα-πημένο σου. Θάναί στο σταθμό φαν-τάζομαι για να πάρη το τραίνο τῶν 10.

‘Η ‘Ελισάβετ έβγαλε μία μικρή χαρούμενη φωνή, χωρίς να ξέρη και αυτή γιατί και έτρεξε πρὸς τη πόρ-τα.

‘Ο συγγραφέας έμεινε μόνος... ‘Α-ναστέναξε χωρίς να θέλη...

Τί θά ήταν τό σπίτι τώρα πιά χω-ρίς την ‘Ελισάβετ;

Ο Ζάν προχωρούσε σιγά—σιγά για τόν σταθμό και ή έκπληξις του στάθηκε μεγάλη την ώρα

που είδε ένα αυτοκίνητο να σταμα-τά δίπλα του και την ‘Ελισάβετ να τοῦ φωνάζει:

—‘Ελατε, έχω να σας μιλήσω!

Οί εξηγήσεις δόθηκαν στο πί και φί. ‘Εσεβάστηκα το μυστικό σας, τοῦ είπε στο τέλος.

Την κύτταξε κατάματα με τα κα-τάμαυρα μάτια του.

—Δηλαδή;

—‘Επέμεινα σε κείνο που είπα χθές... ‘Οτι είμαστε...

—‘Εκείνος έσκυψε πάνω της.

—...‘Αρραβωνιασμένοι;

‘Εκούνησε το κεφάλι της καταφα-τικά.

—‘Ηταν ο μόνος τρόπος... Με συγχωρείτε.

Στό αυτί της ψιθύρισε.

—Και άν ήταν άλήθεια αυτό; Θά το θέλατε;

Δεν βρῇκε τίποτα να τοῦ πῇ. Για-τί σύγχρονα μ’ αυτόν ένοιωθε και εκείνη τώρα πῶς τόν άγαπούσε.

Ο Ρενώ έκύτταξε το ρολόι... «‘Ε-πρεπε να έχουν έλθει ήδη» σκέ-φτηκε... Μέσ’ στη ψυχή του δια-τηρούσε μία μικρή, μιά... άμυδρή έλπίδα: ότι θά την έβρισκε, ότι θά την ξαναχε κοντά του σαν πριν...

Ξαφνικά, όμως, ακούστηκε ο θό-ρυβος ενός μοτέρ αυτοκινήτου. ‘Ο Ρενώ έτρεξε στο παράθυρο και τούς είδε, και τούς δυό, ν’ άνεβαί-νουν τη σκάλα χειροπιασμένοι, ‘Η-σαν τόσο εύθυμοι, τόσο νέοι, τόσο όμορφοι και οί δυό!... Κατάλαβε πῶς έπρεπε να καταβάλλη μεγάλη προσπάθεια για να κρατηθί. Τρα-βήχτηκε απ’ το παράθυρο άναστε-νάζοντας και πήγε να τούς ύποδε-χθί.

—Σκέφτηκα κάτι, τούς είπε. Εί-μαι γέρος. Έχω άνάγκη συντροφιάς. Θέλετε να κατοικήσουμε μαζί ύστε-

ρα απ’ τό... απ’ το γάμο σας;

Οί δύο νέοι προσπάθησαν να άρ-νηθῶν στην άρχή, αλλά στο τέλος άναγκάστηκαν να ύποχωρήσουν.

Και τότε, όταν είχαν κανονισθί έλα πιά, όταν είχε συντελεσθί ή θυσία της εύτυχίας τοῦ άκαδημαί-κού, ή ‘Ελισάβετ άρχισε να κλαίη!

VI

ΤΟ τραπέζι τοῦ γάμου, χωριά-τικο ὅπως και όλες οί άλλες μικρολεπτομέρειες, φωτιζόταν από τριακόσια ρόδινα κεριά. ‘Ετσι τόχε θελήσει ο Ρενώ Σενιελέ ποῦχε πρωτοστατήσει σε όλα. ‘Απόψε νόμιζε πῶς ήταν πατέρας για πρώτη φορά στη ζωή του και ένοιωθε ένα άγνωστο γι’ αυτόν αίσθημα υπερηφανείας να τόν πλημ-μυρίζη.

Στους δημοσιογράφους που έτρε-ξαν άθροοι να παρακολουθήσουν την τελετή τῶν γάμων της θετής κό-ρης τοῦ άκαδημαί-κού και τοῦ συ-ναδέλφου τῶν, ο Ρενώ δεν θέλησε να πῇ τίποτα.

Μόνο σε μία νέα δημοσιογράφο που τοῦ έτεινε μία φωτογραφία του παρακαλώντας τον να της γράψη μία άφιέρωση, χάραξε αυτά τα λό-για:

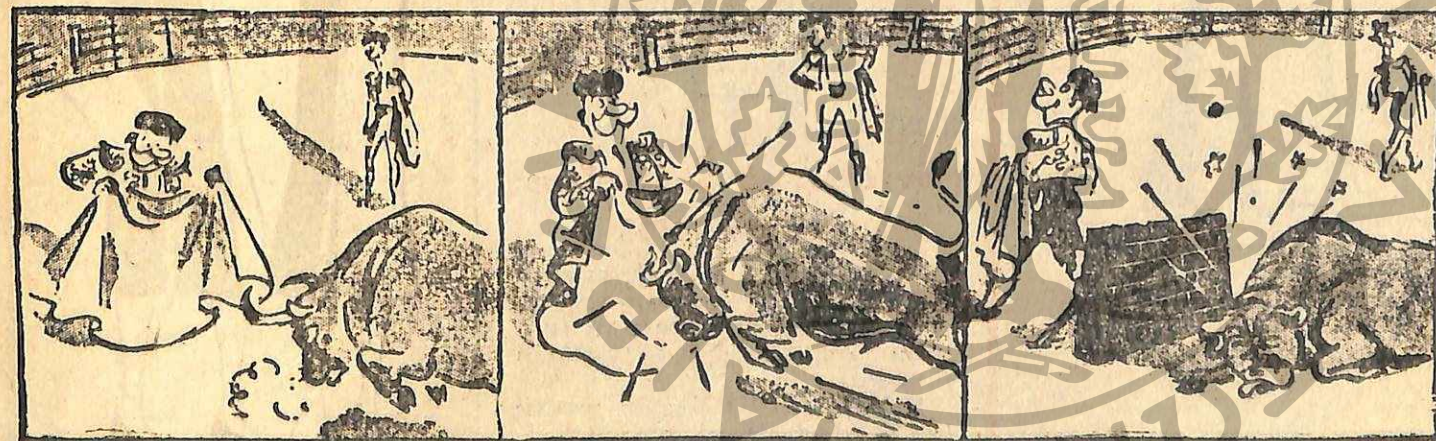
«Οί πόθοι μας και οί έλπίδες μας, δεν πρέπει ποτέ να μάς παρασύρουν στο να πιστεύουμε ότι ο χρόνος μπορεί να σταματήσει».

Τά λόγια αυτά σχολιάστηκαν ευ-ρύτατα απ’ τούς δημοσιογράφους. ‘Αλλά κανείς δεν μπόρεσε να κατα-λάβη πῶς ήταν αυτά ή διαθήκη της τελευταίας άγάπης τοῦ Ρενώ Σενιελέ!

ΤΕΛΟΣ

MARION ΖΙΑΜΠΕΡ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ κ. ΜΠΙΛ

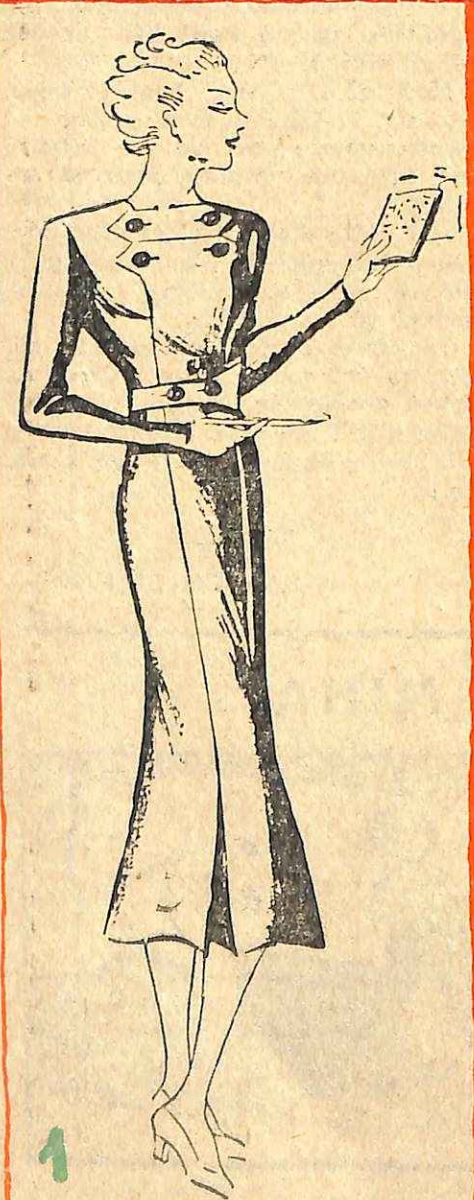


‘Ο κ. Μπίλ, αποφασίζει καμιά φορά να κάνει και τόν ταυρομάχο. ‘Όπως όμως, είναι άνθρωπος φοβνίμος και προ-νοητικός, λαμβάνει πρώτα μερικά μέτρα τα όποια εκ τῶν ύστερων αποδεικνύονται σωτήρια.

Αισθήματα και καθήκοντα

ΜΙΑ αναγνώστριά μου, υπογραφομένη «Απόκληρη της Μοίρας», μου γράφει το τραγικό δίλημμα που της δημιούργησαν η 'Αγάπη από τη μια μεριά και το Καθήκον από την άλλη. Αγαπούσε ένα νέον με όλη τη δύναμη της ψυχής της και την αγαπούσε κι' εκείνος. Μεσολάβησε όμως κάποια ασήμαντη παρεξήγηση κι' εκείνη σε μια στιγμή τρέλλας από ένα καπρίτσιο, παντρεύτηκε έναν άλλον άνδρα.

Προσπάθησε ν' αφοσιωθεί στον άνδρα της—και στο παιδάκι που απέκτησαν εν τώ μεταξύ—χωρίς να του δείξει ποτέ ότι είναι δυστυχισμένη. Παρ' όλα αυτά δεν μπόρεσε ποτέ να ξεχάσει την πρώτη της αγάπη και τελευταίως που συναντήθηκαν τυχαία ένοιωσε πάλι να την κυριεύει όλη η φλόγα του παλμού έρωτός της. Της είπε ότι δεν είχε κανένα λόγο να συντηρήσει τη ζωή του και τη δική της, αφού αγαπιόνταν τόσο πολύ και της πρότεινε να πάρε διαζύγιο και να παντρευτούν, αφού ενόσω είναι παντρεμένη με



τόν άλλο, ούτε αυτός ούτε εκείνη θα έδινον να παραβλέψουν την ιερότητα του γάμου.

Και τώρα η άγνωστη φίλη μου δεν ξέρει τί να κάνει: Να εγκαταλείψει τον άνδρα της και το παιδί της και ν' ακολουθήσει τη φωνή της καρδιάς της ή να προσπαθήσει να καταπνίξει το αίσθημά της, θυσιάζοντας την ατομική της ευτυχία;

Για μένα, αγαπητή φίλη, που κρίνω σαν ένας αμερόληπτος και ψυχραιμος κριτής, δεν τίθεται καν το ερώτημα αυτό: Το καθήκον μιας Μητέρας απέναντι του παιδιού της παραμερίζει κάθε αίσθημα, κάθε ατομική σκέψη. Και αν ακόμη παραβλέψουμε τα καθήκοντά σας απέναντι του συζύγου σας που δεν σας έδωσε χαμνιά αφορμή και που δεν έφταιε φυσικά καθόλου επειδή τον παντρεύτηκατε χωρίς να τον αγαπάτε, δεν μπορούμε όμως ποτέ να βάλουμε τον δικό σας έγωισμό (συγχωρήστε μου τη λέξη) πριν από την ευτυχία του παιδιού σας.

Κι' έπειτα, μη νομίζετε ότι θυσιάζετε την ευτυχία σας έτσι. Όχι. Ποτέ δεν θα μπόρεσετε να νοιώσετε τον έαυτό σας ευτυχισμένο, όταν ξέρετε ότι θυσιάζετε γι' αυτό τα δικαιώματά του παιδιού σας, την εμπιστοσύνη του συζύγου σας. Η ευτυχία σας βρίσκεται στο σπίτι σας, στο παιδί σας, στον άνδρα σας. Είναι μια ευτυχία σταθερή, ήρεμη, σε γεράς βάσεις.

Η ικανοποίησής της φωνής της καρδιάς σας θα σας δώσει ίσως την πρόσκαιρη χαρά που δίνουν όλα τα πάθη όταν ικανοποιούνται, με την χαρά αυτή θα την πληρώσετε με τόσα δάκρυα, με τόσες τύψεις που θα πάυση να είναι χαρά...

Χρειάζεται βέβαια, τώρα στην αρχή, αρκετό θάρρος, αρκετή θέληση, αρκετή δύναμη για να παραβλέψετε έτσι τα ατομικά σας αισθήματα, αφού είσατε τόσο νέα ακόμη, καταλαβαίνω όμως από το γράμμα σας, πως είσατε μια ψυχή τίμια και ειλικρινή και είμαι βέβαια ότι θα το κατορθώσετε. Η σκέψη του παιδιού σας θα σας βοηθήσει σ' αυτό.

ΔΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Μοντέλλα για τις εργαζόμενες γυναίκες

Στο σημερινό μας φύλλο σας παρουσιάζουμε τέσσερα ωραιότατα μοντέλα κατάλληλα κυρίως για τις γυναίκες που εργάζονται ως γραμματείς ή ως υπάλληλοι σε γραφεία.

Πολλές νέες κοπέλλες και γυναίκες εργάζονται σήμερα σε γραφεία, σε υπολογιστές, σε έταρίες και η θέσις των αυτών δεν επιτρέπει να παραμελούν την τουαλέττα των. Συχνά τυγχίνει ως εκ τής

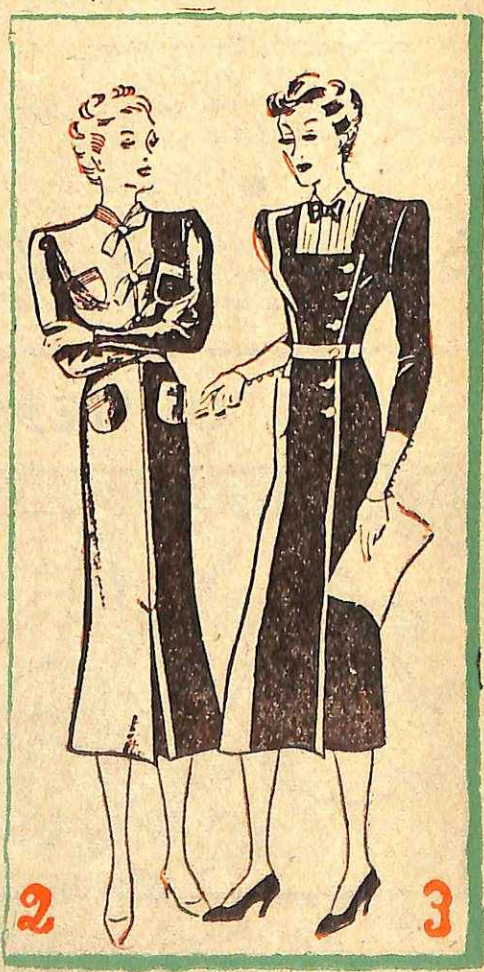
θέσεώς των να συμμετέχουν σε διαχειριστικά συμβούλια, να στενογραφούν την αλληλογραφία ενώπιον διακεκριμένων πελατών κ. λ. π. Τόσο γι' αυτές τις ίδιες, λοιπόν, όσο και για τους διευθυντές που τις χρησιμοποιούν, πρέπει να παρουσιάζουν πάντοτε μια ευωάνιση ευπρόσωπη, καλαισθητή και συμπαθητική αν και πολύ απλή.

Ξέρετε όμως όλες σας ότι ένα απλό φόρεμα θέλει πολλή προσοχή για να είναι επιτυχημένο.

Το ύφασμα.—Πρώτα-πρώτα θα προσέξετε στην εκλογή του υφάσματος. Αυτή, φυσικά, εξαρτάται και από το γραφείο στο οποίο εργάζεσθε, γιατί βέβαια υπάρχουν πολλών ειδών γραφεία, και από την θέση που κατέχετε.

Υπάρχουν γραφεία στα οποία σκάνει κανείς από τη ζέση και άλλα όπου κυριεύει κανείς. Υπάρχουν θέσεις που απαιτούν πραγματική κομψότητα και άλλες απλώς μια εύπαρουσίαση εμφάνιση. Μά σε κάθε περίπτωση, χωρίς εξαίρεση, το φόρεμα της υπαλλήλου πρέπει να είναι στερεό, άνετο και από ύφασμα βισταγχερό και πρακτικό.

Μή φαντάζεσθε ότι θα θαμπώσετε τους προϊσταμένους σας αλλάζοντας κάθε τόσο



ΤΟ ΚΑΡΝΕ

τουαλέττες. Απεναντίας θα σας κρίνουν επιπόλαιη, σπάταλη και αναίτια του ενδιφέροντός των. Αντί να σας αψήσουν, θα σκεφθούν μάλλον να ελαττώσουν το μισθό σας, αφού τον χρησιμοποιήτε τόσο σπατάλη κατά την ιδέα τους...

Τα ωραία λαινάζ είναι τα καταλληλότερα γι' αυτήν την περίπτωση: ζερσέ ντέ λαίν, κρέπ ντέ λαίν, σεβιότ ή λεπτή φανέλλα, ντρέ, μαροκαίν μάλλινα κ.λ.π. Ορισμένα υφάσματα, ανακατωμένα με μετάξι ή ραιγιόν, είναι εξ' ίσου στερεά και παρουσιάζουν μια ελαφρή γυαλάδα πολύ ελκυστική. Αυτό συμβαίνει με πολλά νέα κρέπ, κατά το πλείστον φασοννέ, που συνδυάζουν τα πλεονεκτήματα του μεταξιού και του μαλλιού, χωρίς να είναι ακριβώτερα. Αν το φόρεμά σας τρέχεται πολύ από συνεχές κάθισμα στα ξύλινα καθίσματα των γραφείων, είναι άσυχνις προτιμότερο να το διαλέξετε σε ύφασμα φασοννέ: καντριγιέ, μπουτοννέ, μπουκλέ, που γυαλίζει λιγώτερο γρήγορα από το μονόχρωμο. Μη ξεχνάτε ακόμη το μικρό πλατύ μαξιλαράκι για να κάθαστε που επιτρέπεται σε όλα τα γραφεία και προφυλάσσει τόσο καλά τις φούστες.

— 100 —

Το χρώμα.—Το χρώμα του φορέματος μιας γραμματέως μπορεί να είναι σε οιαδήποτε απόχρωση της μόδας, αρκεί να μην είναι πολύ χτυπητή. Σπανίως επιβάλλεται ωρισμένο χρώμα σε όλες τις υπαλλήλους. Πάντως πρέπει να ξέρετε ότι όσο πλησιέστερα βρίσκεσθε προς τους προϊσταμένους σας, τόσο περισσότερο σας επιβάλλεται μια τουαλέττα σοβαρή, και συνεπώς σκούρα. Η ιδιαιτέρα γραμματέως ενός διευθυντού ντύεται σκεδόν πάντα με μαύρο φόρεμα ή μπλε μαρίν. Είναι ένα καλό μέσον για να δείξει την σοβαρότητα του χαρακτήρος της, την σεμνότητά της, την διακριτικότητά της και να εμπνεύσει έτσι εμπιστοσύνην.

Στα περισσότερα όμως γραφεία οι νέες κοπέλλες είναι ελεύθερες να ντύωνται σε ποικίλα χρώματα.

Το μοντέλο μας υπ' αριθμόν 1 είναι από λαινάζ μπλε-γκρί. Το παννύ που βλέπετε εμπρός κλείνει στο λαιμό με δύο πάτ κουμπωτά. Τα ίδια κουμπιά από ξύλο λακέ γαρνίζουν τη ζώνη που είναι ή από δέρμα ή από ύφασμα με βελονίες.

Το φόρεμα υπ' αριθμόν 2, από κρέπ ντέ λαίν πράσινο—χλόης, γαρνίρεται με τέσσερις τσεπούλες. Τα φιογκάκια του κορσάζ είναι από κολληρισμένη λευκή για το καλοκαίρι και από γκρό-γκραίν χειματιστό για τον χειμώνα. Το ίδιο μοντέλο θα είναι χαριτωμένο σε τουάλ ντέ σουά, λόγου χάριν, κατά την άνοιξη.

Το μοντέλο υπ' αριθμόν 3 είναι σε φόρεμα ρόμπ-μαντώ. Το συμβουλευόμε στις γυναίκες που εργάζονται σε γραφεία μη θερμαινόμενα επαρκώς, ή όταν είναι υποχρεωμένες να κυκλοφορούν σε δια-

δρόμους και χύλ ψυχρά. Γίνεται σε λαινάζ αρκετά χονδρό μπλε μαρίν σκούρο. Μια «γκένπ», μια ζώνη, δυο παραμέντα και ένα σειρητάκι σε χρώμα κανελλί ή μουσαρδί, έρχονται σε αντίθεση με το σκούρο φόντο και δίνουν πολλή κομψότητα στο σύνολο. Το μοντέλο αυτό γίνεται και σε όλους τους μοντέρνους συνδυασμούς χρωμάτων.

Αν θέλετε να το κάνετε πολύ άμπιγιέ, αρκεί να χρησιμοποιήσετε ένα κρέπ μεταξωτό μαύρο και για τις γαρνιτούρες άλυπν λευκό. Το σειρήτι από άλυπν



είναι ραμμένο εις τρόπον ώστε να βγαίνει εύκολα για να πλένεται συχνά και να διατηρή τη φρεσκάδα του. Το ίδιο και τα λευκά παραμέντα.

Το καλοκαίρι οι γαρνιτούρες από άλυπν μπέν τα αντικαθίστουν με γαρνιτούρες από πικέ ή κολληριστό τουάλ.

Ας προσθέσουμε ακόμη ότι είναι πολύ πιο ντιστενγκέ και ευπρόσωπο για μια γραμματέα να φορή μακρὰ μανίκια. Θα μου πείτε ίσως τα μακρὰ μανίκια φθείρονται πολύ γρήγορα. Έχετε δίκιο, αλλά πάντως είναι προτιμότερο ν' αποφεύγετε τα γυνά γέρα ιδίως τον χειμώνα. Άλλωστε το τελευταίο αυτό μοντέλο σας παρέχει την ευέρεια να τα αλλάζετε εύκολώτερα, έσ' όσον είναι από διακοσμητικό ύφασμα τα παραμέντα.

Τέλος, θα μπορούσατε να έχετε ένα ζευγος από κινητά μανίκια σατέν που θα τα περνάτε την ώρα της ερασιείας σας. Αυτή είναι μια παλιή μέθοδος, η όποιος όμως διατηρεί και σήμερα την πρακτικότητά της.

— 100 —

Το πρακτικό μαντώ.—Η νέα γραμματέως, η οποία σπανίως βρίσκει την ευκαιρία να φορή ταγιέρ, πρέπει να έχη ένα καλό μαντώ, σε ωραία φόρμα που θα ταιριάζει με όλα της τα φορέματα. Γι' αυτό πρέπει να το διαλέξετε σε καλή ποιότητα.

Θα προτιμήσει ένα τουήντ σε 'Αγγλικό είδος και σε χρώμα μπορντώ, μωρετίās, μπλένβου ή γκρι άρντουάζ. Τα χρώματα αυτά είναι καταλληλότερα από το μαύρο, γιατί λερώνουν λιγώτερο στα τράμ και στα λεωφορεία. Αναλόγως της εποχής, θα το ντυμπλάρε με ουατίβ ή θα το αφαιρέσει κάθε παραγέμισμα. Κατά τον ίδιο τρόπο θα έχη μια λωρίδα από λούτρ, ραγκοντέν ή καστόρ που θα τοποθετήσει στον γαζά της τους ψυχρούς μήνες και θα την βγάλει μόλις μπή ο Άπρίλης.

Απαραίτητο επίσης για μια εργαζόμενη γυναίκα είναι ένα κομψό πλεχτό ζιλεδάκι.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Βιταμίνες

Επειδή σε πολλές επιστολές αναγνωστών κι' αναγνωστριάων που πέφτω μου ζητούν να τους γράψω τί είναι τέλος πάντων αυτές οι περίφημες βιταμίνες που είναι καθημερινώς σ' όλα τα στόματα, ώστε παρουσιάζονται τόσο ωφέλιμες για την γενική υγεία κι' όμορφιά, θ' ασχοληθώ σήμερα λεπτομερώς και με το ζήτημα αυτό.

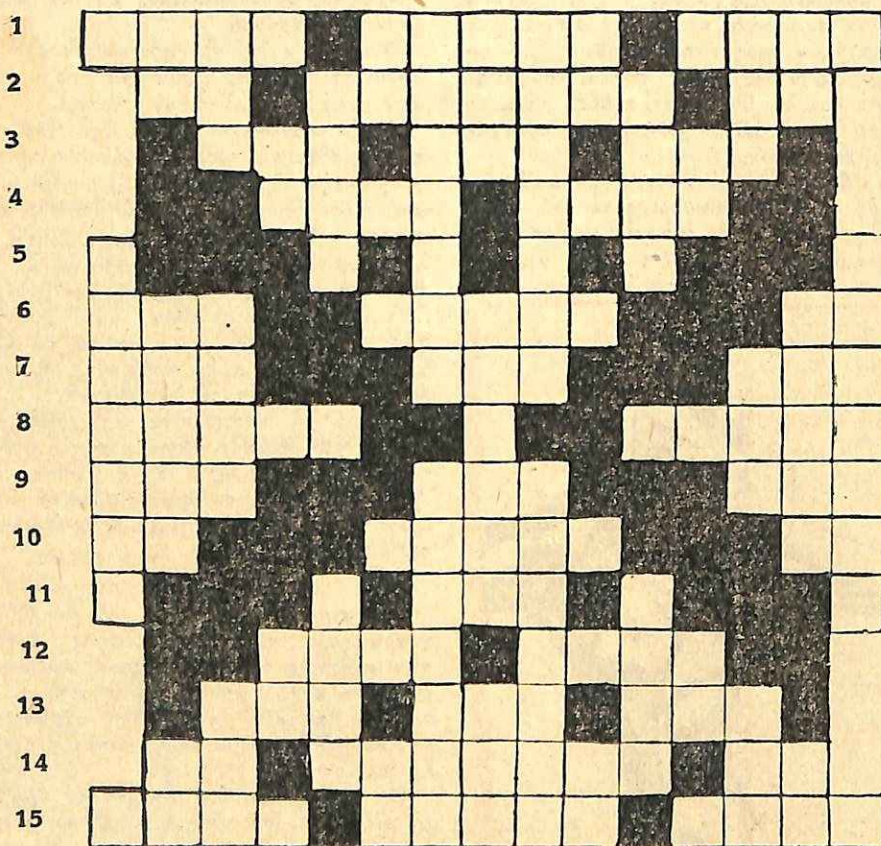
Μέχρι πρό όλίγων ετών έπιστεύετο ότι για να διατηρηθώ καλά ένας άνθρωπος έκοφσε να χορηγηθώ σ' αυτόν τροφή αποτελούμενη από λευκάματα, υδατάνθρακες και λίπη. Τελευταίως όμως άπρε-

(Η συνέχεια στη σελίδα 60)

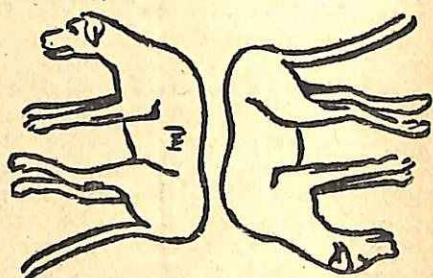
Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15



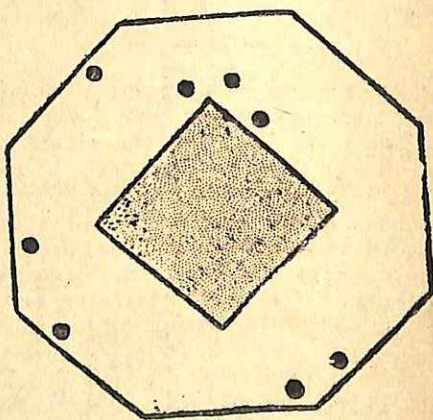
σετε τὴν εἰκόνα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπάρχουν σ' αὐτὴν τέσσαρα σκυλιὰ, προσθέτοντας μόνον τέσσαρες γραμμὲς στὸ σχέδιο αὐτό; Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρετε νὰ ζωγραφίζετε, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ σῦρε-



τε τέσσαρες γραμμὲς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον κυρτές.

Τὰ καρφιὰ

Ἡ παρακάτω εἰκὼν παριστάνει μιὰ πλάκα ἀπὸ ξύλο ὀκταγώνιο, μὲ μιὰ τετράγωνη τρύπα στὴ μέση καὶ μέσα στὴν ὁποία εἶναι καρφωμένα ὀκτὼ καρφιὰ. Μπορεῖτε, τώρα, μὲ ὀκτὼ εὐθείες



γραμμὲς, νὰ διαιρέσετε τὴν πλάκα αὐτὴν σὲ ὀκτὼ μέρη πού νῆχουν τὸ ἴδιο σχῆμα καὶ τὴν ἴδια ἐπιφάνεια καὶ νὰ περιέχουν τὸ καθένα κι' ἀπὸ ἓνα καρφί;

Ἐνα προβληματάκι συγγενείας

Μπορεῖτε, μέσα σὲ τρία λεπτὰ νὰ ἀπαντήσετε στὶς ἑξῆς παρακάτω ἐρωτήσεις; Ποιὰ εἶναι ἡ συγγενεία σας; 1ον) Μὲ τὴν κόρη τῆς μητέρας τοῦ πατέρα σας; 2ον) Μὲ τὸν θείο τοῦ γιου τῆς μητέρας σας; 3ον) Μὲ τὴν κόρη τῆς ἄλλης κόρης τῆς μητέρας τῆς μητέρας σας; 4ον) Μὲ τὸν σύζυγο τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἀδελφοῦ σας; 5ον) Μὲ τὸν σύζυγο τῆς μητέρας τῆς γυναικὸς τοῦ πατέρα σας; 6ον) Μὲ τὸν πατέρα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς κόρης τῆς πατρὸς σας;

Αἱ ἀλυσεῖς τῶν παιχνιδιῶν μας εἰς τὸ προσεχές.

Ὁρίζοντίως:

- 1) Χρονικὴ μονάς. — Ἐπίρρημα. — Ἀναταραχὴ τῶν κυμάτων.
- 2) Συνήθης γραφὴ τοῦ ἀριθμοῦ. — Ἀρχαία χώρα τῆς Ἀσίας. — Ἰδιὰ σου.
- 3) Ἑλληνικὸς ὀργανισμός. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία. — Τὸ ἀντίθετο τοῦ «φύγε».
- 4) Προφήτης. — Γυναικεῖον ὄνομα (δὴμ.).
- 5) Ἄναφ. ἀντων. — Τὸ δειλότερον ζῶον. — Ἐπιφ. πόνου.
- 6) Ὁργανον αἰσθήσεως. — Σώσατε τὰς ψυχὰς μας. — Ἡμιτελής ἀρετή.
- 7) Λέγεται ἐπὶ προσώπων δυναμένων νὰ ἐκτελέσουν κάτι (ὀηλ.). — Γνωστὸν μνημεῖον τῶν Παρισίων.
- 8) Τώρα. — Ἑλληνικὸς ὀργανισμός.
- 9) Μητροπὶς τοῦ Φριξοῦ καὶ τῆς Ἑλλης.
- 10) Μόριον. — Μὲ καλοὺς οἰωνούς.
- 11) Ὁλος.
- 12) Ὅχι στερεό. — Τὸ ἀγαπημένο πούλι τῆς θεᾶς Ἥρας.
- 13) Ἀρνησις. — Βασιλεὺς τοῦ Σαῖξ-πὴρ. — Τίτλος εὐγενείας (ξεν.).
- 14) Προσωπ. ἀντων. — Κόμην κατὶ θυοῖν μὲ ἄλλο. — Παρακελευσματικὸν μόριον.
- 15) Ὅχι ἔξω. — Τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀστράβωσαν (δὴμ.). — Τίτλος ἀγιότητος.

Καθότως:

- 1) Ποιήτρια τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

- 2) Ἀνθη. — Ὅταν κρυώσουμε τίς μεταχειριζόμεθα (καθαρεύουσα ἐνικός). — Εἰς (δὴμοτ.).
- 3) Χρονικὴ μονάς. — Σάν. — Αἰσθητῆριον ὄργανον.
- 4) Νότα. — Χ. Χ.
- 5) Φωνάζων. — Ἱερὰ καὶ ἐξαγνισθεῖσα.
- 6) Βυζαντινὴ νότα μουσικῆς. — Γράμμα.
- 7) Εἶναι θαυμασιὸς τὸ Πάσχα. — Φυλάει τὰ γίδια.
- 8) Οἰκιακὸν ζῶον (ἀπὸρχ. τύπος). — Τὸ Χόλλυγουντ ἔχει ἀφθονες (ἐνικός).
- 9) Βουδὸ Ἑλληνικός. — Ἐμπνευσίς.
- 10) Ἀγγλος συγγραφεὺς. — Ἀνθη.
- 11) Παίρνει τὸ σχῆμα τοῦ δογείου εἰς τὸ ὁποῖον τίθεται. Γυναικεῖον χαϊδευτικὸν ὄνομα.
- 12) Γνωστὴ λαϊκὴ τῶν Ἀθηναίων. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία.
- 13) Ὅχι σταβά. — Μία τῶν αἰσθησεων. — Τίτλος εὐγενείας (ἀφρικανικός...).
- 14) Μόριον. — Στάδιον διὰ ταυρουμαχίαν. — Νότα.
- 15) Ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας. (Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ χ. Ἐμμανουὴλ Μεταξᾶ ἐκ Θεσσαλονίκης).

Τέσσαρα σκυλιὰ μὲ δύο

Ἡ παρακάτω εἰκὼν μᾶς δείχνει δύο σκυλιὰ. Μπορεῖτε, τώρα, νὰ συμπληρώ-

Μεταξύ μας

Βύρωνα Τσαμπούλαν. Νομίζουμε ὅτι ἡ «Θλίψη» θὰ γινόταν δημοσιεύσιμη ἂν διορθωνόταν τὸ τρίτο τετράστιχο πού εἶναι πολὺ κοινότοπο καὶ ὄχι καλὰ δουλεμένο. Ἀπὸ τὸ «Κάποιον ἀπόφασι», μᾶς ἀρέσουν μόνον τὰ δύο πρῶτα τετράστιχα. Θὰ σᾶς παρακαλέσουμε πολὺ νὰ μᾶς ξαναστείλετε τὸ «Ἡ ἀγάπη ἐφυγε».

Χάρρη Κλεομένην. Ἡ διέυθυνσις πού ζητήσατε εἶναι: Γ' ὑποτομεύς, Σιδηρόκαστρον.

Νάκη Παναστασίου. Πολὺ κοινότοπο τὸ «Ἀπόψε». Προσέχετε στὴν ἐκλογὴ τῶν θεμάτων.

Ντόρη Κ., Χανιά. Ἐγκρίνεται τὸ «Σ' ἓνα κρασί» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του.

Πικραμένα Χείλη. Δυστυχῶς ἡ ἔλλειψις «χώρου» εἶναι ὑπὲρ ποτε μεγάλη. Συνεπῶς...

Γιῶργον Κιτσόπουλον. Ὁραία ἡ «Ἡρώϊκὴ Συμφωνία». Τὴν συντομεύσατε ἀρκετά. Τὴν κρατοῦμε.

Ὁρφανὸν Ξάνθη. Δυστυχῶς τὸ γράψιμό σας δὲν εἶναι καθόλου στρωτὸ ἀκόμη καὶ πολὺ σχολαστικὸ. Μὴ βιάζεστε νὰ δημοσιεύσετε.

Ἀδαμάντιον Πάνον. Ἐγκρίνονται οἱ «Σκιὲς ἀπὸ τὸ παρελθόν» καὶ θὰ δημοσιευθῶν μὲ τὴν σειρά τους.

Μάρθαν Αὐγερινού. Συμπληρωτικὸ τὸ ποίημά σας, ὅχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμο. Πρωτόλειο ἀκόμη. Δουλεύετε περισσότερο τὸν στίχο σας.

Παπαδόπουλον Χαρίλαον. Παιδιάστικο καὶ ἀπλοϊκὸ. Διαβάστε πρὸς

τὸ παρόν. Μὴ γράφετε ἀπὸ τίς δύο πλευρὲς τοῦ χαρτιοῦ.

Νικόλαον Χιονίδην. Σχετικὰ καλλίτερη ἡ ἀρχὴ τοῦ 2ου ὀκταστίχου. Τὸ τέλος ἀποτυχημένο καὶ προχειρογραμμένο. Μὴ βιάζεστε.

Ἰωάννην Νουχάκη. Ἐγκρίνεται τὸ «Τραγουδάκι» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Τὸ πεζὸ κατώτερο ἀπὸ ἄλλα προηγουμένα σας. Τὴν «Ὀλόσπερη βαρκούλα» δὲν τὴν βρήκαμε στὰ ἐγκεκριμένα. Ἴσως ὅμως νὰ σᾶς ἀπαντήσαμε ἐν τῷ μεταξύ, ἂν τὴν λάβαμε φυσικά.

Μ. Σαχτούρη. Εἶναι φυσικὸν τὰ ἐγκρινόμενα γιὰ «Καινουργίαι Πέννες» νὰ μπαίνουν ἀνεξαρτήτως τῆς σειράς τῶν ἐγκρινόμενων γιὰ τὴν «Σελίδα Νεοελλ. Λογοτεχνίας» πού εἶναι ἀσυγκρίτως πολυπληθέστερα.

Κ. Ν. Φωκιά. Μιὰ-δύο φράσεις τῆς «Πρωτογονίας» καλὲς, μὰ στὸ σύνολο πολὺ ἀπλοϊκὸ.

Φῶτον Σκοτσάδη. Ἐγκρίνεται ἡ «Εἰκόνα» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά της. Ἡ «Προσευχή» ὅμως δὲν μᾶς ἱκανοποιεῖ στὰ τελευταῖα τρίστιχα. Μεγαλόστομος ρητορισμὸς χωρὶς ἀρμονία καὶ μουσικότητα.

Ἰωάννην Δάκον. Νομίζουμε ὅτι ἡ «Νύχτα» θὰ γνόταν δημοσιεύσιμη ἂν τῆς διορθώνατε τὴν ἀρχὴν — πού τὴν διακρίνει κάποια μακρηγορία — καὶ τὸ τέλος πού φαίνεται κάπως βιαστικὰ γραμμένο. Ἡ μέση καλὴ σχετικὰ.

Ἡλέκτραν Π. Ἐγκρίνεται τὸ «Μπροστὰ τὸ θάνατο» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του.

Νίκον Μπεσήν. Πολὺ κοινότοπο. Βρῆτε τίποτα πὺρ πρωτότυπο.

Λοῦλαν Δρακάκη. Πολὺ προσωπικὰ γραμμένα καὶ τὰ δύο. Σχετικὰ καλλίτερο τὸ «Κι' ἂν εἶπα νὰ σ' ἀγαπῶ», πρὸ πάντων σὲ δύο-τρία σημεῖα πού εἶναι

«Ἑβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517

Ἐκδίδεται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ δρ. 250

Ἐξάμηνος » » 125

Ἐτησίᾳ ἐξωτερικοῦ Λίραι 1.10

» Ἀμερικ. Δολλάρια 6

Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ

(Π. Τσαλδάρη 10 Ὑμηττός)

ἀρκετὰ ἐπιτυχημένα, στὸ σύνολο ὅμως δὲν εἶναι δουλεμένο ὅσο ἔπρεπε. Σχοινοτενεῖς φράσεις πού κουράζουν καὶ τὸ τέλος τοῦ ὅχι ἐπαρκῶς δικαιολογημένο. Δείχνει πάντως ὅτι μὲ περισσότερη προσοχὴ θὰ μπορέσατε νὰ γράψετε καλλίτερα.

Ν. Γ. ΣΟΦΟΣ Α.Ε.

ΓΩΝΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ

Ὅλα τὰ εἶδη Ὑφασμάτων

Μάλινα — Μεταξωτὰ

ΛΕΥΚΑ ΕΙΔΗ ΠΡΟΙΚΟΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΒΙΤΑΜΙΝΑΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 57)

δείχθη ότι η διατήρησις της υγείας είναι αδύνατος, αν τα χορηγούμενα τρόφιμα δεν περιέχουν μερικές ειδικές φυσικές και χημικές ιδιότητες. Οι ιδιότητες αυτές οφείλονται σε μερικές θρεπτικές ουσίες, που ονομάσθηκαν επιστημονικώς βιταμίναι. Η σπουδαιότης των βιταμινών είναι μεγάλη. Χωρίς την λήψη τροφών που να περιέχουν βιταμίνες ούτε ανάπτυξη των παιδιών, ούτε ακμαιοτήτων ενήλικων, ούτε διατήρησις των γερόντων είναι δυνατή. Συνεπώς από τις βιταμίνες εξαρτάται η καλή διατήρηση της υγείας και η ισορροπία των λειτουργιών του οργανισμού. Γιατί συν τοίς άλλοις οι βιταμίνες αυξάνουν τας εκκρίσεις των αδένων έσω και έξω εκκρίσεως, και συνεπώς διευκολύνουν τας λειτουργίας της θρέψεως.

Πολλά πειράματα έχουν γίνει επί σει-

ραν ετών για την απόδειξη της υπάρξεως των βιταμινών, και για τον σπουδαίο ρόλο που παίζουν στην κανονική ανάπτυξη και στην καλή εν γένει λειτουργία του οργανισμού. Μόλις, όμως, κατά το 1916 οι MAC CALUM και DAVIS κατόρθωσαν ν' απομονώσουν τρεις βιταμίνες διαφόρου τύπου και επενεργείας. Τις βιταμίνες Α, Β και C. Τελευταίως δε αποδείχθη ότι η βιταμίνη Β συνοδεύεται κι' από ένα άλλον παράγοντα, που επωνομάσθη προς διάκρισιν βιταμίνη D, και που περιέχεται κυρίως στην ζύμη της μύρας.

Η έλλειψις από τον οργανισμό μιας από της ανωτέρω βιταμίνες (αβιταμίνωσις) προκαλεί νι' ανάλογο νοσήρα κατάσταση, όπως το βέρι-βέρι, το σκοροβούτο, τον ραχισμό, την πολυνευρίτιδα, την χλωρώση, την ξηροφθαλμία, τον πρόωρο μαρasmus κ.τ.λ. Η γ. ένα βρέφος το όποιον είναι ωχρο, αναιμικό και με ανάπτυξη καθυστερημένη, σημαίνει ότι δεν

λαμβάνει αρκετές βιταμίνες, δηλ. ότι παρυσιάζει αβιταμίνωση. Στο βρέφος αυτό, αν χορηγηθῇ ποσόν βιταμινών, τότε θ' αναλάβῃ άμέσως και θα αναπτυχθῇ γρήγορα. Μεγαλύτερα παιδιά τα οποία παίρνουν τροφή πτωχή σε βιταμίνες, έχουν όψιν γεροντική. Η έκφρασή των είναι μεταλλολική, το δέρμα των ξηρό, ό χαρακτήρ των δύστροπος. Κοιράζονται σύντομα, και διαρκώς νυστάζουν.

Διαρκώς παραπονούνται για κομάρες, είναι αδύνατα και με σάρκες πλαδαρές. Συχνά προσβάλλονται από τὰ μάτια. Αύτα τὰ παιδιά, λοιπόν, έπαθαν είτε μέσα στην κοιλία της μητέρας των, επειδή εκείνη κατά την εγκυμοσύνη της έτράφη κακώς, είτε γιατί το μητρικό γάλα ήταν πτωχό σε βιταμίνες, ή γιατί έτράφησαν με τεχνητό ή άπεστειωμένο γάλα που δεν περιέχει βιταμίνες. Στη διατροφή των παιδιών αυτών άρκεί να προστεθῇ μωρουνέλαιο, χυμός φρούτων (λεμονιού, πορτοκαλλιού)

και λίγο νωπό γάλα και τότε ως διά μαγείας θα εξαφανισθούν όλα τ' ανωτέρω σοβαρά συμπτώματα. Εύεξία, χρώμα, δραστηριότητα, ανάπτυξη, πάχος, θα είναι τὰ καταφανή αποτελέσματα της νέας διατροφής.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Πώς παράγονται οι βιταμίνες και σε ποιὰ κυρίως τρόφιμα βρίσκονται εν άφθονία.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος Ιατρός

Έκδόσεις

«ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ»

Έξεδόθη και έκυκλοφόρησεν ή μεγάλη «Πρακτική Εγκυκλοπαιδεία», ένα έργον που έλειπεν από τον τόπον μας. Συνταχθείσα από έπιτελείον όλόκληρον επιστημόνων, περιλαμβάνει:

Άλληλογραφία, έμπορικὴν (Έλληνογαλλικήν), άνατροφήν, ασφαλιστικόν δίκαιον, βρεφοκομίαν, άνθοκομίαν, δενδροκομίαν, πρόχειρον διηγήρον, ζαχαροπλαστικήν, ιατρικὰς συμβουλὰς, συνταγὰς καλλυντικών, κηπουρικὴν, κοινωνικὰς ασφαλίσσεις, κονιολογίαν, λογιστικήν, μαγειρικὴν, μελισσοκομίαν, σπηροτροφίαν, ὁδηγίαν διὰ τὴν άεράμωσαν, ἔλα τὰ σχετικὰ με τὰς οίκοδομὰς και ένοικιοστάσια, κ.τ.λ. κ.τ.λ. Σελίδες 700. Τόμοι 2 χροσθέντοι. Τιμή (και τῶν 2 τόμων δοχαμαί 250. Έμβάσματα προς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Έγκυκλοπαιδείας (ὁδὸς Πατησίων ἀριθμ. 8, πρῶτος ὁροφος. Ἀθήναι, Τηλ 25-331).

ΓΚΡΕΞΑ



Δοκιμάσατε ένα πλήρες μακιγιάρισμα μόνον με προϊόντα COTY.

Πούδρα - Κρέμα - Κραγιόν - Φάρ,

ἔσιν ὁποῖων οἱ ὠραῖοι και ζωντανοὶ χρωματισμοὶ ἑναρμονίζονται με ἄφθαστη τελειότητα. Θά αντίληφθῇτε άμέσως τὴ διαφορά τοῦ προσώπου σας και τὴν καταπληκτικὴν ἑξέωσιν τῆς ὠμορφίας σας.

COTY

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

Ταχυδρόμον S' O. S. Πρόκειται περί συμπορέ. Λοιπόν επί 40 ημέρες θά κάνετε έλαφρά φριζιόν της κεφαλής με το κάτωθι φάρμακο:

Liquide ammoniacque	5	gr.
Ch.orydrosulfate de quinine	1	>
Teinture de romarin	35	>
Rhum	65	>
Alcool à 65°	65	>

Δυό φορές τὴν εβδομάδα ένα καλὸ λούσιμο με κατραμυσάπουνο. Μετὰ ξαναγράψτε μου.

Μπέλικαν — Καλλιθέα. Με το κυπημένο αυγό, δεν πρέπει ν' αλείφετε το άνω χέϊλος, το άνω και κάτω βλέφαρο, ακριβώς για τὴν πρόληψη τῶν ρυτίδων και για τὴν βελτίωσή των. Όταν ξηραίνεται ή μάσκα στο πρόσωπό σας, σιγά-σιγά τεντώνει τις ρυτίδες τῶν ματιῶν και ἐκείνων που εύκολα σχηματί-

ζονται τριγύρω στα χείλη. Αὐτὸς είναι ὁ λόγος που δεν πρέπει ή ὁπόταν χρησιμοποιήτε σκέτο το άσπράδι ή τὴν μάσκα με τὸν χρόκο ν' αλείφετε και τὰ μέρη αὐτά. Το νωπό γάλα και μάλιστα ἄβραστο μπορείτε αποτελεσματικώτερα νὰ το χρησιμοποιήτε για το ζήτημα που μου γράφετε.

Κῶμα τοῦ Βοσπόρου. Ὅσον άφρα μὲν τὰ μαλλιά, νὰ κάνετε κάθε βράδυ μιὰ έλαφρά φριζιόν με το κάτωθι φάρμακο:

Eau de cologne	100	gr.
Glycerine	15	>
Teint de cantharides	2	>
> de jaborandi	50	>
> de panama	20	<

Η χρήση της θα εξακολουθήση επί δίμηνο. Για τὴν κοιλία νὰ μὴ τρώτε ζυμαρικά καθόλου κι' ιδίως γλυκίσματα και πολλά ψυμιά. Ἐπίσης ν' αποφεύγετε οἰνοπνευματώδη. Είναι ὁ μόνος τρόπος για νὰ έλαττωθῇ. Στα γυμνάσματα μὴ δίνετε μεγάλη σημασία. Σεις μάλιστα

πρέπει ν' αποφεύγετε, λόγω τῶν παθήσεων που μου γράφετε. Για τις ρυτίδες τῶν ματιῶν νὰ κάνετε 5—6 γύρους κάθε βράδυ στο κάθε μάτι, αρχίζοντας από το επάνω βλέφαρο και τελειώνοντας στο κάτω, κοντὰ στην μύτη. Οὐδέποτε αντιθέτως. Το μασάζ νὰ το κάνετε με λίγο λάδι της βαζελίνας. Με τὴν πομάδα βραδείας ενεργείας θὰ κάνετε μιὰ ὀλίγο ισχυρὰ ἐπάλειψη τῶν τριχῶν. Δεν χρειάζονται ιδιαίτεροι χειρισμοί. Πάντοτε στην διάθεσή σας. Το λούσιμο της κεφαλῆς κατά 10)ήμερον με κατραμυσάπουνο.

Μαίρη η Στέλλα ν. Τὸν τρόπον που μὰς γράφετε τὸν συνιστοῦμε σ' ὅσες ἔχουν φυσικὰ ξανθοὶα μαλλιά, για νὰ διατηροῦν το φυσικὸ χρώμα των και τὴν γυαλάδα. Ἐνῶ σεις τάχετε βάψει από μαύρα, συνεπὸς δεν ἦσαν φυσικὰ ξανθοία. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο δεν βάφονται συγγρόνως και οἱ ρίζες. Γιατί ή λουσιὸν αὐτὴ δεν βάφει, ἀλλὰ συντηρεῖ. Ἀφοῦ ὅμως τόσο, παρ' ὅλα ταῦτα σὰς ὠφελεῖ, νὰ τὴν εξακολουθήσετε, βάφοντας από καιροῦ εἰς καιρὸν τις ρίζες μόνον με ὀξυζενέ κι' άμμωνία. Ἄλλος τρόπος δεν ὑπάρχει για τις ρίζες.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ διαμέρισμα μεσημερινόν, γωνιαίον ἐκ 5 δωματίων, λουτροῦ, κουζίνας και λοιπῶν χρειωδῶν. Πληροφορίαι εἰς τὸ κάτω πάτωμα, Δαφνομήλη 44.

ΑΛΙΑΒΡΟΧΟΙ ΕΜΠΡΟΣΘΕΛΛΑΙ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΩΝ — ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΩΝ — ΚΟΥΖΙΝΑΣ — ΜΠΟΥΓΑΔΑΣ — ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Πωλούνται εἰς ἅπαντα τὰ Κνερτικά καταστήματα εἰδῶν οἰκιακῆς χρήσεως. Σῆμα κατατεθέν Α.Β.Ρ.Ο. Προϊόντα ἑργοστασίου «Β.Ε.Ε.Π.» Α, Ε, Τηλ. 89-278.

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΕΙΔΗ

ΜΑΛΛΙΝΑ ΠΛΕΚΤΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΙΔΗ

ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ - ΓΡΑΒΑΤΕΣ - ROBES DE CHAMBRE

ΓΑΝΤΙΑ - ΚΑΛΤΣΕΣ - ΣΟΣΟΝΙΑ - ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΔΩΡΑ ΕΟΡΤΩΝ

ΧΡΗΣΙΜΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Κρύσταλλα - Πορσελάναι - Κοσμήματα Services

ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

Η ὠραιότερα ἑκδεις Παιδικῶν ΠΡΟΤΟΤΥΠΩΝ ΠΑΓΝΙΔΩΝ

Τιμαὶ ΕΥΘΗΝΑΙ

Έρα τώ. Θά σ'ε συμβουλευτώ να μη άργίσετε τις βαρές για τὰ μαλλιά. Γιατί άργά ή γρήγορα θά τὸ μετανοιώσετε σκληρά. Μεταχειρισθίτε τήν κάτωθι προσδευτική βαφή: Τήν φιάλην πρό τῆς χρήσεως θά τήν ανακινήτε πολὺ καλά, καί κατόπιν θά γύνετε λίγο σ' ἕνα πιατάκι. Τότε βουτώντας μέσα στό φάρμακο μιὰ βούρτσά τῶν δοντιῶν, θά περνάτε τὰ λευκά μαλλιά πρῶτ καί βράδυ. Σιγά-σιγά θά μουνταίνουν.

Clorure d' ammonium	1,50	gr.
Acetate de plomb	1,30	»
Fleurs de soufre	1,80	»
Alcool pur	20	»
Glycerine	40	»
Eau de roses	200	»

Ἡ χρήση γίνεται ἐπὶ μακρόν, χωρίς τοπική ή γενική βλάβη. Θά μείνετε ικανοποιημένη ἀπό τήν χρήση τῆς.

Β. Τ., Πάτρα. Γενικῶς πάσχετε ἀπό υπεριδρωσίαν. Λοιπόν, για μὲν τὸ πρόσωπο ν' ἀφήσετε ὅλα καί ν' ἀκολουθήσετε τήν ἐξῆς τακτική: Πρῶτ καί

βράδυ μετὰ τὸ πλύσιμο μὲ κρύο νερό νά περνάτε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο στήν κάτωθι λοσιόν:

Alcool pur camphré	30	gr.
Teinture de benjoin	15	»
Eau de cologne	60	»
Eau distillée	25	»

Δυὸ φορές τήν ἑβδομάδα νά χρησιμοποίητε τὸ κτυπημένο αὐγὸ. Τήν μὲν μιὰ φορά τὸν κρόκο, τήν δ' ἄλλην τὸ ἀσπράδι. Γενικῶς ν' ἀποφεύγετε τὰ λιπαρά καί τις σάλτσες. Τὰ χοιρινὰ καί τὰ πολλὰ ζυμαρικά. Ἐπίσης τουλάχιστον μιὰ φορά τήν ἑβδομάδα τὸν χειμῶνα καί τρεῖς τὸ καλοκαίρι νά κάνετε γενικά λουτρά μὲ Carbonate de soude. Για τὸ κάθε μπάνιο τὸ ὁποῖον τὸ φτιάχνετε στήν θερμοκρασία πού συνηθίζετε, νά διαλύετε μέσα σὲ μιὰ μπουκάλια μὲ ζεστὸ νερὸ 250 γραμ. ἀπὸ τὸ καρμπονάτ. Ἀφοῦ ἀναταράξετε καλῶς τήν φιάλην, τήν χύνετε μέσα στό μπάνιο σας. Εὐχαριστοῦ-

μεν για τὰ καλά σας λόγια. Παντοτε στήν διάθεσή σας.

ΛΟΡΑ

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς, τελευταία μοντέλλα μὲ τὰς κάτωθι τιμὰς:

18 Καράτ. τὸ ζεύγος δαχ.	850
14 » » » » »	700
12 » » » » »	650
10 » » » » »	600
8 » » » » »	500
6 » » » » »	425

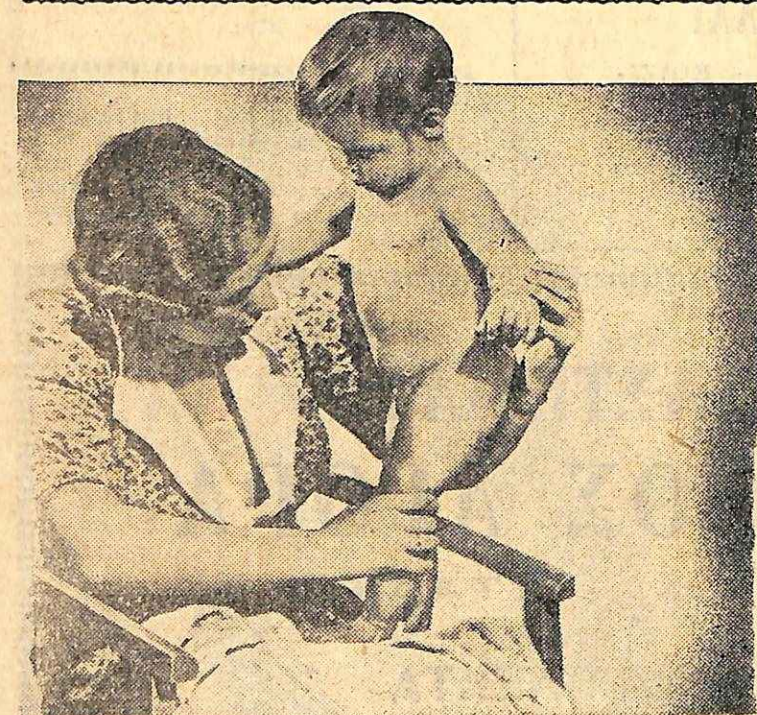
Ἀγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελεία καί ἡγυγημένη ἐπισκευὴ ὥρολογίων διὰ 3 ἔτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης διὰ ἐπισκευὰς ὥρολονίων ἀμερικανικῶν Γόλθαμ, Ἐλτζη, Ἑλλινός, Ζενίθ, Ὁμέγα, Λονζίν. Ἐπίσης ἀφίγησαν, τὰ τελευταία μοντέλλα δι' ἀνδρικά δακτυλίδια Ἑμάλιο.

ΝΙΚ ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407
Παρά τὴν Ὁμόνοϊαν καί Πανεπιστημίου 50 Τηλέφωνον 20-441

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἰατρός **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**
Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις
Ἐξέτασις δι' ἀκτίνων Ραϊντγκεν
ΔΙΚΑΔΗΜΙΑΣ καί
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196



Τὴν ἀνακαλύπτει ἐδῶ ἡ κυρία Χ.

Ἄν καί ἡ κυρία Χ διατηρεῖ τὸ παιδί της πάντοτε καθαρό, ἐν τούτοις παρατηρεῖ ὅτι τὸ δέρμα του σὲ μερικὰ μέρη εἶναι σκασμένο. Ἡ καθαριότης, λοιπόν, μόνη δὲν ἀρκεῖ. Διὰ νὰ ἀποφευχθοῦν τὰ σκασίματα καί οἱ ἐρεθισμοὶ πρέπει νὰ γίνωνται τακτικὲς ἐντριβὲς τοῦ δέρματος μὲ τὴν κρέμα NIVEA, ἡ ὁποία εἶναι μοναδικὴ δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν. Ἡ κρέμα NIVEA διὰ τῆς EUCERIT, τὴν ὁποίαν περιέχει, εἰσχωρεῖ βαθειὰ στό δέρμα, τὸ δυναμώνει καί τὸ καθιστᾷ ἱκανὸν πρὸς ἀντίστασιν, τὸ διατηρεῖ δὲ μαλακὸ σὰν βελούδο.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καί μωροπωλεῖα. Τὸ μικρὸ κυτίον δραχ. 8.50, τὸ μεσαῖον δραχ. 15, τὸ μεγάλο δραχ. 30.

**NIVEA
CREME**



ΣΑΠΟΥΝΙ COBRA

Τὸ μοναδικὸν καί ἀσυναγώνιστον διὰ τὴν Πιτυοΐδα καί Τριχόπτωσιν.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Πειραιῶς 1α, Ἀθήναι Τηλ. 52.351

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ΑΔΑΦΑΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Λυκοῦργον Π., Ἐνταῦθα. Εἶναι ἀνάγκη νὰ κυριαρχήσῃς τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἀφήνοντας κατὰ μέρος αὐτὲς τις σχέσεις, πού, ὅπως καί μόνος σας ἀντελήφθητε, δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὴν πραγματικότητα. Οὐκ καί ἀλλοίμονον ἂν ἐκποροῦσαν τόσο πολὺ τὰ μικρόδια τῶν μεταδοτικῶν νόσων. Κανένας ἀπολύτως δὲν θά ἦτο ὑγιής, ὅλοι θά εἴμεθα ἀρρωστοί

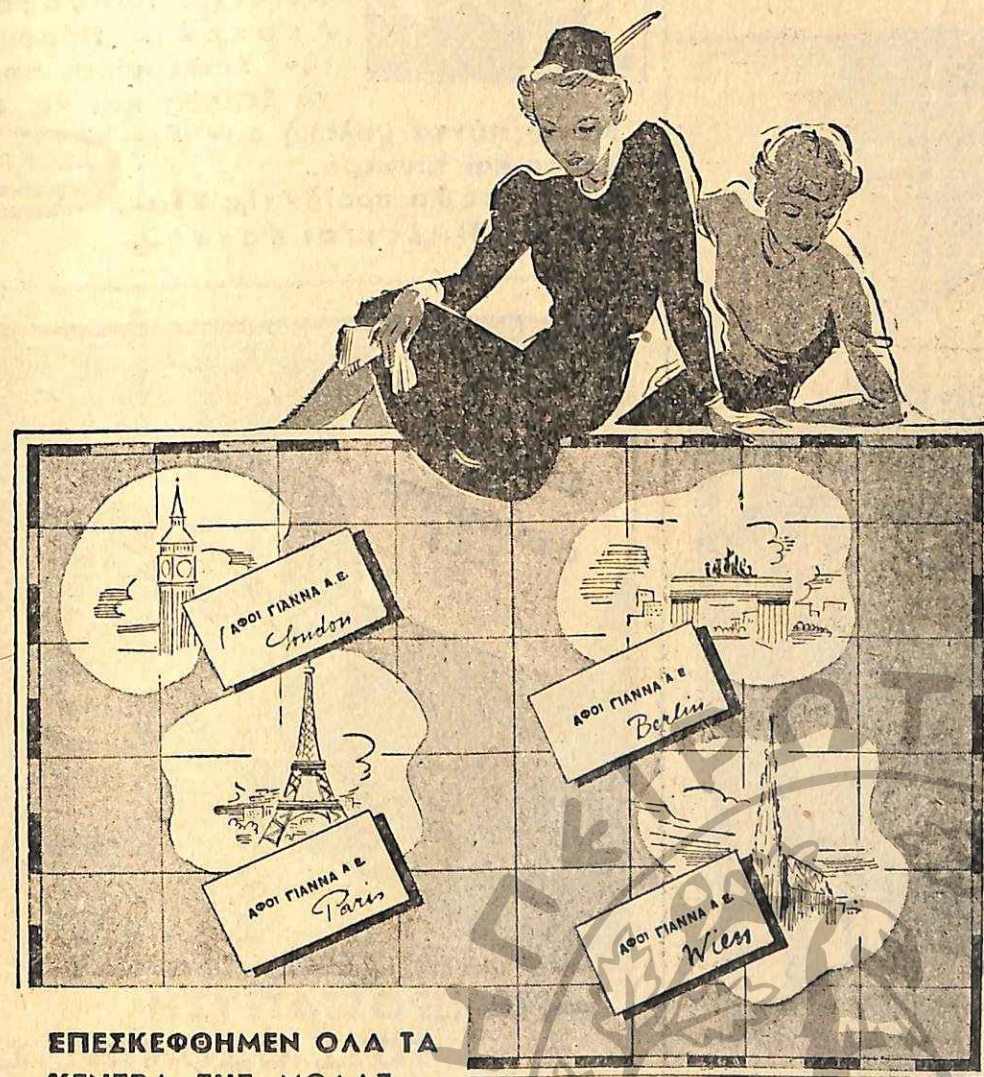
καί ἴσως δὲν θά ὑπάρχαμε κι' ὅλας. Σκεφθῆτε ὅτι ἐξακολουθώντας αὐτὴ τὴν τακτικὴν δὲν κάνετε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ ἐπιδεινώνετε καί τὸν διαδότη, ὁ ὁποῖος θέλει ψυχικὴν ἡρεμίαν μεγάλη. Σὰν λογικός, λοιπόν, ἄνθρωπος πού εἰσθε καί ἀναλογιζόμενος τὰς ὑποχρεώσεις πού ἔχετε ἀπέναντι τῆς οἰκογενείας σας, πρέπει νὰ κυριαρχήσῃς τοῦ ἑαυτοῦ σας καί χωρὶς νὰ ἀπεκδυθῆτε τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁποῦδήποτε καί ἂν πάτε δὲν πρόκειται νὰ πάρετε καμμιὰν ἀπολύτως ἀρρώστεια. Πάρτε τώρα τὸ κάτωθι

φάρμακο καί σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν τοῦ τοῦ χρησιμοποιήστε: **Pastiflora Flacon No 1.** Ἐφ' ὅσον δὲ σὰς εἶναι εὐκόλο περᾶσκει ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου τις ὥρες πού βρίσκομαι ἐκεῖ καί εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἐξετίσω. Δὲν θά ἐπιβαρυνθῆτε μὲ τίποτε.

ΔΕ. ΚΑ. "Ὅλα ὅσα γράφω δὲν σὰς συμβαίνουν δὲν ὀφείλονται στοῦ τοῦ βρέχεται τὸ κεφάλι σας μὲ κρύο νερό, ἀλλ' ἀπλούστατα σὲ μιὰ νευρική ὑπερένταση πού σας καταλαμβάνει καί πῶς ἔπως καί μόνος σας ἀντελήφθητε, ἐρχεται ὅταν συνήθως ὑπάρχουν δυσάρεστα γεγονότα. Δὲν

ὑπάρχει λοιπόν καμμιὰ ἀπολύτως ὀργανική βλάβη πού τὰ προκαλεῖ αὐτά. Εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ κυριαρχήσῃς τοῦ ἑαυτοῦ σας ὅταν συμβαίνουν δυσάρεστα, καθ' ὅτι ὁ βίος ὁ ἀνθρώπινος δὲν εἶναι στρωμμένος πάντα μὲ ρόδα. Τὶς περισσότερες φορές εἶναι ἀκάνθινος καί δόσδατος καί τότε φαίνεται ὁ καλὸς χαρακτήρ. Θά σὰς δώσω καί ἐγὼ μερικὰ φάρμακα, τὰ ὁποῖα θά σὰς ἀνακουφίσουν καί ἴσως σταματήσουν ἐντελῶς τὸ κακὸ αὐτό. Πρὸ παντός, ὅμως, χρειάζεται ψυχραιμία καί αὐτοκυριαρχία ἐκ μέρους σας. Εἰσθε ἄλλωστε τόσο νέος καί ἔχετε ἀκόμη μιὰ ὀλόκληρη ζωὴ μπροστά σας, ὥστε δὲν πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ σὰς κυριεύουν αὐτὰ τὰ συναισθήματα. Πάρτε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο Βάμμα Βαλεριάνας 20 γρ. καί ἀπ' αὐτὸ νὰ παίρνετε 60 σταγόνες ἡμερησίως: 30 τὸ πρῶτ καί 30 τὸ βράδυ. Ἐπίσης πολὺ θά σὰς ὠφελήσουν καί μερικὲς ἐνέσεις Calcium gluconate ΧΡΟΜΕΙ ἐνδοφλεβίως τῶν 10 κ. ἐκ. 10 κάθε ἡμέρα ἀπὸ μίαν. Ἀφοῦ κάμετε αὐτά, τότε λάβετε τὸν κόπο καί μοῦ ξαναγράψετε πὺς πηγαίνει ἡ κατάστασις.

Ἀποσφύγγα. Δυστυχῶς, δὲν εἶναι ἄξιον ἀπορίας αὐτὸ τὸ φαινόμενον, ἀπεναντίας εἶναι φυσιολογικότατον καί μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ἐπακολούθημα τῆς τηρηθείσης μέχρι τώρα τακτικῆς. Εἶναι, λοιπόν, λόγοι ψυχολογικοὶ πού προκαλοῦν τὴν αὐτὴν τὴν συνέχειαν καί πού στήν προκειμένη περίπτωσιν εἰναι ἀνάγκη μὲ



ΕΠΕΣΚΕΦΘΗΜΕΝ ΟΛΑ ΤΑ
ΚΕΝΤΡΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ...

...ἠρκεῖμένου νὰ ἐξετάσωμεν προσωπικῶς τὰς τελευταίας CREATIONS τῶν περὶ φημισμένων Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν. Μὲ πλήρη πεποιθήσιν σὰς ἐπιδεικνύομεν τὴν ἀρτίαν καθ' ὅλα συλλογὴν μας.

A-ΓΙΑΝΝΑ Α.Ε.

ΕΡΜΟΥ 49. ΤΗΛ. 23-140

γαλειτέρας προσοχής για να καταπολεμη-
θῇ αυτό, γιατί αργότερα γίνεται μια έμ-
μονος ιδέα και τότε θα είναι ασυγκρίτως
χειρότερα τα πράγματα. Δεν γνωρίζω ά-
πο πού προέρχεται το γράμμα σας, γιατί
δεν γράφετε, άγνωστο για ποιό λόγο, το
μέρος. "Αν όμως είσθε στάς 'Αθήνας θα
σας συμβούλευα να με συναντούσατε στο
γραφείο μου τις ώρες που βρίσκομαι εκεί
για να σας έδωπα και να σας υπεδείκνυα
τι συγκεκριμένως να κάνετε. Πάντως, για
να καταπολεμηθῇ λίγο ή ψυχική αυτή δι-
άθεση, καλόν είναι να πάρετε ένα μπου-
κάκι Πασιγλόρα και σύμφωνα με την ό-
δηγίαν του να το χρησιμοποιήσετε. "Ε-

πίσης να πάρετε δύο σωληνάκια "Τοχιμ-
βίνης Σπίγγελ, από την οποίαν θα παίρ-
νετε τρία δισκία ημερησίως και ένα μισή
ώρα πρὸ της έπελεύσεως.

Τα κτ κ δ ν ά να γ ν ώ σ τ η ν Κ. Κ.
Κ. Δεν πρέπει καθόλου ν' άνησυχήτε γι'
αυτό το ζήτημα,
καθ' ότι φαίνεται
ότι όφείλεται άλ-
λου και όχι στην
παλαιάν άμαρτί-
αν. Φροντίστε να
αφήσετε κατά μέ-
ρος αυτές τις σκέ-
ψεις ρίξου σαν και

πρώτα στη δουλειά σου και σιγά-σιγά όλα
θα επανέλθουν στην κανονική των τροχιά.
Καλόν θα ήτο επίσης να φροντίσα-
τε να τονώσετε λίγο τον έαυτό σας, κά-
μνοντας μερικές ενέσεις Calcium gluco-
nate ΧΡΩΠΕΙ ένδοφλεβίως.



**Όταν βρέχει και κάνει
κρύο θροφυλάξατε καλ-
λίτερα την έπιδερμίδα σας**

Παλιόκαιρος και πρέπει να
εξέλθετε. Γρήγορα λίγη
Λεοκρέμ. Προφυλάττει
την έπιδερμίδα από του
να ξεραθῇ και να σκάση.

Μένει πάντα μαλακή σαν βε-
λουδο και τρυφερά.

Λεο-κρέμα προϊόν της Χλω-
ροδόντ. Πωλείται παντού.

LEOKREM



—ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΣΑΣ

Χιλιάδες Ιατροί ανά τον κό-
σμον συνιστούν την ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ, διότι έχει αποδειχθῇ ή
άντισταση και καθαριστική
της ιδιότης.

Έκατομμύρια μικρόβια, άτι-
να προκαλούν την καταστρο-
φήν των οδόντων, φονεύονται
όσάκις τα δόντια πλύνονται
με την ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ό ενεργητικός, άναζωογόνος
άφρός της διεισδύει εις κάθε

κοιλότητα και σχισμήν και έξα-
λείφει τα κίτρινα κηλιδώματα
και εκδιώκει τα υπό σήφιν
έναπομείναντα φαγητά. Συντό-
μως οι οδόντες σας άποκτούν
νέανλαμπρότητα και όλόκληρο
το στόμα σας γίνεται καθαρό
και δροσιστικό. Αρχίσατε από
σήμερα την χρῆσιν της
ΚΟΛΥΝΟΣ, θα μείνετε ένθου-
σιασμένοι με τα επί των οδόν-
των σας άποτελέσματα.

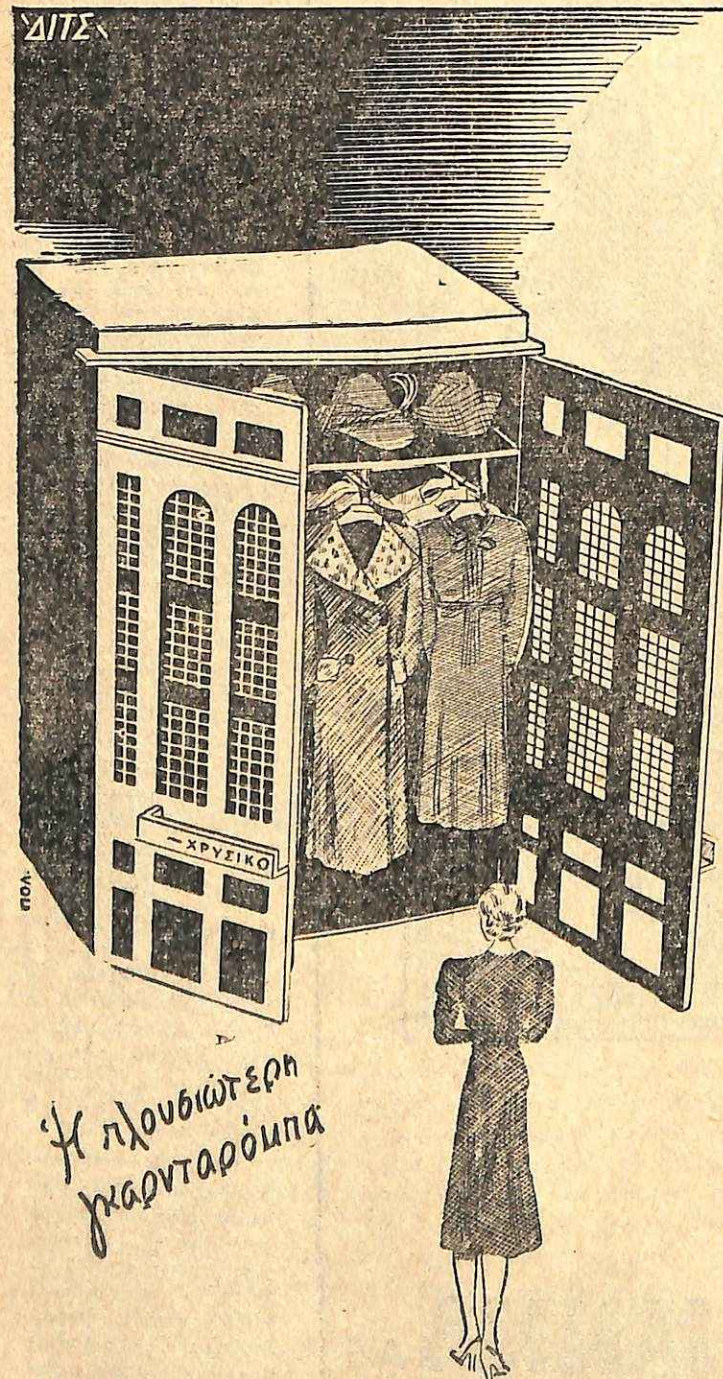
ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ."



ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. - ΑΘΗΝΑΙ



Η πλουσιώτερη
χρυσίζουσα

ΜΕΓΑΛΑ Κ/ΤΑ ΜΟΔΑΣ
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ



ΦΩΝΗ

Ξαναπαυθήτε
στη φέρμα μας
για τόν άνθρακί.
τη σας.



ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ
ΚΑΛΟΖΥΓΙΣΜΕΝΟΣ
ΤΗΛ.

44.177

24.348